

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • FEBRUARI 2017

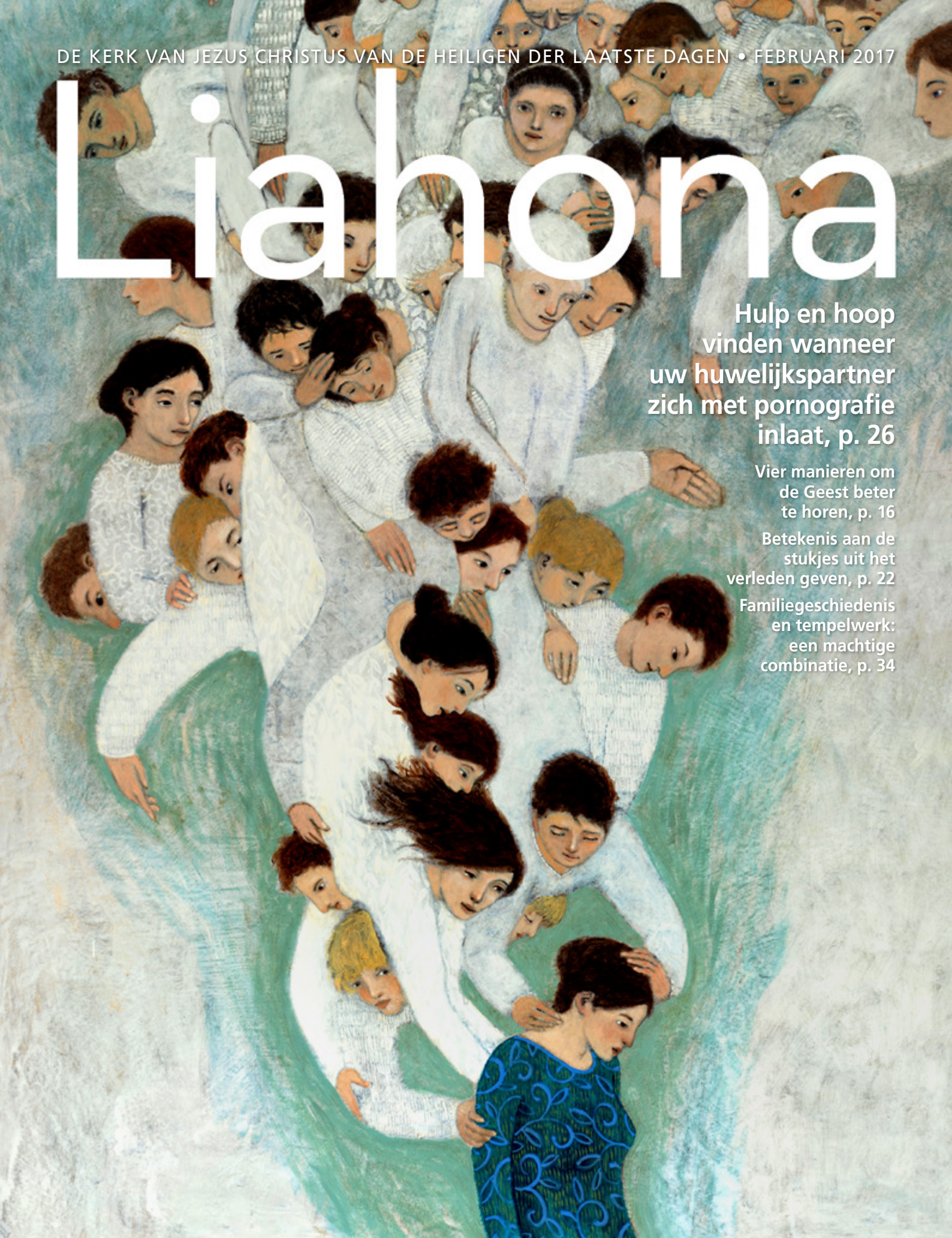
Liahona

Hulp en hoop vinden wanneer uw huwelijkspartner zich met pornografie inlaat, p. 26

Vier manieren om de Geest beter te horen, p. 16

Betekenis aan de stukjes uit het verleden geven, p. 22

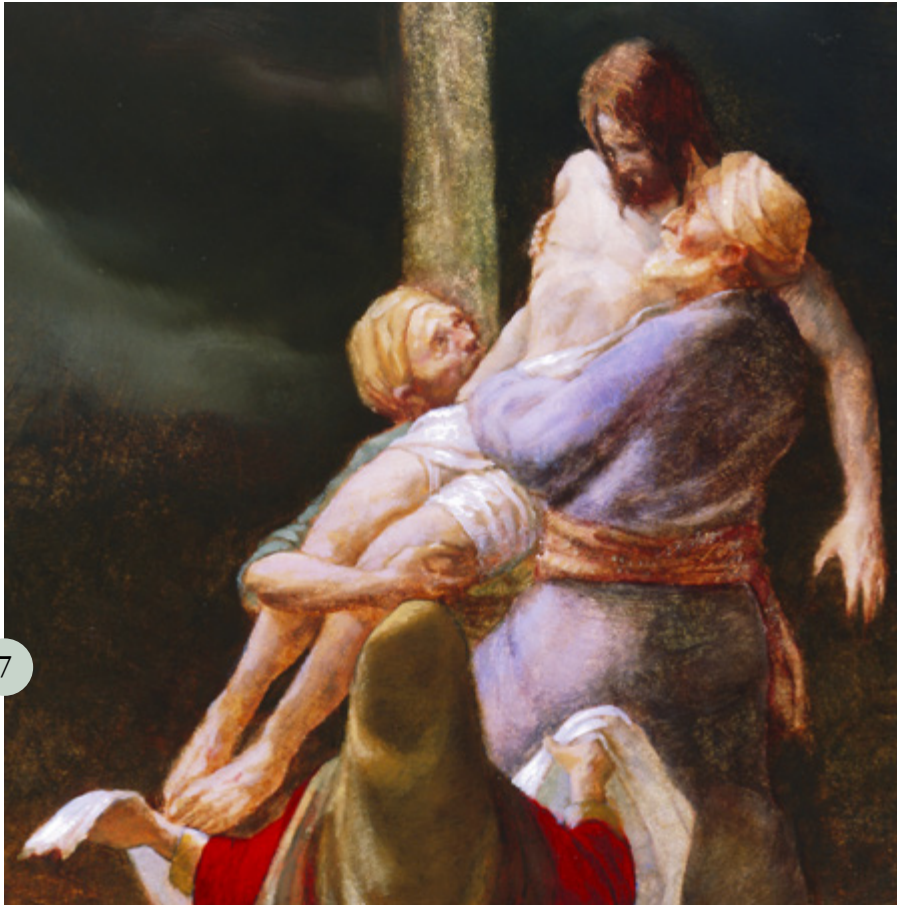
Familiegeschiedenis en tempelwerk: een machtige combinatie, p. 34

Deze zendelingen dienden in 1913 in Denemarken. Decennia eerder had de Heer aan de profet Joseph Smith geopenbaard dat het veld 'reeds wit om te oogsten' was (LV 4:4) en 'dat hetgeen voor u de meeste waarde zal hebben, zal zijn om bekering te verkondigen aan dit volk' (LV 15:6). Daarom werden veel leden uit de begintijd van de kerk door de profet en door kerkpresidenten na hem geroepen om over de hele wereld zendingen te vervullen.

Foto met dank aan de Bibliotheek voor kerkgeschiedenis.

BOODSCHAPPEN

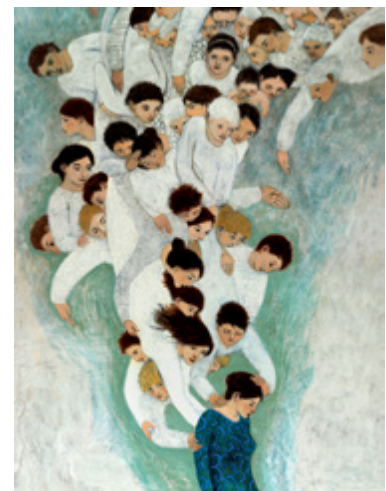
- 4** Boodschap van het Eerste Presidium: 'Zoals ik u liefgehad heb'
President Thomas S. Monson
- 7** Huisbezoekboodschap: De verzoening van Christus is een teken van Gods liefde

HOOFDARTIKELEN

- 14** Het leven is als een toneelstuk: het heilsplan in drie bedrijven
Margaret Willden
Ons eeuwig bestaan is als een toneelstuk in drie bedrijven en het evangelie van Jezus Christus is ons script.
- 16** De stem van de Geest
Ouderling Eduardo Gavarret
Als wij aandachtig naar zijn stem luisteren, kan de Geest ons waarschuwen, leiden en tot ons spreken.
- 22** De geschiedenis van de kerk begrijpen door studie en geloof
Keith A. Erekson
Hoe kunnen we de onvolledige stukjes geschiedenis het beste bestuderen?
- 26** Hartezer en hoop
Zeven strategieën die de huwelijks-partner van een pornografie-gebruiker hoop en kracht om te volharden kunnen geven.
- 32** Op zoek naar een tempel
Mireille Rouffet
Op zoek naar een heilige plaats vond ik mijn eeuwig gezin.
- 34** Familiegeshiedenis en de zegeningen van de tempel
Ouderling Dale G. Renlund, Ruth L. Renlund en Ashley R. Renlund
Echte macht ontstaat als familie-geshiedenis met de zegeningen van de tempel wordt gecombineerd.

RUBRIEKEN

- 8** Notities oktoberconferentie 2016
- 10** Wij spreken over Christus: Het echte wonder van genezing
Jonathan Taylor
- 12** Ons thuis, ons gezin: Ga ik dood?
Gregory Hamblin
- 20** Geloofsportret:
Adriana González
- 40** Onder heiligen der laatste dagen
- 80** Tot we elkaar weerzien: De gelijkenis van de onverstandige bij
Ouderling James E. Talmage

OP DE OMSLAG

Voorpagina: detail, *Ze zal het verlorene vinden*, Brian Kershnik.

44

44 Gemoedsrust vinden in onvolmaaktheid

Elizabeth Lloyd Lund

Persoonlijke zwakheden kunnen ontmoedigend zijn, maar onvolmaaktheid biedt mogelijkheden tot persoonlijke groei.

48 Zwakheden aanpakken, geloof schetsen

E. Tracy Williams

Vóór en tijdens mijn zending moest ik op de Heiland leren vertrouwen — en heb ik mezelf gevonden.

50 Op een tweesprong met mijn vrienden

Stephen W. Owen

De eenzame weg bewandelen kan moeilijk zijn, maar dergelijke beslissingen bepalen onze bestemming.

53 Poster: Reik elkaar de hand

54 Opzoeken, meenemen, onderwijzen: doe mee aan de tempeluitdaging

Carlisa Cramer

Hoe kun je het werk van de Heer vooruithelpen? Dat is eenvoudig: gewoon opzoeken, meenemen en onderwijzen!

56 Drie manieren om aan je familiegeschiedenis te werken

Sally Johnson Odekirk

Soms is het moeilijk om met je familiegeschiedenis van start te gaan. Drie jongeren vertellen hoe zij het deden.

59 Regel op regel: 1 Korinthe 10:13

60 Antwoord van kerkleiders: Hoe je jezelf verandert

Ouderling Jeffrey R. Holland

61 Onze plek

62 Vraag en antwoord

Hoe kan ik tijd vrijmaken voor kerkactiviteiten, de gezinsavond en Schriftstudie, als ik al zoveel tijd aan huiswerk moet besteden?

64 Toen het plan werkelijkheid werd

Alissa Holm

Toen mijn jongevrouwenleidster overleed, werd het heilsplan plots meer dan een schema.

Hoi! Ik ben Rentalyn.

68

66 Ik? Een pestkop?

Merillee Booren

Jeff wilde gewoon met Ben spelen. En Sam dan?

68 Kinderen met een goed hart: Liefde voor vrienden tonen

Devan Jensen

70 Meester van vermenigvuldiging

Jessica Larsen

Luca wilde erg graag slagen voor de toets van de tafels van vermenigvuldiging. Zou het helpen als hij bad?

72 Antwoord van een apostel: Wat zijn priesterschapssleutels?

Ouderling Gary E. Stevenson

74 Figuren uit de Schriften: De doop en het priesterschap hersteld

75 Conferentiecitatencartjes

76 Verhalen van Jezus: Toen Jezus jong was

Kim Webb Reid

79 Kleurplaat: Ik kan lief zijn voor anderen

Waar in deze uitgave is de Liahona verstopt? Hint: hoe kun je op de speelplaats vriendelijk zijn?

50

Tijdschrift van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Verantwoordelijk redacteur: Joseph W. Sitati

Assistent-redacteurs: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Adviseurs: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopschke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Hoofdredacteur: Peter F. Evans

Directeur kerkelijke tijdschriften: Allan R. Loyborg

Zakelijk manager: Garff Cannon

Hoofdredacteur: Adam C. Olson

Assistent-hoofdredacteur: Ryan Carr

Publicatieassistent: Cremilda Amaral

Redactieteam: Bethany Bartholomew, Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Leidend artdirector: J. Scott Knudsen

Artdirector: Tadd R. Peterson

Grafisch team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Loggren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coördinator intellectuele eigendom: Collette Nebeker Aune

Productiemanager: Jane Ann Peters

Productieteam: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gysi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty, Derek Richardson

Drukvoorbereiding: Joshua Dennis, Ammon Harris

Directeur drukwerk: Steven T. Lewis

Directeur distributie: Troy K. Vellinga

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk vertaalbureau

Diestseweg 40/4, B-2440 Geel

E-mail: peetersjmg@gmail.com

Distributie: Corporation of the Presiding Bishop of The Church

of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement: Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of 0049 6172 492833 (of 34).

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org, of per brief aan: *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Chinees (vereenvoudigd), Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Swahili, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamese en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2017 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Printed in the United States of America.

Informatie auteursrechten: Tenzij anders aangegeven, kan materiaal uit de *Liahona* voor persoonlijk, niet-commercieel gebruik (zoals kerkroepingen) worden gekopieerd. Dit recht kan ieder ogenblik ingetrokken worden. Afbeeldingen mogen niet worden gekopieerd indien die beperking bij de afbeelding vermeld staat. Voor vragen over auteursrechten, neemt u contact op met het Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; of e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2017 Vol. 117 No. 2. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideeën voor de gezinsavond

In deze uitgave staan artikelen en activiteiten die u voor de gezinsavond kunt gebruiken. Hieronder staan twee voorbeelden.

'Ga ik dood?' p. 12: Begrip van het heilsplan is fundamenteel voor onze eeuwige vooruitgang. U kunt het plan bestuderen door de volgende Schriftteksten te lezen: 2 Nephi 2:22–25; 9:10–11; Alma 34:32–33; 40:11–14; 42:5–15 of Leer en Verbonden 76:30–113. U kunt een schema maken door om de beurt een deel van het heilsplan te tekenen uitgaande van deze Schriftteksten (op pagina 55 van *Predik mijn evangelie* staat een voorbeeld van een dergelijk schema). U kunt eveneens de beginselen inoefenen door ze aan elkaar te onderwijzen zodat u het heilsplan op een eenvoudige manier kunt uitleggen aan iemand die er vragen over heeft.

'Opzoeken, meenemen, onderwijzen: doe mee aan de tempeluitdaging', p. 54: Doet u ook mee? De apostelen van de Heer hebben ieder van ons uitgenodigd 'om evenveel namen klaar te maken voor de tempel als dopen die je in de tempel doet, en iemand anders te helpen hetzelfde te doen'. Dat kunt u als gezin doen! Ga voor meer informatie over deze uitdaging naar templechallenge.lds.org en ontdek stapsgewijze tips voor familiegeschiedenis. U kunt gezinsavonden wijden aan het voorbereiden van namen voor de tempel en u kunt vrienden leren hoe ze hun eigen voorouders kunnen opzoeken.

MEER ONLINE

De *Liahona* en andere kerkmaterialen staan in vele talen op languages.lds.org. Ga naar [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (beschikbaar in het Engels, Portugees en Spaans) om inspirerende boodschappen, ideeën voor de gezinsavond en materiaal te vinden waar u uw vrienden en familieleden over kunt vertellen.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Avondmaal, 41

Bekering, 60

Doop, 74

Echtscheiding, 26, 43

Eeuwige gezinnen, 4, 32, 34

Familiegeschiedenis, 32, 34, 54, 56

Gebed, 42, 70, 72

Geloof, 22, 40, 48, 70

Gemoedsrust, 12, 41, 42, 44

Genezing, 10, 26

Heilige Geest, 16, 42

Heilsplan, 12, 14, 64

Hoop, 26

Jezus Christus, 7, 10, 12, 42, 48, 76

Kerkgeschiedenis, 22, 74

Liefde, 4, 7, 64, 79

Pornografie, 26

Priesterschap, 72, 74

Prioriteiten, 62

Tegenspoed, 64, 80

Tempel, 32, 34, 54, 56, 61, 76

Tiende, 61

Verleiding, 59, 61

Verslaving, 26

Verzoening, 7, 10, 14, 44, 48

Vrienden, 50, 66

Zendingswerk, 32, 40, 42, 48, 68

Zwakheden, 44, 48

President
Thomas S.
Monson

‘ZOALS IK U LIEFGEHAD HEB’

Enkele jaren geleden vertelde mijn vriend Louis me een ontroerend verhaal over zijn lieve, milde moeder. Toen ze stierf, liet ze haar zoons en dochters geen financiële rijkdom na, maar een rijk erfgoed aan voorbeelden, offers en gehoorzaamheid.

Nadat de grafredes uitgesproken waren en de droevige tocht naar het kerkhof gemaakt was, gingen haar nu volwassen kinderen door de karige bezittingen die hun moeder nagelaten had. Tussen die bezittingen vond Louis een briefje en een sleuteltje. Op het briefje stond: ‘In mijn slaapkamer ligt er in de onderste lade van het dressoir een piepklein doosje. Daarin zit mijn kostbaarste schat. Dit sleuteltje past op dat doosje.’

Iedereen vroeg zich af welk bezit zo kostbaar was dat hun moeder het achter slot en grendel bewaard had.

Ze namen het doosje uit de lade en openden het met het sleuteltje. Louis en de anderen namen de inhoud van het doosje door en vonden een foto van ieder kind met zijn of haar naam en geboortedatum. Vervolgens haalde Louis een zelfgemaakt valentijnskaartje tevoorschijn. Hij herkende het primitieve, kinderlijke handschrift. Het was het zijne. Hij las de woorden die hij zestig jaar eerder geschreven had: ‘Lieve moeder, ik hou van jou.’

Het hart van de aanwezigen werd geraakt, ze werden stil en de tranen welden in hun ogen op. Moeders schat was haar eeuwige gezin. De kracht van dat gezin steunde op het stevige fundament van ‘Ik hou van jou’.

Dat stevige fundament van liefde is in deze tijd nergens zo hard nodig dan thuis. En het beste voorbeeld van zo’n

fundament dient gegeven te worden bij heiligen der laatste dagen thuis die hun gezin rond liefde opbouwen.

De Heiland Jezus Christus heeft aan hen die beweren zijn discipelen te zijn een verregaande instructie gegeven:

‘Een nieuw gebod geef Ik u, namelijk dat u elkaar liefhebt; zoals Ik u liefgehad heb, moet u ook elkaar liefhebben.

‘Hierdoor zullen allen inzien dat u Mijn discipelen bent: als u liefde onder elkaar hebt.’¹

Om het gebod om elkaar lief te hebben te onderhouden, moeten we elkaar met mededogen en respect behandelen, en die liefde in onze dagelijkse omgang tonen. Liefde omvat een vriendelijk woord, een geduldige reactie, een onzelfzuchtige daad, een luisterend oor, een vergevensgezind hart. Met wie we ook omgaan, deze en andere soortgelijke daden geven blijk van de liefde in ons hart.

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) heeft gezegd: ‘Liefde [...] is de pot goud aan het eind van de regenboog. Maar liefde is veel meer dan het eind van de regenboog. Liefde bevindt zich ook aan het begin. En uit haar ontstaat de schoonheid die zich op een stormachtige dag aan de hemel uitspant. Liefde is de geborgenheid waar kinderen om huilen, het verlangen van de jeugd, het bindmiddel van het huwelijk, het smeermiddel dat wrijving in het gezin voorkomt, de vrede van de oude dag en het zonlicht van de hoop die door de dood heen straalt. Wat zijn we rijk als we de liefde in onze omgang met familieleden, vrienden, leden van de kerk en burens kennen.’²

Liefde is de kern van het evangelie, de edelste eigenschap van de ziel. Liefde is de remedie voor zieke families, gemeenschappen en landen. Liefde is een glimlach, een gebaar, een aardige opmerking of een compliment. Liefde is offers brengen, dienen en onzelfzuchtig zijn.

Mannen, houd van uw vrouw. Respecteer en waardeer haar. Zusters, houd van uw man. Eer hem en moedig hem aan.

Ouders, heb uw kinderen lief. Bid voor ze, onderwijs ze en getuig tot ze. Kinderen, heb uw ouders lief. Respecteer ze, wees ze dankbaar en gehoorzaam ze.

Zonder de reine liefde van Christus zijn we volgens Mormon niets.³ Ik bid dat we deze raad van Mormon zullen opvolgen: 'Bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart dat gij met die

liefde — die Hij heeft geschonken aan allen die ware volgelingen zijn van zijn Zoon Jezus Christus — vervuld zult zijn, opdat gij zonen van God zult worden; opdat wij, wanneer Hij

verschijnt, Hem gelijk zullen zijn.'⁴ ■

NOTEN

1. Johannes 13:34–35.
2. Gordon B. Hinckley, 'And the Greatest of These Is Love', *Ensign*, maart 1984, 3.
3. Zie Moroni 7:46; zie ook vers 44.
4. Moroni 7:48.

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

President Monson onderstreept het belang van ware christelijke liefde tonen, vooral thuis. Overweeg wat u kunt doen om de mensen die u onderwijst uw liefde te tonen. U kunt ze ook vragen om te bespreken hoe ze elkaar meer liefde kunnen tonen. Ze kunnen bijvoorbeeld elke week in het geheim iets liefs voor een ander gezinslid doen. U kunt ze vragen om achteraf na te gaan hoe de liefde thuis toegenomen is door samen hun doel na te streven.

Bidden om vrede

Sarah T.

Mijn ouders hadden vaak nog een vergadering na de kerk. Ik paste dan op mijn drie broertjes en hielp ze hun lunch klaarmaken, omdat ze vaak honger hadden en opvliegend waren. Als ze begonnen te ruziën, wist ik het probleempje meestal wel snel op te lossen. Maar soms was het lastig om de lieve vrede te bewaren als ik geïrriteerd raakte.

Op een middag zaten mijn broertjes elkaar heel erg in de haren. Het lukte me niet om de boel te sussen. Ik deed eerder olie op het vuur omdat ik overstuur was. Ik heb toen maar mijn eigen lunch klaargemaakt en deed er verder het zwijgen toe. Uiteindelijk zei ik: 'Ik ga bidden. Kunnen we even stil zijn

alsjeblijft?' Toen ze eenmaal tot bedaren gekomen waren, vroeg ik om een zegen over het eten. Voordat ik het gebed eindigde, zei ik er nog bij: 'En help ons alstublieft om vrede-stichters te zijn.'

Ze leken het eerst niet te horen en begonnen weer te ruziën. Ik was boos, maar wist dat ik zo liefdevol en kalm mogelijk moest blijven omdat ik net om vrede gebeden had. Al snel voelde ik me heel rustig. Ik at zonder iets te zeggen en de jongens hielden uiteindelijk op met ruziën. Ik besepte dat de vrede die ik voelde een antwoord op mijn eenvoudige gebed was. Ik had erom gebeden een vrede-stichter te zijn, en mijn hemelse Vader had me geholpen mijn kalmte te bewaren terwijl het zo verleidelijk was om te gaan schreeuwen. Ik weet dat Hij ons echte vrede kan schenken.

De auteur woont in Arizona (VS).

KINDEREN

De ware schat

President Monson vertelt een verhaal over een moeder die een speciaal schatkistje had. Toen haar kinderen het kistje openden, vonden ze foto's van zichzelf. De schat van de moeder was haar gezin!

De ware schat bestaat niet uit goud of sieraden, maar uit de mensen van wie je houdt. Van wie houdt jij? Maak in het schatkistje een tekening van hen of schrijf hun namen op.

De verzoening van Christus is een teken van Gods liefde

Bestudeer dit materiaal onder gebed en laat u inspireren zodat u weet wat u het beste kunt bespreken. Hoe bereidt een begrip van het doel van de ZHV de dochters van God op de zegeningen van het eeuwige leven voor?

geloof,
gezin,
hulp

Als we begrijpen dat onze hemelse Vader zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, zodat wij onsterfelijk kunnen zijn en het eeuwige leven kunnen beërven, voelen we Gods oneindige en onbevattelijke liefde voor ons.

Ook onze Heiland heeft ons lief.

‘Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? [...]

‘Want ik ben ervan overtuigd dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch krachten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen,

‘noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere’ (Romeinen 8:35, 38–39).

Ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft over de verzoening van Jezus

Christus gezegd: ‘Jezus’ lijden in Gethsémané en zijn kwelling aan het kruis verlossen ons van zonde, doordat zij de eisen die de gerechtigheid aan ons stelt, inlossen. Hij schenkt genade en verleent gratie aan wie zich bekeren. De verzoening van Jezus Christus lost ook de schuld in die de gerechtigheid bij ons heeft door ons te genezen van en te compenseren voor alle leed dat we onschuldig ondergaan. “Want zie, Hij doorstaat de pijnen van alle mensen, ja, de pijnen van ieder levend schepsel, van zowel mannen als vrouwen als kinderen die behoren tot het geslacht van Adam” (2 Nephi 9:21; zie ook Alma 7:11–12).¹

Christus heeft ons ‘in beide handpalmen gegraveerd’ (Jesaja 49:16). Linda K. Burton,

algemeen ZHV-presidente, heeft gezegd: ‘Die allesoverstijgende liefde zou ieder van ons ertoe moeten brengen om in nederig gebed te knielen en onze Hemelse Vader te danken dat Hij zoveel van ons houdt dat Hij zijn eniggeboren en volmaakte Zoon voor onze zonden liet lijden, voor ons verdriet en voor alles dat oneerlijk lijkt in ons eigen leven.’²

Aanvullende teksten en informatie
Johannes 3:16; 2 Nephi 2:6–7, 9;
reliefsociety.lds.org

NOTEN

1. D. Todd Christofferson, ‘Verlossing’, *Liahona*, mei 2013, 110.
2. Linda K. Burton, ‘Is geloof in de verzoening van Jezus Christus in ons hart geschreven?’ *Liahona*, november 2012, 114.

Ter
overweging

Hoe kunnen we aan God en Jezus Christus onze dankbaarheid voor de gave van de verzoening van Jezus Christus uiten?

NOTITIES OKTOBERCONFERENTIE 2016

‘Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, [...] hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde’ (LV 1:38).

Met deze conferentienotities (en die in volgende uitgaven) kunt u recente leringen van de hedendaagse profeten en apostelen en andere kerkleiders in de algemene oktoberconferentie van 2016 nader bestuderen en toepassen.

LEERSTELLIG ACCENT

Het woord van wijsheid

In 1833 openbaarde de Heer een plan voor een gezond leven aan de profeet Joseph Smith. Dat plan wordt in afdeling 89 van de Leer en Verbonden uiteengezet en staat bekend als het woord van wijsheid. Er staan specifieke aanwijzingen in aangaande het voedsel dat we eten en het verbiedt het gebruik van middelen die schadelijk voor ons lichaam zijn.

Er worden bepaalde zegeningen beloofd aan wie de geboden van de Heer gehoorzamen en wie het woord van wijsheid trouw in acht nemen. Daar vallen onder meer een goede gezondheid en extra uithoudingsvermogen onder [zie LV 89:18–21]. [...]

‘Mogen wij goed voor ons lichaam en onze geest zorgen door ons aan de beginselen in het woord van wijsheid te houden, dat een door God gegeven plan is. Ik getuig met heel mijn hart en ziel van de heerlijke zegeningen die ons dan te wachten staan.’

President Thomas S. Monson, ‘Beginselen en beloften’, *Liahona*, november 2016, 78, 79.

PROFETISCHE BELOFTE

WEES DANKBAAR VOOR DE SABBAT

‘We [hebben] elke week de kans om aan het avondmaal deel te nemen — klaargezet, gezegend

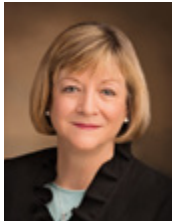
en rondgediend door bevoegde dienstknechten van God. We kunnen dankbaar zijn als de Heilige Geest aan ons bevestigt dat de woorden van de avondmaalsgebeden, opgezonden door bevoegde priesterschapsdragers, door onze hemelse Vader worden ontvangen.

[...] We zullen meer liefde en waardering voor de Heiland voelen, wiens oneindige offer het mogelijk heeft gemaakt dat we van zonde kunnen worden gereinigd. Terwijl wij van het brood en het water nemen, gedenken we dat Hij voor ons heeft geleden. En als we dankbaarheid voelen voor wat Hij voor ons heeft gedaan, zullen we zijn liefde voor ons en onze liefde voor Hem voelen.

‘De zegen van liefde die we ontvangen, zal het eenvoudiger voor ons maken het gebod in acht te nemen om “Hem altijd indachtig te zijn” [Moroni 4:3; 5:2; LV 20:77, 79]. U kunt, zoals ik, zelfs liefde en dankbaarheid voor de Heilige Geest voelen, van wie onze hemelse Vader beloofd heeft dat Hij altijd bij ons zal zijn als we getrouw blijven aan de verbonden die we hebben gesloten. We kunnen die zegeningen elke zondag tellen en ons dankbaar voelen.’

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘Dankbaarheid op de sabbat’, *Liahona*, november 2016, 100.

Verheft u in kracht in deze zware tijden

‘Ik geloof met heel mijn hart dat wij als zusters de aangeboren kracht en het geloof hebben dat ons zal helpen de beproevingen van de laatste dagen te overwinnen. [...] ‘Wij dienen [Jezus Christus] verzoening te bestuderen en te begrijpen. [...] ‘Wij [dienen] te begrijpen dat de herstelling van de leer,

de organisatie en de priester-schapssleutels in deze laatste dagen [door de profeet Joseph Smith] noodzakelijk was. [...]

‘Wij [dienen] de tempelverordeningen en -verbonden te bestuderen en te begrijpen. [...]

‘Ik getuig dat de Heer ons, als vrouwen in deze zware tijden, heeft gezegend met alle macht, gaven en kracht die nodig zijn.’

Bonnie L. Oscarson, algemeen jongevrouwen-presidente, ‘Verheft u in kracht, zusters in Zion’, *Liahona*, november 2016, 13, 15.

HOE LEREN WE DE HEER KENNEN?

‘Een groot doel van het sterfelijk leven is niet alleen kennis over de Eniggeborene van de Vader opdoen, maar ook ernaar streven Hem te leren kennen. Vier essentiële stappen waardoor we de Heer kunnen leren kennen, zijn: geloof in Hem oefenen, Hem volgen, Hem dienen en Hem geloven. [...]

‘Op een dag zal “alle [...] knie zich buigen en alle tong [...] belijden” [Mosiah 27:31] dat Jezus de Christus is. Die gezegende dag zullen we weten dat Hij ieder van ons bij naam kent. Ik getuig en beloof dat we de Heer niet alleen van horen zeggen kunnen kennen, maar Hem ook werkelijk leren kennen.’

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Als u Mij gekend had’, *Liahona*, november 2016, 103, 105.

PARALLELEN TREKKEN

Ons getuigenis in Christus en zijn leer verankeren

Vershillende sprekers richtten het woord tot leden die het moeilijk hebben met hun getuigenis. Gebruik de *Liahona* van november 2016 of ga naar conference.lds.org om te lezen wat ze hebben gezegd.

- Zie Dieter F. Uchtdorf, ‘Van Alma en Amulek leren’, 71.
- Zie M. Russell Ballard, ‘Naar wie zullen wij heen gaan?’ 90.
- Zie Quentin L. Cook, ‘Kloekmoedig in het getuigenis van Jezus’, 40.
- Zie Ronald A. Rasband, ‘Vergeet het niet’, 113.

U kunt de toespraken van de algemene conferentie op conference.lds.org lezen, bekijken of beluisteren.

HET ECHTE WONDER VAN GENEZING

Jonathan Taylor

Na mijn ongeluk kwam ik erachter dat een lichamelijke verlamming niet te genezen is. Maar geestelijke verlamming is dat dankzij de verzoening van Jezus Christus wél.

Het jaar 2000 was voor mij en mijn gezin een veelbewogen jaar. Mijn vrouw en ik vierden dat we één jaar getrouwd waren. We kregen ons eerste kindje. Het was ook het jaar dat ik — net vijf weken na de geboorte van onze dochter — verlamd raakte.

Die zomer had ik een oudere zuster in onze wijk geholpen door regelmatig de paar straten van ons appartement naar haar toe te fietsen om haar gazon te maaien. Maar op een ochtend was ik erg moe en niet zo oplettend als ik had moeten zijn — en werd ik door een auto aangereden. Hoewel het een wonder is dat ik het heb overleefd, heb ik er helaas wel letsel aan overgehouden. Een week na het ongeluk werd ik wakker met het besef dat ik verlamd was. Ik kon de spieren onder mijn borstkas niet bewegen.

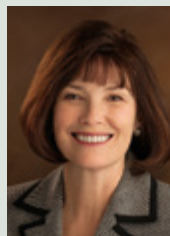
Verlamming is een blijvende handicap. Zelfs met alle vooruitgang in de moderne wetenschap en geneeskunde is er geen genezing mogelijk. En natuurlijk was ik in het begin bang en bezorgd hoe ik een echtgenoot en vader kon zijn. De angst maakte daarna plaats voor boosheid om mijn eigen stommititeit — dat ik op dat kruispunt niet gestopt was en geen helm gedragen had.

Ik zag mezelf als een last. Er waren maanden in een revalidatiekliniek voor nodig om door te krijgen hoe mijn handicap mijn verdere leven zou bepalen en hoe ik weer onafhankelijk kon worden. Door mijn verlamming heb ik echter ook meer begrip van de Schriften en de verzoening van onze Heiland gekregen.

Het volgende inzicht kwam tot mij toen ik nadacht over de wonderen die Christus verricht had. In Markus 2 vergeeft Jezus een verlamde man van zijn zonden en geneest Hij hem vervolgens. Toen de Schriftgeleerden de vergeving die Hij schonk ter discussie stelden, zei Jezus: 'Wat is

gemakkelijker, tegen de verlamde te zeggen: De zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op, neem uw ligmat op en ga lopen?' (Vers 9.)

Ik had deze Schrifttekst al vele malen gelezen, maar begreep die pas na mijn ongeluk. In dit hoofdstuk worden we eraan herinnerd hoe wonderbaarlijk die genezing werkelijk was. Vandaag de dag, zelfs na tweeduizend jaar en ondanks de enorme medische vooruitgang, is een dergelijke genezing nog steeds niet mogelijk door de mens alleen. Dat ervaar ik elke dag opnieuw. Velen denken dat de les achter deze Schrifttekst is dat Christus de macht heeft om zelfs

HET GROOTSTE WONDER

'In mijn ogen zijn de grootste wonderen niet het scheiden van de Rode Zee, het verzetten van bergen of zelfs het genezen van het lichaam. Het grootste wonder vindt plaats als we onze Vader in de hemel nederig in gebed benaderen, vurig om vergeving van onze zonden smeken, en dan van die zonden gereinigd worden door het zoenoffer van onze Heiland.'

Linda S. Reeves, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium, 'Het grote verlossingsplan', *Liahona*, november 2016, 90.

het ongeneeslijke te genezen. Maar er spreekt zoveel meer uit deze tekst, vooral als we voorbij het lichamelijke wonder kijken en onze aandacht op het geestelijke wonder richten.

Net zoals het voor iemand met een lichamelijke verlamming onmogelijk is om 'op te staan' en te 'gaan lopen', is het voor een mens evenmin mogelijk om de geestelijke verlamming als gevolg van zonde alleen te overwinnen. Ik zie nu in dat de verzoening van de Heiland het echte wonder in deze Schrifttekst is. Ik maak het wonder om lichamen op te kunnen staan en weer te gaan lopen in mijn aardse leven misschien nooit mee. Maar ik heb het grotere wonder van de vergeving van mijn zonden dankzij de verzoening van mijn Heer en Heiland, Jezus Christus, ontvangen. De realiteit

van dat wonder wordt in de verzen 10 en 11 bevestigd:

'Maar opdat u zult weten dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde zonden te vergeven (zei Hij tegen de verlamde):

'Ik zeg u: Sta op, neem uw ligmat op en ga naar uw huis.'

Genezen worden van de gevolgen van zonde is het grootste wonder dat we in ons leven ontvangen, allemaal dankzij Jezus Christus. Christus heeft met zijn verzoening voor onze zonden onze zwakheden, kwalen en zonden op Zich genomen. Hij weet wat we in ons leven doormaken. Hij begrijpt onze beperkingen, zwakheden en moeilijkheden, hoe groot of klein ook. Er is niemand anders in de wereld die geestelijke verlamming door zonde kan genezen.

Ik ben dankbaar voor het inzicht waarmee ik gezegend ben. Dat biedt mij het nodige perspectief terwijl ik met mijn handicap leef en ernaar streef om die voor mijn leer- en groeiproces te gebruiken. Het is me gelukt om geen zelfmedelijden te blijven koesteren en dezelfde dingen te gaan doen die ik vóór mijn ongeluk graag deed. Ook ben ik gezegend dat ik ondanks mijn situatie anderen van dienst kan zijn. Sommigen vinden het misschien moeilijk om met een handicap te leven en dankbaar te zijn. Maar God zegent ons voortdurend, ook in zulke omstandigheden. Ik ben dankbaar voor mijn Heiland, voor zijn verzoening en voor dit verbazingwekkende wonder in mijn leven. ■

De auteur woont in Wyoming (VS).

GA IK DOOD?

Gregory Hamblin

Ik wist niet waarom mijn zoontje plots bang was voor de dood, maar de waarheden van het evangelie gaven hem de geruststelling die hij nodig had.

Mijn zevenjarige zoontje trapte onstuimig op de pedalen, maar ging helemaal nergens heen. De ketting van zijn fiets was ervan afgegaan. Ik ging naar hem toe om hem te helpen. Ik zette de fiets ondersteboven, zodat ik de ketting erop kon leggen. Terwijl ik bezig was, zei hij: 'Papa? Zal ik helemaal onder het bloed zitten als ik doodga?'

Ik keek hem ietwat onthutst aan. Hij had tranen in zijn ogen.

'Wat? Nee!' zei ik. 'Je gaat niet dood.' Ik ging op de stoeprand zitten en hij nam op mijn schoot plaats. Hij hilde tranen met tuiten. Waar kwam dit plots vandaan?

'Zullen mijn ingewanden eruit vallen?' vroeg hij.

Had mijn zoontje naar horrorfilms gekeken of zo? 'Nee!' zei ik. Ik zei nogmaals dat hij niet doodging.

'Nee, papa. Iedereen gaat toch dood?'

Ik haalde diep adem. Ik had niet verwacht dat ik dit gesprek met zo'n jong kind zou hebben.

Toen ik vader geworden was, had ik mezelf voorgenomen dat ik de waarheid nooit voor mijn kinderen zou achterhouden, maar de gedachte een van hen te vertellen dat hij op

een dag zou sterven, was afschrikwekkend. Ik probeerde zijn vraag te ontwijken. 'Daar hoeft je je nu geen zorgen om te maken', zei ik. 'Wees gewoon blij, amuseer je en maak je geen zorgen. Je zult nog een heel lange tijd leven.'

'Ik wil niet doodgaan', zei hij.

Wat moet ik nu doen? vroeg ik me af. De gedachte dat ik iets verkeerd zou zeggen en hem daarmee voor altijd zou traumatiseren, spookte door mijn hoofd. Wat moet ik doen? Ik bad in stilte om hulp.

Ik begon hem over het heilsplan te vertellen. Ik zei dat we op aarde allemaal bezoekers waren. Ik zei dat we allemaal uit twee delen bestaan: een lichaam en een geest. Ik zei dat als we doodgaan — en ja, iedereen zal op een dag doodgaan — ons lichaam gewoon stopt met werken. Onze geest is eeuwig en gaat niet dood (zie Alma 40:11).

Ik vertelde hem dat Jezus Christus onze Heiland is omdat Hij ervoor gezorgd heeft dat we allemaal samen kunnen zijn, ook al moeten we soms een tijdje afscheid nemen. Ik leerde hem dat de Heiland voor ons gestorven en opgestaan is, en dat onze geest en ons lichaam op een dag weer verenigd worden en dat we nooit meer

zullen doodgaan, omdat Hij leeft (zie Alma 11:43–45).

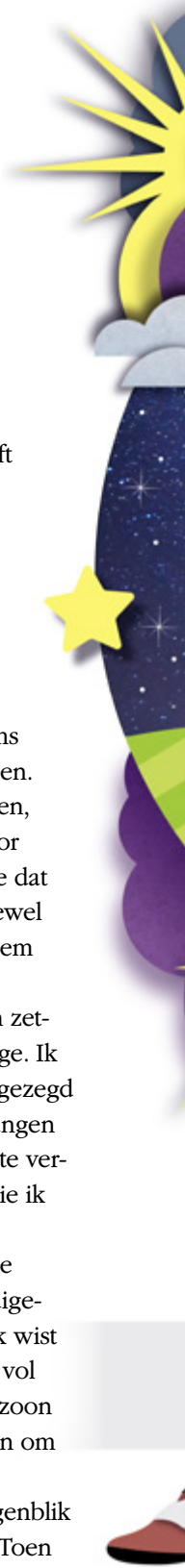
Hij vroeg of ik al eens een dode gezien had. Ik zei dat ik van mijn grootouders afscheid genomen had tijdens hun uitvaartdienst. Ik vertelde hem dat hoewel hun lichaam dood was, hun geest leefde, en dat we soms hun aanwezigheid kunnen voelen.

Mijn zoons angsten verdwenen, en zijn gesnik maakte plaats voor zijn typische gegiechel. Het idee dat familieleden ons bezochten hoewel we ze niet kunnen zien, deed hem glimlachen.

We gingen weer naar huis en zetten de herstelde fiets in de garage. Ik dacht na over de dingen die ik gezegd had. Ik dacht na over mijn verlangen om mijn kinderen de waarheid te vertellen en over de antwoorden die ik mijn zoontje gegeven had.

Op dat ogenblik voelde ik me enorm dankbaar voor mijn getuigenis van Jezus Christus. Omdat ik wist dat het heilsplan echt is, kon ik vol vertrouwen en eerlijk met mijn zoon spreken en hem de kracht geven om zijn angsten te overwinnen.

Mijn voorbereiding op dat ogenblik begon lang voor zijn geboorte. Toen

ik me op mijn zending voorbereide, had ik me tot doel gesteld een getuigenis te krijgen van alle aspecten van het evangelie waarin ik moest onderwijzen. Het onderdeel waar ik het toen het moeilijkst mee gehad had, was de opstanding van de doden.

Ik had die bestudeerd, overpeinsd en erover gebeden. Ik had gevast en om een getuigenis gevraagd. Na een tijdje had de Heilige Geest tot me getuigd dat de opstanding echt zal plaatsvinden, dat er een leven na de dood is, en dat de beloften van het heilsplan echt uitkomen. (Zie 1 Nephi 10:19.)

Dat getuigenis was al op mijn zending belangrijk voor me.

Maar het werd een gekoesterde gave toen mijn zoon gemoedsrust nodig had.

Ik ben zo dankbaar voor dat getuigenis en getuig dat het heilsplan echt werkt. Ik getuig dat het belangrijk is om ons getuigenis te sterken zodat we, als wij of onze dierbaren bang zijn, gemoedsrust uit ons getuigenis en begrip van het evangelie van Jezus Christus kunnen putten. ■

De auteur woont in Nevada (VS).

HET LEVEN IS ALS EEN TONEELSTUK

HET HEILSPAN IN DRIE BEDRIJVEN

We bevinden ons midden in een toneelstuk met drie bedrijven dat we niet volledig begrijpen. Maar als we ons op Christus richten, kiezen we ervoor om nog lang en gelukkig te leven.

Margaret Willden

De lichten dimmen. Het rode doek gaat open. De gekostumeerde personages om u heen komen in actie. Wie is de held? Wie is de schurk? Dat is moeilijk te zeggen.

U speelt de hoofdrol, maar snapt niet wat de bedoeling is. Iedereen behalve u lijkt te begrijpen wat er gaande is. 'Dit is het tweede bedrijf', fluistert een acteur. 'Neem dit script maar door.'

We zijn weliswaar niet allemaal acteurs, maar het denkbeeld van een dergelijk toneelstuk is niet zo ver van de werkelijkheid. Beschouw het heilsplan, ook wel 'het grote plan van geluk' (Alma 42:8) genoemd, eens als een toneelstuk in drie bedrijven. Het eerste bedrijf is waar we vandaan zijn gekomen, het tweede bedrijf is ons leven op aarde en het derde bedrijf is waar we heen gaan. Gedurende het tweede bedrijf hebben we geen herinnering aan ons verleden en weten we maar weinig over onze toekomst. Maar gelukkig plaatst het evangelie van Jezus Christus — het script van het toneelstuk — ons sterfelijk leven in context.

Eerste bedrijf: Onze oorsprong begrijpen

De Schriften en de woorden van hedendaagse profeten leren ons over ons voorsterfelijk bestaan (zie Abraham 3:22–24). Voordat we op aarde kwamen, namen we aan een raadsvergadering bij onze hemelse Vader deel. We kregen te horen dat we naar de aarde zouden gaan om een lichaam te ontvangen, nakomelingen te krijgen, tegenstellingen te ervaren, en in licht en waarheid toe te nemen. Als we gehoorzaam waren en meer zoals Christus werden, konden we eens weer bij onze hemelse Vader wonen.

Omdat we gaandeweg fouten zouden maken, werd Jezus Christus als onze Heiland gekozen om de prijs van de zonde te betalen. Hij leed voor ons allemaal, en wegens zijn offer kunnen wij, op voorwaarde van bekering, gereinigd worden.

Maar Satan (of Lucifer, zoals hij in het voorsterfelijk bestaan genoemd werd,) rebelleerde en trachtte ons vermogen om goed of kwaad te kiezen weg te nemen. Er ontstond een oorlog in de hemel. Satan werd na zijn nederlaag uit de hemel geworpen, samen met de geesten die hem verkozen te volgen (zie Mozes 4:1–4).

Hoewel we ons dat voorsterfelijk bestaan niet kunnen herinneren, weten we wel dat we beloofd hebben er alles aan te doen om in Gods tegenwoordigheid terug te keren zodra we op aarde waren. En Hij beloofde ons keuzevrijheid, zodat we ervoor konden kiezen om Hem te volgen.

Tweede bedrijf: Onze keuzevrijheid gebruiken

Nu zijn we hier in het tweede bedrijf. God heeft in het script voorzien om ons naar Hem terug te leiden, namelijk het evangelie van Jezus Christus. Onze uitdaging bestaat erin onze keuzevrijheid te gebruiken om het script te volgen. Daardoor kunnen we ons op onze terugkeer naar onze hemelse Vader voorbereiden (zie Abraham 3:25). Net

zoals een complex toneelstuk vol subplots, kan ons sterfelijk leven gecompliceerd zijn. Er doen zich allerlei verleidingen, beproevingen en drama's voor. Maar in het tweede bedrijf gaat het er in werkelijkheid om of we ervoor kiezen de leringen van Christus te volgen zodat we meer zoals Hij kunnen worden.

De Schriften verschaffen het perfecte patroon voor geluk. Ze sporen ons aan om voorwaarts te streven, ons 'vergaastend aan het woord van Christus, en tot het einde [te] volharden' (2 Nephi 31:20). We maken vooruitgang als we verbonden sluiten en naleven, de geboden gehoorzamen en ons bekeren wanneer we zondigen. Als we ons in de Schriften en de leringen van onze profeten verdiepen, blijven we ons op het plan richten waar we in het eerste bedrijf zo vreugdevol mee instemden.

Derde bedrijf: De eeuwigheid omarmen

Hoewel ons stoffelijk lichaam aan het einde van het tweede bedrijf sterft, eindigt het verhaal daar niet. In feite valt het doek in het derde bedrijf nooit: het duurt eeuwig voort (zie Abraham 3:26).

Dankzij de verzoening van Jezus Christus zullen alle kinderen van God die op aarde komen uit de dood opstaan. Wat kan er vreugdevoller dan de opstanding zijn? (Zie LV 93:33.)

Vrijwel alle mensen zullen, afhankelijk van hun werken, een graad van heerlijkheid ontvangen: het telestiale koninkrijk, met een heerlijkheid als die van de sterren; het terrestriale koninkrijk, met een heerlijkheid als die van de maan; of het celestiale koninkrijk, met de hoogste heerlijkheid als die van de zon (zie LV 76:50–113). In het celestiale koninkrijk zullen wij bij de Vader en de Zoon wonen. Relatief weinigen zullen 'nog steeds vuil' blijven (2 Nephi 9:16) en in de buitenste duisternis geworpen worden, waar geen vooruitgang mogelijk is.

Hoe zal uw verhaal eruitzien?

Als we het evangelie van Jezus Christus in het tweede bedrijf volgen, zal het derde bedrijf van ons toneelstuk ongelooflijk heerlijk zijn. Het doek is open. Het plot is in volle ontwikkeling. Welke rol speelt u? ■

De auteur woont in New York (VS).

Dit idee is gebaseerd op de toespraak 'The Play and the Plan' van president Boyd K. Packer (1924–2015), president van het Quorum der Twaalf Apostelen, op 7 mei 1995 gehouden tijdens een CES-devotionaal voor jongvolwassenen.

De stem van de Geest

Ouderling
Eduardo
Gavarret
van de Zeventig

Als ik aandachtig naar de Heilige Geest luister, kan ik beter bepalen of ik op de goede weg ben, dan wel of ik van richting dien te veranderen.

In mijn jeugd had mijn vader een winkel waar hij klokken en uurwerken verkocht en herstelde. Onze woning lag achter de winkel en dus groeide ik op met het geluid van klokken en uurwerken.

Elke avond nam mijn vader enkele wandklokken waaraan hij die dag had gewerkt mee naar huis en hing ze vlak bij onze slaapkamer aan de muur op. Ik begreep niet waarom hij dat deed en waarom wij in dat lawaai moesten slapen. Na verloop van tijd werd het geluid van de klokken echter een deel van onze rustige nachten.

Een paar jaar later begon ik bij mijn vader in de winkel te werken en leerde hij mij hoe ik uurwerken moest herstellen. Op een ochtend zei hij iets wat mijn ogen opende en mij duidelijk maakte waarom hij de wandklokken bij onze slaapkamers ophing, en niet in de winkel.

‘Kun je me de klok die vannacht naast jouw kamer hing even brengen?’ vroeg hij. ‘Ik heb er vannacht naar liggen luisteren en het is duidelijk dat ze niet goed werkt. Ik moet er nog eens naar kijken.’

Dat was het! In de stilte van de nacht had hij naar het geluid van de klok geluisterd, net zoals een dokter naar het hart van een patiënt luistert. Omdat hij zijn leven lang verschillende soorten klokken en uurwerken had hersteld, waren zijn oren getraind om aan het geluid van een klok te horen of ze goed werkten of niet.

Vanaf die tijd begon ik 's nachts naar het tikken van de klokken te luisteren, net als mijn vader. Zo leerde ik bepalen of een klok goed werkte, of dat er nog iets moest worden aangepast.

Toen ik ouder werd en de evangeliëbeginselen beter begreep, zag ik hoe deze ervaring lijkt op de positieve invloed die de Heilige Geest in ons leven kan hebben. Ik vergeleek momenten van geestelijke overpeinzing en meditatie met de nachtelijke stilte in mijn jeugd, en ik vergeleek het tikken van de klokken met de stem van de Geest die mij van tijd tot tijd waarschuwde, leidde en tot mij sprak.

Belangrijke geestelijke eigenschappen

Deze ervaring heeft mij geholpen de waarheid van de ervaringen die Nephi met de influisteringen van de Heilige Geest had in te zien. Uit het Boek van Mormon leren we dat Nephi aan zijn broer Sam ‘de dingen die de Heer *[hem] door zijn Heilige Geest had geopenbaard*’ (1 Nephi 2:17; cursivering toegevoegd) vertelde.

Nephi kende de invloed van de Heilige Geest erg goed. Zijn leven was vervuld met liefdevolle gevoelens van de Vader en de Zoon, die door de Heilige Geest tot hem kwamen. Als we het leven van Nephi bekijken, zien we duidelijke voorbeelden van de liefde van God die door beantwoorde gebeden en geestelijke leiding tot uiting komt. Een aantal voorbeelden:

- Nephi's visioen van de boom des levens (zie 1 Nephi 11–15).
- De Liahona, die op basis van geloof werkte (zie 1 Nephi 16:10, 16, 26–30).
- De bevrijding van Nephi nadat hij met touwen was vastgebonden (zie 1 Nephi 7:17–18).
- De leiding van de Heer toen de familie van Nephi de zee overstak (zie 1 Nephi 18:21–23).
- De waarschuwing van de Heer om de wildernis in te vluchten (zie 2 Nephi 5:5).

In zijn jeugd, en waarschijnlijk in navolging van het voorbeeld van zijn ouders, ontwikkelde Nephi een zekere gevoeligheid voor de stem van de Geest. Hij ontwikkelde deze vaardigheid verder door de volgende belangrijke geestelijke eigenschappen na te streven:

- *Verlangen*: 'En het geschiedde dat ik, Nephi, [...] een groot verlangen had om de verborgenheden Gods te kennen; daarom riep ik de Heer aan' (1 Nephi 2:16). 'Ik had verlangd de dingen te weten die mijn vader had gezien' (1 Nephi 11:1; zie ook vers 3).
- *Geloof*: 'Ik [geloofde] al de woorden die mijn vader had gesproken' (1 Nephi 2:16).
- *Gebed*: 'En ik, Nephi, beklom dikwijls de berg, en ik bad dikwijls tot de Heer; daarom toonde de Heer mij grote dingen' (1 Nephi 18:3).
- *Gehoorzaamheid*: 'En het geschiedde dat ik, Nephi, tot mijn vader zeide: Ik zal heengaan en de dingen doen die de Heer heeft geboden, want ik weet dat de Heer geen geboden aan de mensenkinderen geeft zonder een weg voor hen te bereiden, zodat zij kunnen volbrengen wat Hij hun gebiedt' (1 Nephi 3:7).

Het werk van de Heilige Geest

Nephi was ruimschoots gekwalificeerd om over het derde lid van de Godheid te spreken. Hij had geleerd om naar de stem van de Geest te luisteren — zowel in kalme als in woelige wateren. Zijn ervaringen brachten hem ertoe over 'het werk van de Heilige Geest'¹ te schrijven (zie 2 Nephi 31–32). Nephi en andere profeten leren ons het volgende:

De Heilige Geest *openbaart*: 'Niemand kan de Heilige Geest ontvangen zonder openbaringen te ontvangen. De Heilige Geest is een openbaarder'² (zie 1 Nephi 10:17–19; 2 Nephi 32:5; Moroni 10:5).

De Heilige Geest *inspireert*: Hij geeft ons gedachten, gevoelens en woorden in, verlicht ons verstand en leidt onze gedachten (zie 1 Nephi 4:6).

De Heilige Geest *getuigt*: Hij getuigt van de Vader en van de Zoon (zie 2 Nephi 31:18; 3 Nephi 28:11; Ether 12:41).

De Heilige Geest *onderwijst*: Hij vergroot onze kennis (zie 2 Nephi 32:5).

De Heilige Geest *heiligt*: na de doop kunnen wij door het ontvangen van de Heilige Geest worden geheiligd (zie 3 Nephi 27:20).

De Heilige Geest *brenkt in herinnering*: Hij brengt ons alles wat we nodig hebben in herinnering (zie Johannes 14:26).

De Heilige Geest *troost*: in problematische of wanhopige tijden kan de Heilige Geest ons opbeuren, hoop geven

(zie Moroni 8:26), de 'vredige dingen van het koninkrijk' leren (LV 36:2) en ons 'de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat' laten voelen (Filippenzen 4:7).³

De invloed van de Heilige Geest

In het eerste hoofdstuk van het Boek van Mormon lezen we dat Lehi 'met de Geest des Heren [werd vervuld]' (1 Nephi 1:12). In het laatste hoofdstuk van het Boek van Mormon belooft Moroni ons dat God 'de waarheid van [het Boek van Mormon] aan [ons] zal openbaren door de macht van de Heilige Geest' (Moroni 10:4).

Van het begin tot het eind van dit geïnspireerde boek Schriftuur speelt de Heilige Geest een actieve rol in het leven van het volk van God. Deze krachtige invloed bereikt en raakt alle lezers van het Boek van Mormon die bidden, geloof oefenen en een oprecht verlangen koesteren om de waarheid te kennen (zie Moroni 10:4–5).

Hoe kunnen wij de Heilige Geest herkennen en als lid van De Kerk van Jezus Christus gebruik maken van ons recht om de invloed van de Heilige Geest in ons leven te ontvangen? Ouderling Craig C. Christensen van het Presidium der Zeventig heeft gezegd: 'We hebben allemaal wel ervaringen met de Heilige Geest gehad, ook al herkennen we ze misschien niet altijd. We weten dat de inspirerende gedachten die we krijgen waar zijn omdat we *geestelijke gevoelens in ons hart hebben*.'⁴

Om de invloed en de leiding van de Heilige Geest grondiger in ons leven te ontvangen,

dienen wij, net als Nephi, het verlangen aan te kweken om te ontvangen, geloof in de Heer Jezus Christus te oefenen, 'altijd [te] bidden en niet [te] verslappen' (2 Nephi 32:9), en de geboden te onderhouden.

President Thomas S. Monson heeft ons nog één ding gevraagd: 'Stel je hart open, stel je ziel open, voor het geluid van die bijzondere stem die getuigt van de waarheid. [...]

Mogen we daar altijd op afgestemd zijn, zodat we die troostende, leidende stem kunnen horen die ons beschermt.'⁵

Van mijn vader heb ik geleerd om op een praktische manier te luisteren — door met uurwerken en klokken te werken. Nu koester ik de les die hij mij heeft geleerd. De Heilige Geest laat mij deze les nog steeds in mijn verstand en hart voelen, en Hij belooft mij dat er mooie dingen in het verschiet liggen.

Die ervaring heeft mij geholpen om de tijd te nemen voor rustige momenten zodat ik de stem van de Geest kan horen. Als ik aandachtig naar de Heilige Geest luister, kan ik beter bepalen of ik op de goede weg ben, dan wel of ik van richting dien te veranderen zodat ik kan doen wat mijn hemelse Vader van mij verlangt. ■

NOTEN

1. Robert D. Hales, 'De Heilige Geest', *Liahona*, mei 2016, 105.
2. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), 143.
3. Voor een beter begrip van de taken van de Heilige Geest, zie David A. Bednar, 'Altijd vergeving van uw zonden behouden', *Liahona*, mei 2016, 59–62; Robert D. Hales, 'De Heilige Geest', 105–107.
4. Craig C. Christensen, 'Een onuitsprekelijke gave van God', *Liahona*, november 2012, 14; cursivering toegevoegd.
5. Thomas S. Monson, 'Onderhoud de geboden', *Liahona*, november 2015, 84.

DE HEILIGE GEEST EN PERSOONLIJKE OPENBARING

'De Heilige Geest zorgt voor persoonlijke openbaring inzake belangrijke beslissingen over bijvoorbeeld een opleiding, zending, carrière, huwelijk, kinderen, waar we met ons gezin gaan wonen enzovoort. Bij deze kwesties verwacht onze hemelse Vader dat wij onze keuzevrijheid gebruiken, de situatie in onze gedachten op basis van evangeliebeginselen uitvorsen en een besluit in gebed aan Hem voorleggen.'

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'De Heilige Geest', *Liahona*, mei 2016, 105.

GELOOFSPORTRET

Toen ik een vraag stelde over de helderblauwe tafel in het midden van Adriana's keuken, hoorde ik dat zij lange tijd niet eens een tafel had. Toen ze het moeilijk had om rond te komen, volgde ze een cursus zelfredzaamheid van de kerk en besloot brood te gaan bakken en verkopen — dat wil zeggen, als ze een tafel had. Zij bad om hulp en maakte een tafel uit afvalhout.

FOTOGRAAF CODY BELL

Adriana González

Central Department (Paraguay)

Altijd als ik iets oprecht vraag, luistert God naar me. En Hij heeft naar me geluisterd omdat Hij wist dat het goed voor me was. Nu hebben we twee tafels. Deze tafel is belangrijk voor ons gezin. We bespreken onze dag hier. We werken hier. We geven hier aan anderen door wat we geleerd hebben. Dankzij zelfredzaamheid kreeg ik waardering voor mijzelf. Ik heb talenten ontdekt die ik van God heb gekregen om mijn gezin en mijzelf van dienst te zijn. Ik probeer wat ik geleerd heb door te geven aan mijn zusters in de ZHV, want ik wil dat ze zichzelf als dochters van God waarderen. Ik ben dankbaar dat ik de mensen rondom mij tot zegen kan zijn.

Voor meer afbeeldingen van en informatie over Adriana, gaat u naar lds.org/go/21721.

Om te ontdekken hoe het zelfredzaamheidsprogramma van de kerk u tot hulp kan zijn, bezoekt u srs.lds.org.

DE GESCHIEDENIS VAN DE KERK BEGRIJPEN DOOR

studie EN geloof

In deze tijd duiden we het verleden met onvolledige stukjes geschiedenis. Bij onze studie van die stukjes moeten we onthouden dat ze niet het hele verleden omvatten.

Keith A. Erikson

Hoofd Bibliotheek voor kerkgeschiedenis

Geschiedenis houdt veel meer in dan datums en feiten voor een toets uit het hoofd leren. Elke dag verzamelen, bewaren en delen archivariësen, bibliothecarissen en historici in de Bibliotheek voor kerkgeschiedenis documenten uit het verleden met elkaar. Daardoor leren we Gods hand in de geschiedenis van de kerk en in ons eigen leven beter onderscheiden. Willen we onze geschiedenis beter begrijpen, dan vraagt dat om een proces van leren en ontdekken dat ons getuigenis kan versterken, ons helpt twijfel weg te nemen, de beste verhalen te vertellen, ware leer te onderscheiden en onze manier van denken te verbeteren. Als we ‘kennis

van geschiedenis’ verkrijgen, werken we ook mee aan ‘de behoudenis van Zion’ (LV 93:53).

Als historicus ben ik er het belang van gaan inzien dat we ons ‘door studie en ook door geloof’ (LV 88:118) in de geschiedenis verdiepen. Geloof en studie combineren we als we ons onder gebed aan de Schriften vergasten, uiteenlopende historische bronnen lezen en overdenken, verbanden tussen passages uit de Schriften en historische bronnen leggen, informatie in de juiste context plaatsen, op patronen en terugkerende thema’s letten, en er relevante lering uit trekken. Met deze werkwijze geven we geschiedkundige feiten betekenis en vinden we antwoorden op onze vragen. Met enkele beginselen in gedachte kunnen we geschiedkundige zaken beter begrijpen.

Het verleden is voorbij — er resten ons alleen nog stukjes van

Gezien vanuit het heden is het verleden zo goed als voorbij. De mensen zijn overleden; hun ervaringen zijn geëindigd. Toch blijven er stukjes uit het verleden over: brieven, dagboeken, documenten van organisaties, materiële voorwerpen. Vandaag kunnen we alleen indirect door de resterende stukjes uit het verleden leren. Er gaat altijd informatie tussen het verleden en het heden verloren. We moeten de stukken bestuderen die overblijven en onthouden dat ze niet het hele verleden omvatten.

Denk eens over het volgende voorbeeld na: Joseph Smith placht de heiligen zonder voorbereide tekst toe te spreken. Ook werd er geen audio- of video-opname gemaakt. Hoewel sommige aanwezigen wellicht notities maakten of hun bevindingen opschreven, zijn er niet veel van die notities overgebleven. We kunnen dus niet beweren dat we alles weten wat Joseph Smith ooit gezegd heeft. Maar we kunnen bijvoorbeeld wel Wilford Woodruffs notities over Josephs leerrede citeren.

Anderzijds zijn bepaalde belangrijke stukken uit de kerkgeschiedenis nog niet ontdekt. We beschikken bijvoorbeeld niet over documenten van het bezoek van Petrus, Jakobus en Johannes die net zo gedetailleerd zijn als de verslagen van het bezoek van Johannes de Doper (zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:66–75). We hebben wel documenten waaruit blijkt dat mannen van zwarte Afrikaanse afkomst het priesterschap onthouden werd, maar geen gezaghebbend document dat uitlegt waarom die praktijk ooit ontstaan is. In de geschiedkunde is het ontbreken van bewijs geen aanleiding tot twijfel. Leren over het verleden houdt in dat we zo veel mogelijk betrouwbaar en verifieerbaar bewijs trachten te vinden, en geen oordeel vellen over de delen die we vanwege gebrek

aan informatie niet volledig begrijpen.

Feiten spreken niet, verhalenvertellers wel

Aangezien de resterende stukjes uit het verleden onvolledig zijn, proberen sommigen de stukjes samen te voegen om een verhaal te vertellen. De eerste verhalen werden door de betrokkenen verteld. Ze beschrijven doorgaans wat ze beleefden en waarom dat belangrijk voor hen was. Sommige betrokkenen vertelden hun verhaal bij verschillende gelegenheden aan verschillende toehoorders. Sommige gebeurtenissen zetten vele betrokkenen ertoe aan om iets over hun beleving te vertellen. Andere gebeurtenissen raakten in de vergetelheid totdat een latere beleving ze in herinnering riep.

Verhalen worden om allerlei redenen door anderen verzameld en doorverteld — om een publiek te vermaken, een product te verkopen, de publieke opinie te beïnvloeden of veranderingen voor elkaar te krijgen. Elk verhaal wordt een interpretatie van het verleden, op feitelijke stukjes gefundeerd en door het geheugen, de belangen en de doeleinden van de verteller ingekleurd. Verhalen over het verleden zijn dan ook onvolledig en soms tegenstrijdig. We moeten altijd voor ogen houden wie de verhalen vertellen, hoe ze die vertellen en waarom ze die vertellen.

Joseph Smith gaf een voorbeeld van hoe we verhalenvertellers en feiten moeten beoordelen. In 1838 merkte hij op dat er al 'vele geruchten [...] door boosaardige en arglistige mensen in omloop [waren] gebracht in verband met het ontstaan en de ontwikkeling van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen'. Daarom werd hij ertoe gebracht een geschiedenis te schrijven, teneinde 'allen die waarheid zoeken de feiten voor te leggen, zoals die plaats hebben gevonden, zowel met betrekking tot mijzelf als tot de kerk, voor zover ik over zulke feiten beschik' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:1). Niet alle verhalen over Joseph Smith zijn van gelijke waarde of even juist. Verhalen verteld door personen die nauwer bij de gebeurtenissen betrokken waren, zijn wellicht betrouwbaarder. De beste verhalen gebruiken alle beschikbare stukjes geschiedenis

Als we een stukje geschiedenis tegenkomen dat onvolledig, open voor interpretatie en anders is dan wij verondersteld hadden, moeten wij ons 'vertrouwen [stellen] in die Geest die ertoe beweegt [...] ootmoedig te wandelen' (LV 11:12). Het vergt nederigheid om mensen in het verleden niet naar onze maatstaven te oordelen.

en houden rekening met de gezichtspunten van de bronnen.

Het verleden verschilt van het heden (en daar is niets mis mee)

Achter de stukjes geschiedenis en de daarbij horende verhalen ontdekken we mensen, plaatsen, ervaringen en tradities die anders zijn dan de onze. Wetenschappelijke, technologische en culturele veranderingen zorgen ervoor dat ervaringen rondom geboorte, eten, reizen, feestdagen, hygiëne, daten, geneeskunde en dood anders beleefd worden. Politieke en economische systemen die onderling verschillen, maken dat ervaringen met onderwijs, keuzes, vrijheid en mogelijkheden ook verschillend zijn. Vroeger dacht men anders over werk, gezin, openbare diensten, en de rol en status van vrouwen en minderheden dan wij nu doen. Elk aspect van het leven van de mens op aarde ondergaat in de loop van de tijd grote en kleine veranderingen.

Vanuit ons perspectief in het heden komt Joseph Smiths gebruik van een zienersteen om het Boek van Mormon te vertalen bijvoorbeeld heel anders over. In zijn tijd geloofden veel mensen echter dat tastbare voorwerpen gebruikt konden worden om goddelijke boodschappen te ontvangen. Die opvattingen waren ten dele op Bijbelse verhalen gebaseerd waarin voorwerpen voor goddelijke doeleinden gebruikt werden (zie Numeri 17:1–10; 2 Koningen 5; Johannes 9:6). Een openbaring aan Joseph aangaande het stichten van de kerk gaf aan dat God 'hem macht uit den hoge [gaf], door de middelen die van tevoren waren

bereid, om het Boek van Mormon te vertalen' (LV 20:8). Hoewel die 'middelen' een zienerssteen plus de Urim en Tummim omvatten, kunnen wij nog steeds de leerstellige boodschap ontwaren 'dat God inderdaad mensen inspireert en hen tot zijn heilige werk roept [...] in deze tijd [...]; waardoor Hij aantoonst dat Hij dezelfde God is, gisteren, heden en voor eeuwig' (LV 20:11–12).

Hedendaagse veronderstellingen vertekenen het verleden

Omdat het verleden anders is dan onze tijd, moeten wij er goed op letten geen aannames over het verleden op basis van onze huidige ideeën en normen en waarden te doen. We kunnen er niet van uitgaan dat mensen in het verleden net zo waren als wij, of dat ze onze cultuur of opvattingen op waarde zouden schatten. We kunnen er niet van uitgaan dat we tegenwoordig alles weten, dat we elke bron gelezen hebben of dat ons huidige begrip van het verleden nooit zal veranderen. Vaak zijn zogenaamde problemen met het verleden niet meer dan onterechte veronderstellingen in het heden.

Zo heeft Joseph Smith ooit verklaard: 'Ik heb u nooit gezegd, dat ik volmaakt was.'¹ Als we in de veronderstelling verkeren dat profeten nooit fouten maken, kunnen we van slag raken als we erachter komen dat Joseph er weleens naast zat. Om dit probleem 'uit de wereld te helpen', moeten we niet koppig volhouden dat Joseph volmaakt was en evenmin de kerk van misleiding betichten. In plaats daarvan kunnen we Josephs menselijkheid erkennen en hem in de context

van andere Schriftuurlijke verhalen over profeten zien. Op die manier stellen we onze aannames bij en zien we in dat alle profeten mens zijn en dus met zwakheden behept zijn. We kunnen dankbaar zijn dat God met ieder van ons geduldig handelt. Soms hebben we er moeite mee de fouten in onze eigen manier van denken toe te geven. Dat maakt het onnodig moeilijk om de geschiedenis te begrijpen.

Geschiedenis bestuderen vergt nederigheid

Als we een stukje geschiedenis tegenkomen dat onvolledig, open voor interpretatie en anders is dan wij verondersteld hadden, moeten wij ons 'vertrouwen [stellen] in die Geest die ertoe beweegt [...] ootmoedig te wandelen' (LV 11:12). Vanuit ons huidige perspectief weten wij uiteraard meer over de afloop van het verleden dan de betrokkenen destijds. Anderzijds weten wij veel minder over hoe zij het een en ander destijds beleefd hebben. De mensen die in het verleden leefden, behoorden tot hun eigen tijd, plaats en omstandigheden. Willen we voor die verschillen naastenliefde opbrengen en voor hun ervaringen empathie hebben, dan moeten we eerst nederig naar onze eigen beperkingen kijken. Het vergt nederigheid om mensen in het verleden niet naar onze maatstaven te oordelen. Het vergt nederigheid om toe te geven dat we niet alles weten, om geduldig op meer antwoorden te wachten en om te blijven leren. Als we nieuwe bronnen ontdekken die nieuw licht op zaken werpen die we dachten te weten, vergt het nederigheid om ons inzicht bij te stellen. ■

NOOT

1. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith (2007)*, 558.

EEN PATROON OM DOOR STUDIE EN GELOOF TE LEREN

Oprechte studie van de geschiedenis van de kerk kan het patroon volgen dat in Alma's vergelijking van het zaaien van een zaadje gevolgd wordt (zie Alma 32:27–42):

1. We *ruimen plaats in* om over de geschiedenis te leren door de hier beschreven beginselen toe te passen.
2. We *zaaien* het zaadje in onze gedachten en ons hart door zorgvuldig te lezen en te overdenken. (Is dit echt een stukje van het verleden of een verhaal dat later verteld is? Wie zit erachter en waarom? Wat is het kernpunt? Wat voor bewijs is ervoor?)
3. We kunnen de relevantie van wat we lezen, *bepalen* door na te gaan hoe authentiek en betrouwbaar de bron is, door onze antwoorden in de juiste historische context te plaatsen en door eeuwige beginselen te ontdekken die op onze eigen situatie toepasselijk zijn.
4. We kunnen ons hele leven de kerkgeschiedenis oprecht *blijven* bestuderen door ijverig te lezen, na te denken, te bidden, met anderen te delen en te onderrichten.
5. Door dat te doen, zullen we de vruchten van onze oprechte studie *plukken*. Ons begrip zal toenemen en ons geloof zal zich verdiepen. Zo worden we betere leerlingen en leerkrachten, ouders en kinderen, discipelen en heiligen.

HARTZEER
en HOOP:

wanneer een huwelijkspartner
zich met pornografie inlaat

Zeven manieren waarop de huwelijkspartner van een pornografiegebruiker hartzeer niet alleen te boven kan komen maar ook een belofte van hoop kan ontwaren.

Amy maakte de keuzes die iedere ouder zich voor een zoon of dochter wenst. Nadat ze een sterke geestelijke bevestiging gekregen had om met haar echtgenoot te trouwen, liet ze zich in de tempel aan hem verzegelen.

Vóór hun huwelijk maakte haar aanstaande echtgenoot ook een moedige keuze: hij vertrouwde haar toe dat hij zich met pornografie ingelaten had.

Nog geen jaar later moest Amy vaststellen dat zijn worsteling met pornografie niet tot het verleden behoorde. Na drie jaar huwelijk — met een baby van acht maanden — kreeg Amy de onvoorstelbare pijn te verduren dat haar man een buitenechtelijke relatie had en vervolgens geëxcommuniceerd werd.

Hoe kwam Amy dat hartzeer te boven? Hoe komen de vele andere vrouwen en mannen in soortgelijke omstandigheden hun verdriet te boven?

Veel huwelijkspartners en familieleden van pornografiegebruikers hebben in hun eigen genezingsproces, en dat van anderen, nuttige en hoopvolle strategieën ontdekt. En zij hebben moedig hun verhaal gedaan.

De kerkwebsite **Overcoming Pornography.org** noemt zeven van die gemeenschappelijke

'basisstrategieën'. Deze strategieën, toegepast volgens ieders eigen tempo en eigen volgorde, zijn bij velen voor emotionele, mentale en geestelijke genezing noodzakelijk gebleken.

Basisstrategie 1: Het trauma van verraad aanpakken

Het trauma, de zelfverwijten en andere reacties bij zichzelf onderkennen en aanpakken wanneer iemand ontdekt dat zijn of haar huwelijkspartner zich met pornografie inlaat.

Toen Eva merkte dat haar man zich met pornografie inliet, voelde ze 'intense pijn, woede, verdriet, depressie en obsessie.' Obsessie is een veel voorkomend gevoel bij iemand die het trauma van verraad ervaart als gevolg van het pornografiegebruik van de partner. Eva's reactie op deze intense emoties is evenmin ongebruikelijk. Ze kreeg dwanggedachten over haar man en zijn daden. Waar was hij? Met wie sprak hij? Wat deed hij? Alles in haar leven begon om zijn pornografie- en seksverslaving te draaien. Ze wilde hem wanhopig 'ontslaven' in de hoop dat ze gelukkig zouden zijn als ze zijn probleem onder controle kon krijgen.

Toen Jamie erachter kwam dat haar man zich met pornografie inliet, reageerde ze met een begrijpelijk verlangen om over zoveel mogelijk

de controle te houden. Ze dacht dat ze het leven van haar man, Jon, zo kon bepalen dat hij geen onmiddellijke bevrediging in pornografie meer zou zoeken. Dan zou er voor hem geen andere keus meer zijn dan voor rechtschapenheid te kiezen. Ze stelde dagelijkse lijstjes voor hem op: wat voor leuke dingen hij kon doen en welke klusjes hij aan moest pakken.

Er kwam een keerpunt in Jamie's zoektocht naar oplossingen toen haar bisschop geïnspireerd en met klem tegen haar zei: 'Jamie, het ligt niet aan jou. Niets wat jij doet, zorgt ervoor dat hij naar pornografie kijkt. Hij kiest ervoor.' En net zoals zij er niet de oorzaak van was dat hij naar pornografie keek, kon zij er evenmin de oorzaak van zijn dat hij ermee zou stoppen. Verstandelijk wist Jamie al wel wat de bisschop haar vertelde, maar na die woorden van de bisschop hield ze op met de lijstjes. 'Ik stopte ermee om te proberen zijn gedrag te bepalen en hem tot rechtschapenheid te dwingen — en ik ging met mezelf aan de slag.' In feite stond Jamie zichzelf toe om haar eigen pijn te voelen en aan haar eigen genezing te werken.

Hoewel Jon na Jamie's inzicht met pornografie bleef worstelen en vaak in herhaling verviel, nam hij wel verantwoording voor zijn eigen daden.

Huwelijkspartners moeten niet alleen op de Heer vertrouwen, maar kunnen ook hulp en steun bij familieleden, vrienden, leidinggevenden in de kerk en zorgverleners zoeken.

Door ieder aan hun eigen genezing te werken, merkten Jon en Jamie dat ze beter als persoon en als echtpaar konden genezen.

Basisstrategie 2: Veilig praten

Begrip, steun en erkenning zoeken door er op gepaste wijze over te praten.

Een ander keerpunt voor Jamie en Jon deed zich voor toen een van hun kinderen een zegen nodig had. Ze belden hun huisonderwijzer, die moedig uitlegde dat hij hulp zocht voor zijn eigen worsteling met pornografie. Hij bood aan om iemand anders te vinden die de zegen kon geven. Die openheid temperde de schaamte die Jon en Jamie over hun eigen situatie voelden. Jon voelde zich eindelijk veilig genoeg om met iemand anders naast Jamie over zijn verslaving te praten.

Toen de vrouw van de huisonderwijzer aanbood om met Jamie te praten, zag Jamie daar eerst het nut niet van in. Hun gesprek zou Jon immers niet van zijn verslaving afhelpen, wat op dat moment nog altijd haar doel was. Toch voelde ze zich na haar gesprek met de vrouw van de huisonderwijzer wat opgeluchter. Er was niets veranderd. Jon kampte nog steeds met zijn verslaving. Maar ze was opgelucht dat iemand anders wist wat ze doormaakte en dat haar wereld niet ingestort was.

Basisstrategie 3: Geestelijk vertrouwen opbouwen

De ingevingen van de Heilige Geest voelen en volgen, en hersteld vertrouwen in God krijgen.

Toen Amy met de excommunicatie van haar man geconfronteerd werd, wist ze dat de Heiland het antwoord kon bieden op de loodzware last die ze voelde. Maar, zegt ze, ze wist niet precies hoe ze 'die kloof tussen waar ik mij bevond en de genezende kracht van Jezus Christus moest overbruggen'. Hoe, vroeg ze zich af, kon ze deze brug ooit vinden of zelf slaan?

Aanvankelijk probeerde ze haar pijn te verzachten door haar man volop in de gaten te houden en smeekte ze de Heer om hem te genezen. Maar op een dag veranderde een geestelijke ingeving alles: Amy beseftte dat het controleren van iemands gedrag geen deel van het plan

van onze hemelse Vader uitmaakt. Het hielp haar ook niet om dichterbij de Heiland te komen. Dus was het belangrijkste dat ze moest doen: zelf haar eigen zoektocht naar genezing beginnen. De zoektocht van haar man moest ze aan hem overlaten. Ze zag in, door de inspiratie van de Geest, dat ze op moest houden haar leven in het teken van pornografie te stellen. Ze moest op de instaatstellende kracht van Jezus Christus en zijn verzoening gaan vertrouwen om haar te sterken en tot zegen te zijn.

Nu ze terugkijkt, zegt Amy dat al haar pogingen om haar man in de gaten te houden geen greintje gemoedsrust opgeleverd hadden. Het leven 'was een en al onrust', zegt ze. 'De enige gemoedsrust die ik vond, was toen ik inzag dat onze hemelse Vader een plan had' voor haar man en haar. Toen ze haar eigen keuzevrijheid gebruikte om zich tot God te wenden en zijn hulp te zoeken, 'kwam de hulp' en voelde de kloof tussen haar verdriet en de hulp van de Heiland niet meer zo groot en de last niet meer zo zwaar.

Basisstrategie 4: Hulp zoeken

Een weg naar genezing vinden via hulpbronnen zoals lectuur, een bekwame therapeut, een mentor of een beproefd herstelprogramma.

Na 25 jaar huwelijk kwam Gina achter het pornografiegebruik en de ontrouw van haar man. Gina belde getraumatiseerd haar bisschop op. Ze merkte al snel dat hij begripvol kon luisteren en haar liet huilen wanneer ze dat nodig had — wat volgens haar niet iedere huwelijkspartner in haar situatie kan zeggen.

Gina weet nog dat haar bisschop haar in een van hun eerste gesprekken 'adviseerde onmiddellijk therapeutische hulp in te roepen, niet voor mijn huwelijk of voor mijn man, maar zodat ik degelijke steun zou hebben bij de uitdagingen die voor me lagen. Hij wilde me laten voelen dat er naar me omgekeken werd, en hij wist dat hij de achtergrond niet had die wellicht nodig was. Hij zag mijn depressie en angst, en adviseerde me om met mijn arts over eventueel benodigde medische hulp te praten.'

De daaropvolgende paar jaar woonde Gina regelmatig steungroepen en counseling bij. Ook zocht ze de steun van familieleden — soms belde ze hen op haar moeilijkste dagen op met de vraag of ze voor haar wilden bidden. Ze is erachter gekomen, zegt ze, dat 'mijn hemelse Vader me nooit in duisternis laat'.

Basisstrategie 5: Openhartig en eerlijk zijn

Regelmatig met dierbaren over het eigen genezings- en herstelproces spreken, eerlijk en openhartig.

Melissa besloot nog één poging te wagen om haar huwelijk te redden, dat afstandelijk en doodgebloed leek. Op dat moment vertelde haar man, Cameron, haar eerlijk over zijn pornografiegebruik. Op haar aandringen stemde hij ermee in de bisschop op de hoogte te stellen en uiteindelijk spraken ze allebei met hun ouders. Maar, zo legt hij uit, 'pas na twee jaar zag ik uiteindelijk in dat bekering meer inhield dan een paar mensen op de hoogte stellen

en een gebed uitspreken'. Hij moest leren inzien dat niet naar pornografie kijken niet genoeg was. Om echt tot herstel te komen, moest hij zich tot God wenden en gezonde manieren vinden om met de stress, angst, schaamte en spanning om te gaan die zijn verlangen naar pornografie aanwakkerden.

Na een terugval stemde Cameron ermee in om het verslavingsherstelprogramma bij te wonen. Na verloop van tijd kwam hij tot het besef dat de Heiland ons niet afschrijft zodra we een misstap begaan.

Door zelf ook het twaalfstappenprogramma te volgen, heeft Melissa eindelijk het gevoel dat haar gezin de hulpmiddelen heeft om voorwaarts te gaan. Ze herinnert zich nog hoe moeilijk de twaalfstappenbijeekommen in het begin waren, maar dat ze gemotiveerd werd door een begeleider die Melissa aanraadde 'ons drie maanden uit te proberen. Als je het niets vindt, krijg je van ons je ellende terug.' Melissa besepte uiteindelijk dat ze anderen misschien hoop kon bieden door over haar ervaringen te vertellen, net zoals zij hoop uit de verhalen van anderen putte.

Melissa dacht steeds dat door getrouwd te blijven ze alleen maar zou doen alsof ze gelukkig was. Haar kijk veranderde toen ze besepte dat de Heiland haar potentieel, en dat van Cameron en van alle kinderen van onze hemelse Vader zag. Hij steekt alles wat Hij is — het licht en het leven van de wereld — in onze redding en biedt ons maar wat graag nog een kans. Dankzij de Heiland, zegt Melissa,

kan ze nu echt glimlachen, op een manier die levensvreugde uitstraalt.

Basisstrategie 6: Grenzen stellen

Samen met de pornografiegebruiker gepaste grenzen stellen en een structuur vastleggen waarbinnen ieder kan functioneren en genezen.

Jon en Jamie waren al een hele tijd bezig om pornografie te overwinnen, toen ze erachter kwamen hoe nuttig het was om grenzen te stellen. Die stellen ze vandaag de dag nog steeds, zelfs na een ruime periode zonder terugval, vanwege de gemoedsrust die grenzen verschaffen. Jamie zegt dat toen ze het kwetsbaarst was, grenzen stellen 'mijn hart beschermd'.

Zij en Jon spraken af dat er gepaste momenten en manieren waren om kwesties rondom een terugval te bespreken. Ze spraken af geen 'digitale strijd' met elkaar te voeren, maar er onder vier ogen over te spreken. Ze spraken ook af dat ze een uit de hand lopende discussie konden afbreken en er later op terugkomen.

Veel grenzen die Jon en Jamie stelden, hebben met hun manier van communiceren te maken. Maar sommige andere grenzen nemen de vorm van als/dan-uitspraken aan waarbij ze het erover eens zijn dat bepaalde daden tot bepaalde gevolgen zullen leiden. Dat, zegt Jamie, geeft beiden het gevoel dat het leven niet meer zo chaotisch is.

Basisstrategie 7: Goed voor jezelf zorgen

Dagelijkse routines aanhouden die ons verstand, ons lichaam en onze geest genezen en voeden.

Gebed, Schriftstudie en tempelbezoek dragen ertoe bij dat strijd leverende huwelijkspartners de genezende kracht van de Heiland ontvangen.

Gina weet nog dat haar bisschop haar vlak na haar eerste gesprek met hem adviseerde een paar dingen te doen die op de standaardantwoorden leken. 'Hij spoorde me vriendelijk aan,' zegt ze, 'om naar de tempel te gaan, in de Schriften te lezen en te blijven bidden.'

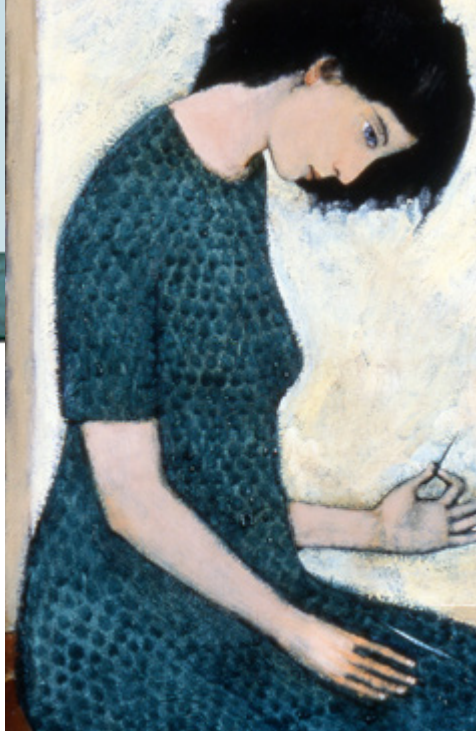
In de moeilijke jaren die volgden, merkte Gina dat de 'standaardantwoorden' haar middel waren om voor zichzelf te zorgen. Ze vond toelucht in haar Schriften. 'Ik las een vers, schreef het op en probeerde te overdenken wat het voor mijn situatie betekende. Daarna schreef ik die gedachten op', legt ze uit. 'Ik wist dat ik het woord van de Heer meer dan ooit moest horen en het dieper tot me door moest laten dringen. Ik snapte niet veel van wat er zich allemaal om me heen afspeelde, maar de tijd die ik aan Schriftstudie besteedde, leverde wel enige zingeving op — vers na vers.'

Ook gebed en tempelbezoek kregen een nieuwe betekenis. 'Als ik mijn hart helemaal uitgestort had,' vertelt Gina, 'zei ik steevast: 'Hemelse Vader, nu bent U aan zet.' Zij wachtte dan rustig en oplettend af. 'Zelfs in het donkerste uur,' legt ze uit, 'besepte ze dat haar 'geest aan het groeien was'.

Met hoop leven

Ieders pad naar genezing is anders. En het is voor iedereen een proces — niet een bestemming. Wat in vele verhalen echter terugkomt, is het besef dat geen enkele mate van pornografiegebruik oké of normaal is. Als iemand zich er dan ook met enige regelmaat of in enige mate mee inlaat, zal de huwelijkspartner gevoelens van verdriet, trauma wegens verraad, afwijzing, schaamte en twijfel aan zijn of haar eigenwaarde ervaren. Pornografiegebruik schaadt de verbondenheid, het vertrouwen en de communicatie die van wezenlijk belang zijn voor een gezonde relatie. Daarom is het essentieel dat de partner hoop en genezing zoekt.

Een andere rode draad is de troostrijke ontdekking dat huwelijkspartners zelfs tijdens deze bittere ervaring het zoete kunnen smaken — niet zozeer pas aan het eind van hun beproevingen, maar door

zich midden in de moeilijkheden met hoop tot Jezus Christus te wenden.

Gina is inmiddels gescheiden en richt zich

op haar eigen genezing en die van haar kinderen. Ze steekt ook vaak de helpende hand uit naar vrouwen in vergelijkbare omstandigheden om hen hoop in te spreken. Melissa en Cameron zijn nog steeds getrouwd en werken aan een verder leven zonder verslaving. Dat geldt ook voor Jamie en Jon. Zij staan andere echtparen actief bij om de genezing te vinden die zij zelf dankzij de Heiland en zijn verzoening gevonden hebben.

Eva is gescheiden en woont regelmatig twaalfstapenbijekomsten bij. Daar vindt ze de nodige veiligheid en erkenning terwijl ze aan haar herstel werkt. Ze is gaan inzien dat alles in haar leven weliswaar eens om de verslaving van haar man draaide, maar dat genezing komt als ze de Heiland tot het middelpunt van haar leven en bezigheden maakt.

Amy en haar man zijn nog steeds getrouwd, hoewel hij blijft terugvallen. Amy getuigt echter dat ze gemoedsrust ervaart wanneer ze naar de algemene conferentie kijkt met de gedachte: hoe kan ik van mijn pijn genezen? en niet: ik hoop dat mijn man dit hoort. Ze weet dat de genezende kracht van Jezus Christus en haar geloof in de oneindige aard van de verzoening hoop bieden — niet alleen voor haar man, maar ook voor haar.

Een zuster die met de gevolgen van pornografie te maken kreeg, spreekt wellicht voor allen wanneer ze zegt: 'De Heiland wil niet dat we harder ons best doen; Hij wil dat we ons eerder tot Hem wenden.' Deze zeven basisstrategieën bieden mannen en vrouwen daarbij de benodigde handvatten. ■

TWAALF WAARHEDEN

Veel familieleden van pornografiegebruikers hebben naast de zeven basisstrategieën ook hoop en genezing gevonden met behulp van de volgende twaalf waarheden. Deze waarheden zijn in het materiaal voor het verslavingsherstelprogramma van de kerk te vinden. Zie voor meer informatie over de materialen en steun voor huwelijkspartners en familieleden addictionrecovery.lds.org.

1. *God 'zal u in uw ellende vertroosten' (Jakob 3:1).* Pornografiegebruik is ernstig, maar we kunnen troost putten uit het besef dat God ons en onze situatie kent, dat Hij ons nooit zal verlaten en dat Hij ons in onze moeilijkheden zal steunen.
2. *'Schud de ketenen af waarmee u gebonden bent' (2 Nephi 1:23).* Wij zijn niet verantwoordelijk voor de daden van een ander en hebben geen schuld aan de verslaving van een ander. Als kinderen van God begrijpen we onze goddelijke aard en bestemming. We weten dat we vrij zijn om te handelen en onze keuzevrijheid uit te oefenen om keuzes voor onszelf te maken.
3. *'Hij [zal] de pijnen en ziekten van zijn volk op Zich [...] nemen' (Alma 7:11).* Wanneer wij onze lasten aan de Heer geven, begrijpen wij dat Hij onze diepste pijn kan genezen, dat ons geen zegening ontzegd wordt en dat verandering tijd kost.
4. *'Nader tot Mij' (LV 88:63).* De hulp van de Heer is essentieel. Die hulp vinden wij als we aan het avondmaal deelnemen, naar de tempel gaan en naar het gezelschap van zijn Heilige Geest streven.
5. *'Bewerk uw eigen behoudenis' (Mormon 9:27).* We kunnen het leven van een ander niet bepalen en zijn of haar verslaving genezen. We kunnen ons wel op onze eigen genezing concentreren, voor onszelf zorgen en inzicht krijgen door kennis over verslaving op te doen.
6. *'Draag 'elkaars lasten' (Mosiah 18:8).* We moeten niet alleen op de Heer vertrouwen, maar ook gepaste hulp zoeken, zoals de steun van familieleden, vrienden, priesterschapsleiders en ZHV-leidsters, mentoren, steungroepen en zorgverleners.
7. *'Dank bij alles' (LV 98:1).* Zelfs wanneer we ontmoediging, angst en boosheid ervaren, kunnen we ook vreugde vinden als we de hand van God in ons leven erkennen en daar onze dankbaarheid voor uiten, onze eigen gaven en talenten herkennen en het goede zien in onze dierbare die verslaafd is.
8. *Wees 'onwrikbaar en standvastig' (Helaman 15:8).* Wij kunnen gepaste grenzen stellen om onszelf en ons gezin te beschermen, waarbij we elke vorm van misbruik of mishandeling niet tolereren. We zoeken zo mogelijk ook leiding van de Heer bij de vraag of en hoe we een relatie in stand dienen te houden.
9. *'Wij hebben de schandelijke, verborgen praktijken verworpen' (2 Korinthe 4:2).* Pornografiegebruik gebeurt in het geheim en kan alleen worden aangepakt als we eerlijk met onszelf en met onze dierbare zijn, en openhartig en eerlijk met hem of haar leren communiceren.
10. *'Verhef de handen die slap neerhangen' (LV 81:5).* We kunnen onze dierbare liefhebben en voor hem of haar bidden. Meer steun kunnen we bieden zodra hij of zij daar voor openstaat.
11. *Leer 'al die dingen met geduld verdragen' (Alma 38:4).* Herstellen is een proces. Hoewel terugval niet als excuus gebruikt mag worden, kunnen we er met liefde en hoop op reageren.
12. *'Mijn vrede geef ik u' (Johannes 14:27).* Als we geloof oefenen, kunnen we de gemoedrust vinden die de Heer belooft. We weten dan dat Hij ons zal bijstaan om diegene te vergeven die beloften en harten gebroken hebben.

Het was 1973. Ik had wat problemen en een diep verlangen om God te kennen. Ik besloot om de Bijbel te lezen. Op een dag las ik in 2 Kronieken 2–5 over de tempel van Salomo. Ik kreeg het gevoel dat er op aarde zo'n heilige plek bestond. En dus vastte en bad ik opdat de Heilige Geest me naar die plek zou leiden. Ik dacht dat als ik een tempel kon vinden, ik een van de dienstknechten van de Heer daar over mijn problemen kon vertellen, en dat hij me dan zou helpen om die op te lossen.

En dus ging ik op zoek naar een tempel. Ik woonde toen in Fontenay-sous-Bois, een voorstad van Parijs. Ik besloot om op zoek naar een tempel naar de stad toe te rijden. Ik zag veel gebouwen, waaronder kerken en synagogen, maar geen tempel. Toen ik thuiskwam, bad ik en vroeg ik me af waarom ik er geen kon vinden. Was ik niet rein genoeg? Of

OP ZOEK NAAR EEN TEMPEL

*Op zoek naar een
heilige plaats vond ik
een manier om deel
van een eeuwig gezin
uit te gaan maken.*

was ik gewoonweg onvoorbereid?

Ik dacht niet meer aan mijn mislukte zoektocht totdat zendelingzusters van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in februari 1980 bij me aanklopten. Ze vertelden me dat de dichtstbijzijnde tempel, de Berntempel, in Zollikofen (Zwitserland) stond.

Op 12 april 1980 liet ik me dopen en ongeveer een jaar later, op 5 mei 1981, ging ik voor het eerst naar de tempel. Ik deed er tempelwerk voor een aantal vrouwen in mijn familie, onder wie mijn grootmoeders, tantes en nichten.

De enige van hen die ik gekend had, was mijn nicht Olga.

Olga, die uit Italië afkomstig was, was op zeer jonge leeftijd getrouwd, maar haar man was helaas gewelddadig en ontrouw. Met de hulp van haar vader en broer kon Olga ontsnappen toen ze haar vijfde kind verwachtte.

Ze ging bij haar ouders en broer wonen. Na de geboorte van haar kind overleed Olga. Olga's ouders zijn haar onverwachte dood nooit te boven gekomen.

Toen ik in de tempel de verordeningen voor Olga verrichtte, bleef er één woord in mijn gedachten ronddwalen: *zending*. Maar ik begreep het niet: ik had het druk met de opvoeding van mijn drie kinderen en kon onmogelijk op zending gaan.

Een aantal maanden later werd alles duidelijk. Op zekere dag vertelde mijn neef Renzo dat Olga's moeder, tante Anita, gestorven was. Ik besepte opeens dat ik Olga's tempelwerk op een dinsdag verricht had en dat haar moeder de daaropvolgende vrijdag gestorven was. Ik voelde geëmotioneerd dat Olga graag haar tempelverordeningen had willen ontvangen, zodat ze haar moeder in de geestenwereld kon verwelkomen en onderwijzen. Misschien was dat Olga's zending.

Maar ik had ook een zending: mijn eigen ouders helpen. Ik had ze verschillende keren over de kerk willen vertellen, maar ze hadden geen interesse gehad. Dus na de dood van mijn moeder en vader deed ik het tempelwerk voor mijn ouders zo spoedig mogelijk.

Tijdens de verzegeling van mijn ouders klopte mijn hart in mijn keel en welden tranen van liefde in mijn ogen op. Vervolgens werd ik aan mijn ouders verzegeld. Ik bleef maar aan mijn moeder denken en wilde de zuster die in haar plaats optrad, omhelzen. Ik bedankte haar om in mijn moeders plaats op te treden. De zuster had ook tranen in haar ogen en bedankte mij voor de ervaring. Hoewel ik haar niet kende, voelde het alsof we familieleden waren.

Vervolgens werden mijn ouders aan *hun* ouders verzegeld, en Olga, voor wie ik plaatsvervangend optrad, werd aan haar ouders, oom Marino en tante Anita, verzegeld.

Telkens als ik aan die ervaringen terugdenk, raakt dat me diep. Ik denk dan aan Olga en hoop dat ze haar zending aan de andere kant van de sluier vervult. Dankzij de tempelverordeningen ben ik niet meer het enige lid van de kerk in mijn familie. Ik geloof dat mijn ouders de verordeningen die voor hen verricht zijn, aanvaard hebben. Ik ben zo blij en dank de Heer voor de mogelijkheid om door de zegeningen van zijn heilige tempel een eeuwig gezin te stichten. ■

De auteur woont in Auvergne-Rhône-Alpes (Frankrijk).

FAMILIEGESCHIEDENIS EN DE ZEGENINGEN VAN DE TEMPEL

Ouderling Dale G. Renlund
van het Quorum der Twaalf Apostelen
Met Ruth L. Renlund en Ashley R. Renlund

Tijdens het RootsTech-congres in 2016 herinnerden ouderling Dale G. Renlund, zijn echtgenote Ruth en hun dochter Ashley de heiligen der laatste dagen aan de echte macht die van het combineren van familiegeschiedenis en tempelwerk uitgaat.

OUDERLING RENLUND: In december 1963 maakte mijn ouderlijk gezin de zes uur lange rit van Helsinki naar het eiland Larsmo, aan de westkust van Finland. Daar was mijn vader opgegroeid en woonde mijn grootmoeder, Lena Sofia.

Jaren eerder, in 1912, hadden Lena Sofia en mijn grootvader, Leander, geluisterd naar zendingen uit Zweden die het herstelde evangelie verkondigden. Op dat moment waren er wereldwijd minder dan achthonderd zendingen.

Deze zendingen onderwezen de boodschap van het herstelde evangelie, en Lena Sofia en Leander lieten zich de volgende dag dopen. Ze werden lid van een kleine gemeente, de eerste in Finland.

Enkele jaren later overleed de moeder van Leander, die bij hen woonde, aan tuberculose. In 1917 overleed Leander eveneens aan tuberculose, zodat Lena Sofia, die zwanger was van hun tiende kind, als weduwe achterbleef. Dat kind — mijn vader — werd twee maanden na de dood van Leander geboren. Uiteindelijk overleden zeven van de tien kinderen van Lena Sofia. Het was voor haar als straatarme boerin vreselijk moeilijk om voor haar uitgedunde gezin te zorgen.

Bijna twintig jaar lang kreeg ze amper voldoende nachtrust. Overdag probeerde ze met allerlei klusjes voldoende voedsel bij elkaar te schrapen. 's Nachts verzorgde ze gezinsleden die op sterven lagen. De dood was alomtegenwoordig. In die dagen werd hout gespleten en tussen de dakspanten te drogen gehangen. Dat hout werd gebruikt om doodskisten van te maken. Ik kan me niet voorstellen hoe Lena Sofia zich gevoeld moet hebben.

Toen ik haar in 1963 ontmoette, was ik net elf geworden en zij was zevenentachtig. Ze liep krom van een leven lang hard werken. Ze was zo kromgebogen dat ze rechtstaand

even groot was als wanneer ze op een stoel zat. De huid van haar gezicht en haar handen was verveerd — stug en rimpelig als versleten leer.

Ze stond zo goed zo kwaad als het kon recht, wees naar een foto van Leander aan de muur en zei in het Zweeds tegen me: *‘Det här är min gubbe’* (Dat is mijn lieve man).

Ik had me eerder die herfst op een Zweedse school ingeschreven en ik was net mijn Zweeds aan het opfrissen. Ik dacht dat mijn grootmoeder per ongeluk de tegenwoordige tijd van het werkwoord gebruikte toen ze zei: *‘Dat is mijn lieve man’*, omdat Leander toen al zesenvestig jaar dood was. Ik wees mijn moeder erop dat Lena Sofia had moeten zeggen: *‘Dat was mijn lieve man’*. Maar mijn moeder zei: *‘Je begrijpt het niet’*.

Ze had gelijk. Ik begreep het niet — maar nu wel. Sindsdien heb ik vaak over de betekenis van die ervaring nagedacht en over wat mijn grootmoeder mij had geleerd.

Denk maar eens na over de kracht en troost die ze uit haar kennis over de verzegelbevoegdheid moet hebben geput! Die bevoegdheid krijgt vorm als wij onze voorouders opzoeken en over hen leren. Familiegeschiedenis en de zegeningen van tempelwerk kunnen belangrijk zijn in ons leven, maar de echte macht ontstaat wanneer we de twee combineren. Het is geen gewone optelsom van twee elementen, maar het ene draagt bij tot de ontwikkeling van het andere. Omdat ze wist dat deze verordeningen ooit voor haar en Leander zouden worden verricht, voelde Lena Sofia vrede en troost tijdens haar lange jaren als weduwe.

De echte waarde van familiegeschiedenis

ASHLEY: Zonder familiegeschiedenis kan de verzegelbevoegdheid niet worden gebruikt waar ze nodig is. En de echte waarde van familiegeschiedenis ligt juist in de verzegelbevoegdheid. De *echte* macht ligt in de combinatie.

ZUSTER RENLUND: Ik hou van dit idee. Overal in de Schriften leren we over deze twee zegeningen. Als we ze combineren, ontvangen we meer zegeningen en kracht in ons leven. Laten we naar enkele voorbeelden kijken.

In de Leer en Verbonden zegt de Heer dat Hij Elia heeft

gezonden om ‘in het hart der kinderen de aan de vaderen gedane beloften [te] planten’. Zo zou het hart van de kinderen tot hun vaderen worden teruggevoerd. Dale, ik denk dat dit deels is wat jouw grootmoeder in jou heeft geplant. Vervolgens zegt de Heer dat ‘de hele aarde bij [de wederkomst van de Heiland] volkomen [zou] worden verwoest’ als dat terugvoeren niet zou plaatsvinden (zie LV 2:2–3). Dat is een krachtige boodschap.

Al beschikten we dus over alle genealogische gegevens van de hele wereld, zonder de verzegelbevoegdheid die door de profeet Elia is hersteld, zou het doel van de schepping zijn verijdeld en ‘verwoest’. Dit is een van de eerste boodschappen die de Heer in onze bedeling aan de profeet Joseph Smith heeft geopenbaard.

OUDERLING RENLUND: Je hebt gelijk, Ruth. Onbewust voel ik al mijn hele leven de invloed en kracht van de voorbeelden en verhalen van mijn grootmoeder en mijn andere voorouders.

In de Leer en Verbonden, afdeling 128, staat een profetie waarin Joseph Smith Maleachi 4:5–6 citeert. Hij legt uit wat de zinsnede ‘brengt het hart van de kinderen tot hun vaders terug’ betekent in het kader van de verzegelbevoegdheid en de doop voor de doden. Vervolgens zegt hij: ‘En dat niet alleen, maar ook die dingen die vanaf de

grondlegging der wereld nooit geopenbaard zijn, maar voor de wijzen en verstandigen verborgen gehouden zijn, zullen aan kleine kinderen en zuigelingen worden geopenbaard, in deze bedeling, de bedeling van de volheid der tijden' (zie LV 128:17–18).

Denk daar eens over na! Joseph Smith voorzag dat kinderen dingen zouden begrijpen en weten die geleerde mannen en vrouwen niet konden verklaren. Kinderen en jongeren over de hele wereld hebben dagelijks deel aan deze zegeningen, net als ik toen ik elf was en mijn grootmoeder en moeder mij over deze beginselen vertelden. Mensen die tijdens hun leven op aarde nooit over de Heiland horen, maken evenveel kans op deze zegeningen als zij die in dit leven wel de gelegenheid hadden. Niemand wordt buitengesloten van de kans op deze zegeningen.

Tempelverordeningen en individuele macht

ZUSTER RENLUND: En de tempelverordeningen zijn essentieel voor iemands individuele macht. In feite heeft de Heer ons voorbeelden van deze individuele macht gegeven. De eerste heiligen leerden dat het noodzakelijk was dat ze hun eigen begiftiging ontvingen voordat ze het werk van de Heer konden bevorderen:

'Het [is] raadzaam in mijn bestel dat mijn ouderlingen een korte tijd wachten op de verlossing van Zion —

'opdat zijzelf voorbereid zullen zijn, en opdat mijn volk grondiger onderricht kan worden, en ondervinding zal hebben en meer zal weten over zijn plicht en de dingen die Ik van hen verlang.

'En dat kan niet worden teweeggebracht alvorens mijn ouderlingen met macht uit den hoge begiftigd zijn' (LV 105:9–11).

De Heer sprak dus over het belang van voorbereiding op het ontvangen van de tempelbegiftigingen, zodat de ouderlingen met macht uit den hoge konden worden gezegend. Deze zegening stelde de heiligen in staat om deze macht beter te leren gebruiken.

OUDERLING RENLUND: U kunt dit nog beter begrijpen als u verder leest in afdeling 109, die het inwijdingsgebed van de Kirtlandtempel bevat. Het gebed van Joseph Smith

gaat als volgt: 'En opdat allen die de drempel van het huis des Heren overschrijden uw macht zullen voelen en zich gedrongen zullen voelen te erkennen dat Gij het hebt geheiligd, en dat het uw huis is, een plaats waarop uw heiligheid rust' (LV 109:13).

ASHLEY: Ja, de tempelverordeningen zijn zuiver en krachtig. Maar ik begrijp hoeveel groter die kracht is en hoezeer we worden gezegend als je de tempel aan het bekend raken met en het zoeken naar onze voorouders koppelt.

ZUSTER RENLUND: Dale, denk je dat Lena Sophia dit begreep toen ze die opmerking over Leander maakte? Was haar begrip krachtiger omdat ze de macht van de tempel samen met haar liefde voor hem en voor haar gezin erkende?

OUDERLING RENLUND: Ja, dat is precies wat ze mij leerde. Lena Sophia wist dat haar lang voordien overleden echtgenoot voor tijd en alle eeuwigheid de hare zou blijven. Dankzij de leerstelling over eeuwige gezinnen bleef Leander in haar leven aanwezig en zag ze de toekomst hoopvol tegemoet. Lena was zoals al degenen die 'in het geloof [zijn] gestorven. Zij hebben de vervulling van de beloften niet verkregen, maar hebben die vanuit de verte gezien en geloofd en begroet, en zij hebben beleden dat zij vreemdelingen en bijwoners op de aarde waren' (Hebreeën 11:13).

Met de vurige bevestiging van haar geloof in de verzegelbevoegdheid diende Lena Sophia in 1938 de gegevens in van haar overleden kinderen die ouder dan acht jaar waren toen ze overleden. Zo kon het tempelwerk voor hen worden verricht, hoewel zij zelf tijdens haar leven nooit naar de tempel zou kunnen gaan. Deze gegevens behoorden tot de eerste die vanuit Finland naar een tempel werden gestuurd voor het verrichten van verordeningen.

Herinnert u zich de uitdaging die ouderling Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen in 2014 op RootsTech heeft gegeven?

ASHLEY: Hij zei: '[Maak] evenveel namen klaar [...] voor de tempel als dopen die je in de tempel doet.'¹

ZUSTER RENLUND: En in 2015 voegde hij daar nog zeven woorden aan toe: 'En help iemand anders hetzelfde te doen'.²

Geestelijke kracht toevoegen

OUDERLING RENLUND: Precies. Ik heb over deze uitdaging van een apostel nagedacht en over hoe ze kan blijven groeien. In het kader van dit gesprek denk ik dat we een element van geestelijke kracht aan deze belofte kunnen toevoegen. Laten we in Ezechiël hoofdstuk 47 lezen:

‘Daarna bracht hij [een engel] mij [Ezechiël] terug naar de ingang van het huis [van de Heer]. En zie, er stroomde water uit, van onder de drempel van het huis naar het oosten, want de voorkant van het huis lag naar het oosten. Het water stroomde naar beneden van onder de rechterzijde van het huis, ten zuiden van het altaar.

‘Vervolgens bracht hij mij naar buiten via de noorderpoort en leidde mij buitenom rond naar de buitenpoort, in de richting die naar het oosten gekeerd is. En zie, uit de rechterzijde borrelde water.

‘Toen de man naar het oosten naar buiten ging, was er een meetlint in zijn hand. Hij mat duizend el en liet mij door het water gaan: het water kwam tot de enkels.

‘Hij mat weer duizend el en liet mij door het water gaan: het water kwam tot de knieën. Toen mat hij er weer duizend en liet mij erdoor gaan: het water kwam tot de heupen.

‘Nog eens mat hij duizend el: het was een beek waar ik niet door kon gaan, want het water was heel hoog — water waar men alleen zwemmend door kon, een beek waar men anders niet door kon gaan. [...]

‘Hij zei tegen mij: Dit water stroomt weg naar het oostelijke gebied en stroomt in de vlakte naar beneden en komt in de zee. In de zee uitgestort, wordt het water gezond.

‘Het zal gebeuren dat alle levende wezens die er wemelen, overal waar een van beide beken naartoe komt, zullen leven. Daar zal zeer veel vis zijn, omdat dit water daarheen komt, en alles waarheen deze beek komt, zal gezond worden en leven’ (zie Ezechiël 47:1–5, 8–9).

Ezechiël ziet een rivier die in het huis ontspringt en steeds dieper wordt. Het water dat uit de tempel vloeit, stelt de zegeningen voor die uit de tempels vloeien om gezinnen te verenigen en tot leven te wekken.

ASHLEY: Maar het water wordt steeds dieper naarmate het verder weg vloeit. Dat begrijp ik niet.

OUDERLING RENLUND: Denk eens aan mij (één persoon), mijn ouders (twee mensen), mijn grootouders (vier mensen) — en nog verder terug, en ook in de andere richting. De groei van de rivier is gelijk aan de exponentiële groei van onze familie van generatie tot generatie.

De zegeningen van de tempel zijn voor alles en iedereen beschikbaar. En wat een zegeningen! ‘Alles waarheen deze beek komt, zal gezond worden en leven.’

‘Ze heeft lang genoeg gewacht’

OUDERLING RENLUND: De Heer heeft een plan om de ellende van Lena Sophia, ons verlies, uw tragedie — in feite, de rampspoed van iedereen — te overwinnen. Hij heeft zijn priesterschap en zijn verzegelbevoegdheid op aarde hersteld. Lena Sophia wist dat, en mijn moeder Mariana ook.

ZUSTER RENLUND: Bedoel je toen ze de naam van Lena Sophia voor tempelwerk indiende?

ASHLEY: Dat vind ik een geweldig verhaal. Kort na de dood van Lena Sophia in 1966 bracht mijn oma Mariana haar naam persoonlijk naar de afdeling genealogie.³ De man aan de balie zei dat iemand volgens het kerkbeleid minstens een jaar voordien overleden diende te zijn voordat het tempelwerk voor die persoon kon worden verricht. Oma Mariana antwoordde: ‘Dat antwoord bevalt mij niet. Ik wil spreken met iemand die mij een ander antwoord kan geven. Ze heeft lang genoeg gewacht.’

Opa Åke zei dat hij had geprobeerd op haar in te praten, maar ze wierp hem een maar al te bekende blik toe — dat het zinloos was om er nog verder over te praten. Opa schreef in zijn dagboek: ‘Ik zou medelijden moeten hebben met de man die zei dat we nog minstens een jaar moesten wachten. Die man wist niet tegen wie hij het opnam. Ik had het hem wel kunnen vertellen, maar hij vroeg er niet naar.’⁴

OUDERLING RENLUND: Minder dan twee maanden later was het tempelwerk voor Lena Sophia en Leander voltooid, met de toestemming van de president van de kerk. Oma Mariana en opa Åke deden het plaatsvervangende

werk voor Lena Sophia en Leander, die in de Salt Laketempel voor tijd en alle eeuwigheid werden verzegeld. Wist u dat iemand die omwille van afstand niet in de mogelijkheid was om de zegeningen van de tempel te genieten nu volgens het beleid van de kerk geen jaar hoeft te wachten? Zo kunnen mensen zoals Lena Sophia zo snel mogelijk deze zegeningen ontvangen. Oma Mariana zei het al tegen de man in de afdeling genealogie: ‘Ze hebben lang genoeg gewacht’.

ZUSTER RENLUND: Wat een heerlijke dag was dat voor je familie! Denk je de vreugde van Leander en Lena Sophia eens in, om maar te zwijgen over de vreugde van hun kinderen. Deze zegeningen zijn het resultaat waar familiegeschiedenis en tempelwerk bij elkaar komen en de kracht waarover we vandaag hebben gesproken, ontketenen.

Onlangs dacht ik eraan dat ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen over deze kracht heeft gesproken. Jaren geleden begon hij mensen aan te moedigen om in te zien welke zegen het combineren van die twee goddelijke aspecten, tempelwerk en familiegeschiedenis, brengt.

Ouderling Bednar zei: ‘Familiegeschiedenis is niet zomaar een programma — en daarnaast gaan we naar de tempel om te aanbidden. Het vormt allemaal één geheel in Christus. En er gaat een macht van uit als u [uw] voorouders opzoekt en hun naam naar het huis van de Heer meeneemt. Dat heb ik ook gedaan. Ik heb samengewerkt en gesproken met honderden en duizenden mensen die dat werk hebben gedaan. En het mag dan heerlijk zijn om naar de tempel te gaan, het is nog beter als we het nodige werk hebben gedaan om deze verordeningen voor onze eigen overleden verwanten te verrichten.’⁵

ASHLEY: President Russell M. Nelson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft eveneens beloofd dat wij deze macht in ons leven kunnen ervaren. Hij zei: ‘Het is waar dat het familiehistorische werk een grote zegen in zich draagt voor wie zich in het geestenrijk bevinden. Maar

het werk is de levenden evenzeer tot zegen. Het heeft een louterende invloed op wie eraan werken. Zij werken letterlijk aan de verhoging van hun familie.’⁶

Een belofte van bescherming

OUDERLING RENLUND: Ik ben dankbaar dat ik mijn getuigenis hieraan kan toevoegen — nog een apostolische stem die deze tempeluitdaging steunt. Ik bevestig de belofte van bescherming die in het verleden is gedaan. Broeders en zusters, ik beloof u en uw gezin bescherming als u ingaat op deze uitdaging om net zoveel namen mee naar de tempel te nemen als het aantal verordeningen dat u in de tempel verricht, en om anderen aan te moedigen hetzelfde te doen.

Als u op deze uitdaging ingaat, zullen de zegeningen naar u en uw gezin stromen zoals de krachtige rivier waarover Ezechiël sprak. En de rivier zal dieper worden als u dit werk blijft doen en anderen leert om dat ook te doen. U zult niet alleen bescherming tegen de verleiding en de ziekten van de wereld ervaren, maar u zult eveneens persoonlijke kracht vinden — kracht om te veranderen, kracht om te leren, kracht om te worden geheiligd, en kracht om het hart van uw familieleden tot elkaar te wenden en te genezen wat moet worden genezen. ■

Uit een toespraak gehouden tijdens het RootsTech-congres voor familiegeschiedenis 2016 op zaterdag 6 februari 2016 in Salt Lake City (Utah, VS). Ga naar lds.org/go/217Renlund en bekijk deze toespraak in het Engels, Portugees of Spaans.

NOTEN

1. Neil L. Andersen, ‘‘Mijn dagen’’ van tempels en technologie’, *Liahona*, februari 2015, 31.
2. Neil L. Andersen, in Ryan Morgeneegg, ‘RootsTech 2015: Elder Andersen Adds to Temple Challenge’, lds.org/church/news/rootstech-2015-elder-andersen-adds-to-temple-challenge.
3. Staat nu bekend als de afdeling familiegeschiedenis.
4. Mats Åke Renlund, ‘Reflections, persoonlijk dagboek, 119.
5. David A. Bednar, in ‘The Turning of Our Hearts’ (video), lds.org/topics/family-history/turn-our-hearts.
6. Russell M. Nelson, ‘Generaties in liefde aaneengeschakeld’, *Liahona*, mei 2010, 93.

Ik volgde de raad van mijn bisschop op en betaalde de boete. Ik wist dat het de juiste keuze was, maar wilde ook erg graag sparen om op zending te gaan.

ILLUSTRATIE ALLEN GARNIS

IK GAF MIJN ZENDINGSFONDS WEG

Ik werd vóór mijn 21e verjaardag lid van de kerk. Ik had wel een sterk verlangen om op zending te gaan, maar mijn situatie was verre van ideaal. Aangezien mijn vader ons in de steek gelaten had, onderhield ik mijn moeder en drie jongere broers. Ik stopte bijna al mijn geld in ons gezin. In die tijd moest je over minstens 600 euro beschikken om een zendingsaanvraag in te dienen. Na twee jaar had ik slechts 300 euro gespaard.

De ene financiële tegenslag volgde op de andere. Mijn jongere broer raakte in de problemen en kreeg een boete van 285 euro. Mijn familieleden vroegen me om hem het bedrag (bijna al mijn spaargeld) te lenen. Het leek me een keuze tussen mijn zending en mijn broer, ook al beloofde hij het geld terug te betalen. Ik had het er moeilijk mee en vroeg mijn bisschop om raad. Hij adviseerde me mijn broer te helpen. Ik volgde zijn raad op en betaalde de boete. Ik wist dat het de juiste keuze was, maar wilde ook erg graag op zending gaan.

Ik dacht dat het jaren zou duren om het bedrag weer bijeen te krijgen, maar door nederig te bidden,

ontving ik ingevingen over de toekomst. De Geest liet me weten dat ik mijn broer niet moest vragen om het geld terug te betalen en dat ik het daaropvolgende jaar op zending zou gaan. Ik had twee jaar gespaard voor het bedrag dat ik mijn broer gegeven had, maar de Heer vertelde me dat ik aan het eind van het jaar het dubbele zou hebben.

Ik dacht er het mijne van, maar bleef doorgaan en de daaropvolgende tien weken vond er wekelijks een wonder plaats. Een jonge alleenstaande in mijn wijk vernam dat ik mijn zendingsfonds weggegeven had en gaf me 120 euro voor mijn zending. De daaropvolgende week gaf een andere jongvolwassene me nog eens 120 euro om dezelfde reden. Het stemde me nederig en ik begon me van mijn ongeloof te bekeren.

Later bood mijn werkgever een ontslagvergoeding aan werknemers die vrijwillig ontslag namen. Ik stelde me kandidaat, maar verwachtte niet dat dat aanbod aangenomen zou worden, aangezien het bedrijf heel wat geld in mijn opleiding geïnvesteerd had. Mijn manager vroeg me waarom

ik ontslag wilde nemen, waarna ik hem over mijn zending vertelde. Hij gaf me een loonsverhoging met terugwerkende kracht over een aantal weken en aanvaardde mijn ontslag. Hij gaf me ook een bonus bovenop mijn ontslagregeling.

Ik vond tijdelijk werk dat na twee weken voltijds werd. Ze betaalden me ook extra tijdens het weekend. Ik werkte elke zaterdag. Kort daarop diende ik mijn zendingsaanvraag in en kreeg ik mijn oproep naar het zendingsgebied Londen Bristol (Engeland). Ik had in minder dan een jaar 3000 euro gespaard. Ik had het bedrag dat ik weggegeven had letterlijk tienvoudig teruggekregen. In Lukas 6:38 staat: 'Geef en aan u zal gegeven worden: een goede, vastgedrukte, geschudde, overlopende maat zal men u in de schoot geven, want met dezelfde maat waarmee u meet, zal er bij u ook gemeten worden.'

Ik weet dat ik door mijn gehoorzaamheid en geloof in het navolgen van de raad van mijn bisschop gezegend ben. ■

Frederick John Holt, West Sussex (Engeland)

ILLUSTRATIE JOSHUA DENNIS

GEMOEDSRUST VINDEN IN HET AVONDMAAL

Als jonge moeder kon ik met moeite rust vinden tijdens de drukke dagen die om de zorg voor vijf actieve en veeleisende kinderen draaiden. Ik kwam niet verder dan vijf minuten hier en tien minuten daar, maar koesterde elk beetje rust en stilte.

Ik bad regelmatig tot mijn hemelse Vader om kracht, geduld en gemoedsrust. Met name de zondag was zeer hectisch met een baby om te voeden, een peuter om aan te kleden en oudere kinderen om op toe te

zien terwijl ze zich klaar voor de kerk maakten. Ironisch genoeg vond ik mijn oplossing juist op zo'n drukke zondag.

Toen ik die dag naar de avondmaalsgebeden luisterde, kregen de woorden een bijzondere betekenis: '[...] opdat zij zijn Geest altijd bij zich mogen hebben' (LV 20:77).

Ik mocht de Geest van de Heer altijd bij me hebben. Waarom had ik de betekenis van die belofte nooit eerder ingezien?

Het avondmaal werd het stille, meditatieve moment in mijn verder zo hectische leven. In de verordening van het avondmaal vond ik de gemoedsrust die ik zocht.

Hoewel ik de avondmaalsdienst weleens met een ongedurige peuter moest verlaten nadat ik van het brood en water genomen had, zorgde ik ervoor dat ik er op dat bijzondere moment van bezinning was. Ik keek meer dan ooit naar die kostbare momenten uit.

Nu mijn kinderen volwassen zijn, kan ik van veel meer stille momenten genieten. Toch koester ik nog steeds die momenten waarop ik aan het avondmaal deelnam. ■

Jane McBride (Colorado, VS)

Waarom had ik de betekenis van die belofte nooit eerder ingezien?

DE TROOSTENDE KRACHT VAN CHRISTUS

Jaren geleden wilde mijn vriend Joseph van Utah naar Washington D.C. (VS) rijden. Hij nodigde mij uit om met hem mee te gaan. Onderweg bezochten we plekken uit de kerkgeschiedenis en toen we bij de oostkust kwamen, reden we naar New York City.

Dat was twee weken na de tragische gebeurtenissen van 11 september 2001. We kregen het sterke gevoel dat we de plaats waar de twee torens van het World Trade Center waren verwoest, moesten bezoeken.

We zagen hoe een soldaat mensen

door een drukke straat loodste terwijl ze naar de brokstukken keken. Hij deelde zakdoekjes uit zodat mensen hun tranen konden drogen.

Joseph en ik voelden dat deze gebeurtenissen iedereen hadden gekwetst, en wij wilden iets doen. We besloten dat we het beste met mensen konden praten, naar hun verhalen luisteren, en wellicht een boodschap van hoop over het herstelde evangelie van Jezus Christus met hen delen.

We namen de metro terug naar ons hotel. Tegenover mij zat een vrouw een boek te lezen. Ik vroeg me af

wat er in haar leven omging. Ik stelde mezelf voor en zei dat wij New York kwamen bezoeken. Ik zei dat we benieuwd waren naar haar beleving van de recente gebeurtenissen van 11 september.

Ze heette Maria en ze woonde al tientallen jaren in New York City. Ze werkte in een gebouw dat maar enkele straten van de torens af was. Ze zei dat ze een paar weken voor 11 september het sterke gevoel had gekregen dat ze moest bidden en vragen of God bestond. Ze zei dat ze tot dan toe nooit veel had gebeden

Maria vertelde ons dat ze een paar weken voor 11 september het sterke gevoel had gekregen dat ze moest bidden en vragen of God bestond.

LEREN VAN DE HEER: ALLEENSTAANDE OUDER

en daar ook geen behoefte aan had. Ze voelde pas een antwoord op haar gebed toen terroristen op die noodlottige ochtend de torens troffen. Overall rondom haar heerste chaos en verwarring, maar zij voelde zich plotse-ling kalm. Maria vertelde ons dat ze een onvoorstelbare vrede voelde en dat ze ondanks de immense verwoes-ting van het moment voelde dat God voor haar zorgde.

Toen Maria dat zei, vertelden Joseph en ik haar dat ze de Geest van haar hemelse Vader in de vorm van die bijzondere vrede en troost had gevoeld. We vertelden haar dat ze die vrede altijd kan voelen als ze Hem in gebed zoekt en het Boek van Mormon onderzoekt. We gaven haar een Boek van Mormon en zeiden dat het boek haar blijvend de rust zou schenken waarnaar ze had verlangd. Ze was er erg blij mee en bedankte ons.

Ik weet niet hoe het Maria ver-der verging omdat Joseph en ik bij de volgende halte de metro verlie-ten, maar ik weet dat onze hemelse Vader van ieder van zijn zoons en dochters houdt. Ik weet dat Hij in ons leven in de kleine dingen aanwezig is, vooral als alles om ons heen ver-keerd lijkt te gaan. Hij kan door zijn Geest onbeschrijfelijke vrede bieden door de macht van zijn Zoon, Jezus Christus. Het licht van Christus kan helder schijnen door de dichte mist van beproeving of ellende, omdat Hij alles heeft overwonnen. ■
Chris Deaver, Californië (VS)

Ik had niet gepland om rond mijn 25e een alleenstaande ouder van vier kin-deren te worden en was danig van de kaart. Ik had een bescheiden woning en vier kleine kinderen om voor te zorgen, en geen vervolgopleiding. Ik vroeg me af hoe ik mijn jonge gezin ooit zou kunnen onderhouden. Mijn antwoorden kwamen niet in enkele dagen of maanden, maar in de loop van vele jaren van gehoorzaamheid aan de ene ingeving na de andere.

Gelukkig had ik de gewoonte om me in moeilijke tijden tot de Heer te wenden. Op een avond kreeg ik het duidelijke antwoord: 'Ga naar school.' Ik vroeg me af hoe ik dat klaar moest spelen met de financiële verplich-tingen die ik had. Dus sprak ik met mijn ouders en mijn bisschop. Zij waren het erover eens dat school de juiste keuze was, en binnen een paar weken studeerde ik aan een plaatse-lijke universiteit. Ik behaalde daar een diploma als leerkracht basisonderwijs met extra bevoegdheid voor bijzonder onderwijs.

Als leerkracht verdiende ik nog steeds niet genoeg om in de financi-ële behoeften van mijn opgroeiende kinderen te voorzien. Ik bleef de Heer mijn tekort aan financiën voorleggen. In een gesprek met mijn bisschop raadde hij me aan een masteropleiding te gaan doen. Ik ging naar huis, bad erover en schreef me het volgende semester weer bij de universiteit in.

Een paar jaar later kreeg ik weer de ingeving om verder te studeren.

Ik plande de nodige toetsen, hield toelatingsgesprekken voor program-ma's op het gebied van bestuurlijke onderwijskunde en schreef me, nu op een andere plaatselijke universi-teit, weer voor een masterprogramma in. Na die studie kwamen er nieuwe arbeidskansen op mijn pad waardoor ik nieuwe mensen leerde kennen, vooruitgang kon maken en nieuwe talenten ontdekt heb.

Op een avond in de tempel zette ik de Heer mijn frustratie uiteen dat ik, ondanks mijn inspanningen, nog steeds niet in staat was om de eind-jes steevast aan elkaar te knopen. Ik voelde de warmte van een hemelse boodschap die me eraan herinnerde dat in alle behoeften van mijn gezin voorzien was, door mijn eigen werk of door de vrijgevigheid van anderen, en dat er voor ons gezorgd zou wor-den zolang ik gehoorzaam bleef. Ik moet denken aan Alma 20:4: 'Ik weet dat [ik] in de sterkte van de Heer alle dingen [kan] doen.'

Ik ben mijn hemelse Vader heel dankbaar voor de ingevingen om mijn opleiding af te ronden en voor de arbeidsmogelijkheden die daaruit voortvloeiden. Ik ben ook dankbaar voor alle mensen die door de jaren heen zo attent voor me geweest zijn. Ik heb geleerd dat ik met de hulp van mijn hemelse Vader meer kan dan ik voor mogelijk hield. Ik heb ook geleerd om met een dankbaar hart te ontvangen en ruimhartig te geven. ■
Susan Kagie (Utah, VS)

Gemoedsrust vinden in **ONVOLMAAKTHEID**

Elizabeth Lloyd Lund
LDS Family Services

Een van de misvattingen waar we in dit aardse leven weleens tegenaan lopen, heeft met het idee van volmaking te maken. Velen gaan er onterecht van uit dat we in dit leven uiteindelijk volmaakt moeten zijn om verlost of verhoogd te worden.

Als therapeute sprak ik eens met een vrouw die in tranen uitbarstte. Ze zei: 'Hoe kan ik ooit goed genoeg zijn?' Ze vertelde verder hoe onwaardig ze wel niet was. Toen we haar gevoelens onder de loep namen, kwam er geen grote zonde uit haar verleden of heden naar voren. Ze had gewoon het gevoel dat ze niet goed genoeg was. Ze vergeleek zichzelf met burens, vrienden en familieleden. Ze vond iedereen aan wie ze maar kon denken 'beter' dan zij was.

Gedachten worden onze werkelijkheid

Ik weet dat er velen zijn die met gevoelens van onvolmaaktheid en

onzekerheid gekampt hebben, in een roeping, als ouder of gewoon in het algemeen. Die gevoelens kunnen ertoe leiden dat we onze talenten verbergen, ons jegens anderen inhouden of ons ontmoedigd, angstig of depressief voelen. Onze gedachten over onszelf hebben grote invloed op ons gedrag en onze gevoelens. Veel mensen zeggen vaak dingen tegen zichzelf die ze nooit tegen een ander zouden zeggen. Dat houdt ons weer in ons werkelijke potentieel tegen en beperkt onze vermogens en talenten. President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft gezegd: 'Satan [streeft] er steeds meer naar om de heiligen met wanhoop, ontmoediging, moedeloosheid en depressie te bestoken.'¹

Gelukkig is 'de enige mening over ons die belangrijk is, [...] die van onze hemelse Vader', aldus ouderling J. Devn Cornish van de Zeventig. 'Vraag Hem alstublieft oprecht naar zijn mening. Hij zal ons liefhebben en bijsturen, maar niet ontmoedigen; dat is Satans list.'²

Nu meteen volmaaktheid verwachten zou betekenen dat we onszelf de mogelijkheid tot groei ontzeggen.

Onvolmaaktheid biedt mogelijkheden

We zijn op aarde om vreugde te hebben. Wat we creëren, geloven en aanvaarden, maakt deel uit van die vreugde. Als we aanvaarden dat we onvolmaakte kinderen van God zijn die gaandeweg leren, kunnen we onze gebreken aanvaarden. Onmiddellijke volmaaktheid verwachten zou betekenen dat we onszelf de mogelijkheid tot groei ontzeggen. We zouden de gave van bekering en de macht van

ILLUSTRATIES ALISHA JOHNSON; ABBEELDING VAN DUIF © PHOTOMASTERSHUTTERSTOCK

Jezus Christus en zijn verzoening in ons leven aan de kant schuiven. Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: ‘Er was maar één volmaakt wezen: de Here Jezus. Als mannen [en vrouwen] volmaakt moesten zijn en de gehele wet strikt, volledig en volkomen moesten naleven, zou er maar één verlorene persoon in de eeuwigheid zijn. De profeet [Joseph Smith] heeft gezegd dat er vele zaken gedaan moeten worden, ook in het hiernamaals, om ons heil te bewerken.’¹³ Juist onze onvolmaaktheiden kunnen een middel in Gods handen zijn om ons erop voor te bereiden tot Hem terug te keren.

Zwakheden kunnen sterke punten worden

Ons in onvolmaaktheid tot onze hemelse Vader wenden, vergt ootmoed. Dit proces wordt in Ether beschreven: ‘Indien de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij ootmoedig zullen zijn; en mijn genade is genoeg voor alle mensen die zich voor mijn aangezicht verootmoedigen; want indien zij zich voor mijn aangezicht verootmoedigen en geloof hebben in Mij, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen laten worden’ (Ether 12:27). Als we nederig zijn, zal onze Vader in de hemel ons bij de hand nemen en ons van onze zwakheden laten leren. In het Nieuwe Testament staat daar een voorbeeld van. Terwijl Paulus met de ‘doorn in [zijn] vlees’ worstelde, kwam hij erachter dat zijn zwakheid hem verootmoedigd en dichtert tot God gebracht had (zie 2 Korinthe 12:7). Die nederigheid

en bereidheid om te leren is precies wat we op onze eigen onvolmaaktheden moeten toepassen. We moeten van die zwakheden leren zodat ze sterke punten kunnen worden.

Er is ook een verschil tussen ons verootmoedigen en ons van weinig waarde achten. Nederigheid brengt ons dichtert bij de Heer, terwijl schaamte en schuld ons van de Heer kunnen wegdrijven. God wil niet dat we onszelf minachten en denken dat we voor Hem weinig waarde hebben. Daarmee doen we Hem en onszelf pijn. Het is belangrijk om in te zien dat we de tijd en moeite die nodig zijn om te veranderen, waard zijn. In dit aardse leven gaat het er onder meer om dat we manieren vinden om onze zwakheden te veranderen. Sommige zwakheden kunnen een levenslange strijd betekenen, terwijl andere sneller te overwinnen zijn.

Enkele jaren geleden werkte ik met een cliënt, Rachel (naam gewijzigd), die een drankprobleem had. Het was een toevlucht en middel geworden om aan de stress van haar moeilijke leven te ontsnappen. Ze besloot haar verslaving aan te pakken, en met wat hulp en aanmoediging liet ze de alcohol uiteindelijk staan. Voordat ze haar drankprobleem volledig overwonnen had, kleineerde ze zichzelf niet vanwege haar zwakheid. Ze erkende het. Toen besloot Rachel, met vastberadenheid en de hulp van een goede bisschop, de Heer en een paar voor haar belangrijke mensen, dat ze de drank zou laten staan. De laatste keer dat ik haar sprak, meldde ze dat ze geen verlangen naar alcohol meer had.

Om te groeien dankzij onze zwakheden, moeten we ons tot de Heer wenden met geloof, hoop en het besef dat Hij ons in de palm van zijn hand zal houden. President Russell M. Nelson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd: ‘Tot de persoon die zwak in het hart, bang in het hart is, zeg ik: heb geduld met jezelf. Volmaaktheid komt niet in dit leven maar in het leven hierna. Stel geen onredelijke eisen. Maar eis vooruitgang van jezelf. Als je de Heer daarbij betreft, zal Hij de doorslag geven.’¹⁴

Kies nu voor geluk

Terwijl we naar verbetering streven, kunnen we nu voor gemoedsrust en geluk kiezen. Zelfs in de moeilijkste omstandigheden kunnen we onze houding kiezen. Viktor Frankl, een bekend psychiater en overlevende van de holocaust, heeft gezegd: ‘Men kan een mens alles afnemen, behalve één ding, zijn laatste vrijheid: te bepalen wat zijn houding onder welke omstandigheden dan ook zal zijn, en zijn eigen invulling van het leven te kiezen.’¹⁵

We leren: ‘De mensen zijn, opdat zij vreugde zullen hebben’ (2 Nephi 2:25). Dat betekent niet dat God ons leven op magische wijze met geluk zal vullen. Geluk is voor de meesten van ons een keuze. Dat vergt moeite en het oefenen van dankbaarheid, geloof en vertrouwen. Als we dat toelaten, kan het negatieve ons leven volledig gaan beheersen. We kunnen onze omstandigheden niet altijd veranderen, maar we kunnen wel kiezen hoe we erop reageren. President Thomas S. Monson heeft gezegd: ‘We hebben geen invloed op de wind,

maar we kunnen wel onze zeilen bijstellen. Wie *kies*t voor een positieve levenshouding, ervaart maximaal geluk, gemoedsrust en tevredenheid.⁶

Als we ervoor kiezen om ons op het goede te concentreren, op de Heer en zijn verzoening te vertrouwen en onze zwakheden te aanvaarden en ervan te leren, kunnen we onrealistische verwachtingen van

onzelf terzijde leggen en naar goedheid en geluk streven. We zullen vrede met onze onvolmaaktheden hebben en troost in Gods verlossende liefde vinden. We vinden vreugde in ons hart in het besef dat het heilsplan ons naar onze hemelse Vader terug kan voeren als we ons best doen, hoe onvolmaakt ook, om voor een plek bij Hem in aanmerking te komen. ■

NOTEN

1. Ezra Taft Benson, 'Do Not Despair', *Ensign*, oktober 1986, 4.
2. J. Devn Cornish, 'Ben ik goed genoeg? Ga ik het halen?' *Liahona*, november 2016, 33.
3. Bruce R. McConkie, 'The Seven Deadly Heresies' (devotional aan de Brigham Young University, 1 juni 1980), 6–7, speeches.byu.edu.
4. Russell M. Nelson, 'Het hart van de mensen zal bezwijken' (video), mormonchannel.org.
5. Viktor E. Frankl, *Man's Search for Meaning* (1959), 86.
6. Thomas S. Monson, 'Het overvloedige leven', *Liahona*, januari 2012, 4.

President Thomas S. Monson heeft over onze reactie op moeilijkheden gezegd: 'We hebben geen invloed op de wind, maar we kunnen wel onze zeilen bijstellen.'

Zwakheden aanpakken, geloof schetsen

E. Tracy Williams

Het heeft me zeven jaar gekost om voor een voltijdzending in aanmerking te komen. Toen ik er voor het eerst met mijn bisschop, bisschop Tapueluelu, over sprak, gaf hij me enkele richtlijnen om naar te leven. Hij zei dat ik gezegend zou worden als ik ze opvolgde en leerde om gehoorzaam te zijn. De eerste paar richtlijnen — dagelijkse Schriftstudie en elke week naar de kerk gaan — waren goed te doen. Dit is een makkelijke, dacht ik. Maar ik raakte beledigd toen ik te horen kreeg dat ik bepaalde ‘wereldse’ dingen in mijn leven moest veranderen. Mijn trots en koppigheid stonden me in de weg.

Ik hoopte er op een makkelijkere manier mee weg te komen, en verhuisde naar vier verschillende wijken en sprak met vier verschillende bisschoppen. Ik ging zelfs terug naar school om een medische opleiding te volgen. Toen kreeg ik het gevoel dat ik met alles moest stoppen en me weer op een zending moest voorbereiden. Dat deed ik ook. Ik zocht bisschop Tapueluelu weer op en

vroeg hem nederig om hulp. Ik kreeg te horen dat er eisen aan het gewicht voor zendingen werden gesteld — en ik besepte dat ik boven de gewichtslimiet zat. Onmiddellijk werd ik door gevoelens van ontmoediging en schaamte bevangen, maar mijn bisschop moedigde me aan. Hij uitte zijn liefde en geloof in mij, en zei: ‘Mijn deur staat altijd open. We kunnen er samen aan werken! Eén zwakte per keer, één week tegelijk.’

En zo zocht ik mijn bisschop elke week op en pakte ik één zwakte per keer aan. Ik had geen idee dat ik nog eens vier jaar zou moeten wachten om voor een zending in aanmerking te komen.

Op de Heiland vertrouwen

Gedurende die jaren streefde ik ernaar om dichter tot Christus te komen en zijn leringen toe te passen. Zijn verzoening kreeg werkelijk betekenis toen er moeilijkheden opdoken. Ik vertrouwde op de macht, troost en kracht die Hij me door zijn verzoening gaf toen mijn beste vriendin overleed,

Ik moest — zowel vóór als op mijn zending — op de Heiland leren vertrouwen om mijn zwakheden te overwinnen en mijn sterke eigenschappen te accentueren.

toen ons gezin ons huis kwijtraakte en toen ik een auto-ongeluk kreeg. Toen ik door omstandigheden veel van mijn vrienden kwijtraakte, belandde ik in een depressie. Gelukkig haalde de Heiland me eruit. Mijn vrijdagavonden met vrienden maakten plaats voor trainen in het fitnesscentrum en studeren over de verzoening van Jezus Christus.

Ik bad elke avond voor de mensen die ik eens op zending zou dienen en zelfs voor mijn toekomstige collega's!

Uiteindelijk kwam ik in aanmerking en werd ik naar het zendingsgebied

Auckland (Nieuw-Zeeland), Tongaans-talig, geroepen.

Straatkunst en de Geest

Toen ik het opleidingscentrum voor zendingen betrad, besepte ik dat er meer over Jezus Christus en zijn verzoening en mezelf te leren viel. Hoewel ik van Tongaanse afkomst ben, was ik nooit op de eilanden in Oceanië geweest en had ik het moeilijk met de Tongaanse taal. Eenmaal in Nieuw-Zeeland had ik geen idee wat mensen in het Tongaans tegen me zeiden. Ik had zo veel te zeggen, maar omdat ik de taal

niet kon spreken, waren mijn weinige woorden eenvoudig en gebrekkig. Ik knikte wanneer mensen me vragen stelden. Ze lachten om me en ik lachte met hen mee, maar achter gesloten deuren veranderde het lachen in tranen van frustratie en ontmoediging. Ik dacht bij mezelf: heb ik hier zeven jaar mijn best voor gedaan?

Ik besloot tot mijn hemelse Vader te bidden. In Ether 12:27 staat dat onze zwakheden sterke punten kunnen worden als we op Hem vertrouwen. Ik vertelde Hem over mijn zwakheden en mijn vertrouwen in

Hem, en krabbelde steeds weer op. Ik begon steeds meer op Christus te vertrouwen en ook op mijn eigen sterke kanten.

Ik houd van dit evangelie en ook van straatkunst, dus besloot ik die twee te combineren. Ik stopte mijn Schriften, een schetsboek, houtskoolpotloden, stiften en busjes spuitverf in mijn rugzak. Mijn collega's moesten lachen en vroegen: 'Wat ga je met die spuitverf doen?' Ik legde uit: 'Ik kan de taal nog wel niet spreken, maar ik kan anderen mijn getuigenis wel laten zien.'

Mijn verdere zending heb ik straatkunst — op papier, niet op gebouwen — en de Geest gebruikt om anderen over Christus te vertellen. En hoe raar het ook klinkt: het werkte. Veel mensen wilden mijn boodschap niet horen, dus beeldde ik die uit. Er gingen deuren en ogen open als ik zei dat ik aan graffiti deed. Ze geloofden me niet. Ze gaven me drie minuten terwijl ik het woord *geloof* schetste en ze erin onderwees. Velen onder hen voelden zich afgedankt en ongeliefd. Ik kon getuigen dat we met geloof in Christus zijn liefde en vergeving kunnen voelen, en dat Hij ons kan helpen ten goede te veranderen. Hij heeft mij daarbij geholpen.

Zeven jaar zendingsvoorbereiding hebben me geholpen mezelf te vinden. In die tijd kon ik een getuigenis ontwikkelen van de verzoening van Christus en zijn macht om mij te helpen mijn zwakheden te overwinnen. Ik leerde ook mijn sterke eigenschappen te gebruiken om wat ik wist aan anderen uit te dragen. Uiteindelijk was het de zeven jaar waard. ■

De auteur woont in Utah (VS).

Stephen W. Owen

Algemeen jongemannenpresident

Toen ik veertien was, nam ik een besluit dat alles veranderde. Ik liep op een vrijdagavond met wat vrienden over straat en we hadden een leuke tijd, zoals gewoonlijk. Maar die avond was er een probleem en ik wist dat ik er iets aan moest doen. Ik wist alleen niet of ik 't kon opbrengen.

De laatste paar jaar waren mijn vrienden sigaretten en alcohol aan het uitproberen. Dat ging eerst mondjesmaat, een of twee keertjes of zoiets. Maar tegen de tijd van deze vrijdag rookten en dronken ze regelmatig wanneer we er op uit waren.

Ik dacht dat ik wel gewoon rein kon blijven en nog steeds een leuke tijd met mijn vrienden kon hebben. Uiteraard hadden mijn ouders wel in de gaten dat er bij mijn vrienden iets niet in de haak

was. En mijn vrienden hadden de afkeurende houding van mijn ouders wel in de gaten. Ik stond daardoor voor een dilemma. Ik merkte dat ik het herhaaldelijk tegenover mijn ouders voor mijn vrienden opnam en tegen mijn vrienden voor mijn ouders.

Daar liepen we die vrijdagavond dan over straat. Mijn vrienden begonnen met drinken en roken en ik besefte eindelijk hoe ik met hun gedrag in mijn maag zat. Ik maakte dan ook een keuze.

Ik ging aan de overkant van de weg lopen. Mijn vrienden lachten me uit. Ze noemden me een 'heilig boontje'. Ze zeiden ook dat als ik daar bleef, ik hun vriend niet meer was. We bereikten het einde van de weg. Mijn vrienden gingen linksaf en ik ging rechtsaf. Ik was zo'n drie kilometer van huis, de langste drie kilometer

Op een TWEEsprong

met mijn VRIENDEN

Ik merkte dat ik het herhaaldelijk tegenover mijn ouders voor mijn vrienden opnam en tegenover mijn vrienden voor mijn ouders.

die ik ooit gelopen heb. Je zou denken dat ik me wel goed voelde over dat moedige besluit, maar op dat moment voelde ik me afschuwelijk. Ik werd de volgende ochtend wakker in het beangstigende besef dat ik mijn vrienden kwijt was en dat ik nu alleen was. Voor een veertienjarige was dat verschrikkelijk.

Een nieuwe vriend

Niet al te lang daarna werd ik op een dag door een lid van de kerk gebeld. Ik kende hem wel, hij heette Dave. Hij vroeg of ik op zaterdagavond bij hem thuis wilde komen. Hij nodigde me ook uit om de volgende dag bij hem thuis te komen eten. Dat klonk veel leuker dan me alleen zonder vrienden zien te vermaken, dus ging ik akkoord. Dave en ik hadden een fijne tijd samen, uiteraard zonder sigaretten of alcohol. Toen ik Davids vader voor het eten hoorde bidden, voelde ik me echt super. Ik begon te denken dat er misschien — heel misschien — betere tijden in het verschiet lagen.

Dave en ik werden de beste vrienden. We speelden samen football, gingen samen naar school en hielpen elkaar op zending te

gaan. Daarna waren we in onze studententijd elkaars kamergenoot. We hielpen elkaar de juiste vrouw te vinden en hielden elkaar op het rechte en smalle pad, tot aan de tempel en verder toe. Na al die jaren zijn we nog steeds goede vrienden. En het begon allemaal met een eenvoudig telefoontje, net toen ik 't nodig had.

De invloed van een moeder

Tenminste, ik dacht dat 't allemaal zo begonnen was. Stel je voor hoe verrast ik was toen ik er jaren later achter kwam dat mijn moeder achter de schermen onze vriendschap georkestreerd had! Kort nadat ik mijn oude vrienden was kwijtgeraakt, merkte ze dat er iets met me aan de hand was. Ze belde Daves moeder op om

Overal langs de weg zijn er anderen die hun eigen moeilijke beslissing genomen hebben om aan de kant van de Heer te wandelen. Zij zullen met je optrekken.

te zien of ze met iets voor mij op de prop-
pen konden komen. Daves moeder haalde
Dave vervolgens over om contact met me op
te nemen en me uit te nodigen. Soms komen
ingevingen om iemand in nood te helpen van
de Heilige Geest; soms komen ze van een
engel, zoals een moeder, die spreekt 'door
de macht van de Heilige Geest' (2 Nephi 32:3).

Ik heb me vaak afgevraagd hoe anders het
leven had kunnen lopen — voor mij en voor
Dave — als mijn moeder mijn strijd niet had
opgemerkt en geen actie ondernomen had.
Doet je dat niet denken aan de manier waarop
onze hemelse Vader ons zegent? Hij kent onze
behoeften en Hij zendt 'door hun oprechte
liefdeblijk [zijn] zegen op ons neer'. (Elk die
ons leven hier verrijkt', *Lofzangen*, nr. 191.)

We trekken samen op

In ultieme zin zijn we allemaal verantwoor-
delijk voor onze eigen keuzes. Zoals president
Thomas S. Monson herhaaldelijk gezegd heeft:
'Onze keuzes bepalen onze bestemming'.
Veel van die keuzes zijn een persoonlijke,
individuele aangelegenheid. Door onze

beslissingen voelen we ons vaak geïsoleerd,
zelfs eenzaam. Maar onze hemelse Vader heeft
ons hier niet alleen naartoe gestuurd.
De beslissingen die ik op belangrijke
momenten genomen heb, zijn me mijn hele
leven tot zegen en leiding geweest. Maar
die beslissingen werden door mijn moeders
gebedvolle inspanningen en door Daves
steun en vriendschap geïnspireerd en moge-
lijk gemaakt.

De toets van het aardse leven is anders dan
de vele toetsen op school, waar je je ogen op
je eigen toets gericht moet houden en degene
naast je niet mag helpen. Nee, in deze toets
mogen en moeten we elkaar helpen; dat is
juist een onderdeel van de toets. Dus ook al
beland je door je keuzes soms aan de een-
zame kant van de weg, weet dan dat langs die
hele weg anderen zijn die hun eigen moeilijke
beslissing genomen hebben om aan de kant
van de Heer te wandelen. Zij zullen met je
optrekken en hebben het nodig dat jij met
hen optrekt. ■

NOOT

1. Thomas S. Monson, 'Keuzes', *Liahona*, mei 2016, 86.

REIK ELK AAR DE HAND

'Ik smeeek jullie om de moed te hebben om anderen [...] het gevoel te geven dat ze dierbaar en waardevol zijn.'

President Thomas S. Monson, 'Mogen jullie moed hebben', algemene aprilconferentie 2009

OPZOEKEN, MEENEMEN, ONDERWIJZEN:

doe mee aan de
tempeluitdaging

*De uitdaging is gegeven –
doe je mee?*

Carlisa Cramer

Ouderling Neil L. Anderson van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft de jongeren uitgenodigd 'om evenveel namen klaar te maken voor de tempel als dopen die je in de tempel doet, en iemand anders te helpen hetzelfde te doen'.¹ Ouderling Dale G. Renlund van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft ook beloofd dat meedoen aan deze apostolische uitdaging geestelijke bescherming en genezing aan families kan bieden.²

Denk er eens over na: apostelen van de Heer hebben iedereen aangemoedigd om iets aan familiegeschiedenis te doen door eigen familienamen mee naar de tempel te nemen. Zou het niet geweldig zijn als elke verordening die je in de tempel verricht voor je eigen familie was? Laat ouderling Andersen nu juist dat aan de jongeren over de hele wereld gevraagd hebben om te doen *en* vrienden en familieleden te helpen hetzelfde te doen.

Als je aan deze uitdaging meedoet, kun je de Geest voelen, je getuigenis vergroten en je tempelervaring verbeteren. Weet je niet precies hoe je moet beginnen? Laten we de uitdaging stap voor stap nader bekijken:

OPZOEKEN

Zoek eerst namen op om mee naar de tempel te nemen en voer ze op **FamilySearch.org** in. Als je meer dan vier generaties compleet hebt, probeer dan eens het nakomelingenoverzicht in FamilySearch. Of als je stamboom tamelijk leeg is, kun je met **FamilySearch.org/findnames** beginnen.

MEENEMEN

Na het reserveren en afdrukken van de verordeningen via FamilySearch.org, kun je de namen, samen met je tempel-aanbeveling, naar de tempel meenemen om je te laten dopen en te bevestigen! Vraag begiftigde familieleden of vrienden de rest van de verordeningen te doen, of stuur ze via FamilySearch naar tempels in om het werk te laten doen.

ONDERWIJZEN

Laat de mensen om je heen weten hoe leuk familiegeschiedenis is! Houd een familiegeschiedenisavond met je vrienden, of vul je stamboom met je ouders en de rest van het gezin samen in. Je kunt je ervaring onder vermelding van #TempleChallenge op sociale media delen.

Ben je er klaar voor?

Ongeacht je ervaringen met familiegeschiedenis, zijn er vele manieren waarop je aan de uitdaging mee kunt doen. Denk eraan hoe je het werk van de Heer vandaag vooruit kunt helpen. ■

De auteur woont in Utah (VS).

NOTEN

1. Neil L. Andersen, 'Is Anything Too Hard for the Lord?' (toespraak gehouden tijdens het RootsTech-congres, 14 februari 2015), lds.org/topics/family-history.
2. Zie Dale G. Renlund, in 'Opening General Session' (toespraak gehouden tijdens het RootsTech-congres, 6 februari 2016), lds.org/topics/family-history.

'Julie zijn zoons en dochters van God, kinderen van het verbond en bouwers van het koninkrijk. Je hoeft niet te wachten [...] om je aandeel te leveren in het heilswerk voor de menselijke familie.'

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Het hart der kinderen zal zich wenden', *Liahona*, november 2011, 26.

EEN UITDAGING MET GOEDE GEVOLGEN

'Ik had over de beloften en zegeningen gehoord die ik zou krijgen als ik met de tempeluitdaging mee zou doen, dus besloot ik die woorden op de proef te stellen. Ik voelde de Geest heel sterk en ik wist dat andere geesten aan de andere kant van de sluier net zo opgetogen waren.'

Wesley R. (Frankrijk)

Neem de uitdaging aan, doe mee en vertel erover op **templechallenge.lds.org**. Deel je ervaringen met #TempleChallenge.

1 Als je je familie-
geschiedenis ont-
rafelt, leer je tegelijk
iets over jezelf.

DRIE MANIEREN

OM AAN JE FAMILIE- GESCHIEDENIS TE WERKEN

Sally Johnson Odekirk
Kerkelijke tijdschriften

Toen ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen zei: ‘Jullie behendige vingers zijn geoefend om het werk van de Heer in versneld tempo te sms’en en te twitteren — niet alleen om met je vrienden in contact te blijven’, had hij het over jou! Vervolgens zei hij: ‘Ik moedig jullie aan om je voorouders beter te kennen, naar ze op zoek te gaan en je voor te bereiden om je plaatsvervangend in het huis van de Heer te laten dopen voor *jouw* overleden familieleden. (‘Het hart der kinderen zal zich wenden’, *Liahona*, november 2011, 27.)

Duizenden jongemannen en jongevrouwen van over de hele wereld hebben gehoor gegeven aan zijn uitnodiging om op te zoeken wie hun voorouders zijn en zich plaatsvervangend voor hen te laten dopen. Een jongevrouw, Kaitlen D., ontdekte dat haar tempelgang meer betekenis

heeft als ze tempelwerk voor familieleden doet.

Ze zegt: ‘Toen ik tempelverordeningen voor familieleden begon te doen, besepte ik dat ik mij in deze woelige wereld nergens zo rustig en kalm voel als in dit heilige gebouw. Ik voelde mij ook dichter bij degenen aan de andere kant van de sluier. Tijdens de dopen en bevestigingen begon ik na te denken over deze mensen die hier zo lang op hadden gewacht. Het gevoel is haast onbeschrijfelijk — vol liefde en hoop — en het heeft mijn getuigenis enorm versterkt.’

Er zijn veel verschillende manieren om aan familiegeschiedenis en tempelwerk te doen. Waar moet je dan beginnen? Drie jongeren vertellen wat ze meemaakten toen ze verhalen over hun familie ontdekten, familieleden interviewden en namen van familieleden voor tempelwerk vonden.

Mijn voorouders gaven mij het goede voorbeeld

Kyle S., Texas (VS)

Tijdens de algemene oktoberconferentie van 2011 luisterden mijn ouders en ik naar ouderling Bednar die zei dat we tegen de tegenstander werden beschermd als we aan onze familiegeschiedenis werkten. We begonnen toen met het werken aan onze familiegeschiedenis. Dankzij familiegeschiedenis leer en groei ik steeds meer; het is echt leuk.

Ik vind het fijn om te ontdekken waar ik vandaan kom en wie mijn voorouders waren. Ik leer uit hun ervaringen en pas ze in mijn leven toe zodat ik een beter mens kan worden. Het is geweldig om te ontdekken wie zij waren, wat ze deden, hoe ze leefden en hoe moeilijk ze het hadden.

Zo heb ik ervan genoten om meer te weten te komen over een van mijn voorouders die rond 1870 met zijn gezin van Tennessee naar Texas (VS) verhuisde om veehouder te worden. Zijn leven kende veel beproevingen en van hem leerde ik dat het leven moeilijk kan zijn, daarom is het belangrijk om voor je overtuiging uit te komen.

Als ik beproevingen ondervind, geeft het werken aan mijn familiegeschiedenis me het gevoel dat mijn voorouders voortdurend bij me zijn en dat ze mij helpen mijn problemen op te lossen, net zoals ouderling Bednar ons heeft beloofd.

Hoe je de verhalen van je familie kunt ontdekken

Verzamel verhalen over de favoriete bezigheden van je voorouders. Laat je voorouders tot leven komen en zoek uit wat je met hen gemeen hebt. Welke sport beoefenden ze? Wat aten ze? Hoe ging het er bij hen op school aan toe?

Praat met je ouders en grootouders over verhalen uit hun leven. Om van start te gaan met het verzamelen en delen van verhalen van je familie, kun je het boekje *Mijn familie* gebruiken. Op FamilySearch.org kun je foto's, verhalen, informatiebronnen, geluidsopnamen en documenten toevoegen zodat andere familieleden jouw voorouders leren kennen. Ga naar FamilySearch.org en klik op 'Memories' [herinneringen] om van start te gaan.

HOE FAMILIEGESCHIEDENIS ONS VERANDERT

'Als ons hart zich tot onze voorouders wendt, verandert er iets in ons. We voelen dat we deel uitmaken van iets dat groter is dan onszelf. Aan ons ingeboren verlangen naar familieverbanden wordt voldaan als we door de heilige verordeningen van de tempel aan onze voorouders worden geschakeld.'

President Russell M. Nelson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Generaties in liefde aaneengeschakeld', *Liahona*, mei 2010, 92.

2 De verhalen van mijn grootouders vastleggen

Matias M., Utah (VS)

Mijn grootouders wonen in Uruguay. Toen de ouders van mijn moeder ons gezin bezochten, nam ik de gelegenheid om hen te interviewen en te ontdekken hoe ze bij de kerk zijn gekomen. Ik had dat verhaal nooit gehoord en het was dan ook een bijzondere belevenis om het uit hun eigen mond te horen.

Terwijl ik hen interviewde, nam ik notities en ik nam het hele gesprek met mijn telefoon op, zodat ik ernaar kan luisteren wanneer ik wil. Dat audiobestand heb ik naar FamilySearch geüpload zodat andere mensen nu en in de toekomst naar hun verhaal kunnen luisteren.

Een paar maanden later kon ik een interview met de ouders van mijn vader opnemen en uploaden. Ik ontdekte zoveel wat ik nog niet wist, en ze vertelden me veel meer over hun leven dan ik had verwacht.

Het was fantastisch om mijn grootouders hun verhaal te horen vertellen en te luisteren naar hun raad voor mij. Ik weet dat deze korte interviews mij zullen helpen '[mijn] kinderen [...] ertoe te bewegen in Christus te geloven' (2 Nephi 25:23), net zoals de profeet Nephi uit het Boek van Mormon dat voor zijn nakomelingen deed. Ik weet dat het getuigenis van mijn kinderen sterker zal worden als ze het getuigenis van mijn grootouders horen.

Hoe je familieleden kunt interviewen

Je kunt samen met de andere jongeren een wijk- of gemeenteactiviteit organiseren waarbij je oudere familieleden interviewt. Bedenk enkele vragen die je aan je ouders, grootouders of andere familieleden kunt stellen. Ga er dan even rustig voor zitten, stel hen een vraag over hun leven, en film het gesprek of neem het op met je telefoon. Als je klaar bent, kun je het uploaden naar de sectie 'Memories' op FamilySearch.org.

3 Mijn doel: tien eigen namen naar de tempel meenemen

Rajane S., Jamaica

Genealogie heeft mij altijd geboeid, en toen ons gebiedspresidium de jeugd de uitdaging gaf om tien namen van voorouders te verzamelen en ons voor hen in de tempel te laten dopen en bevestigen, was ik dan ook dolblij.

Ik ging in mijn eentje op onderzoek uit, maar had geen succes. Ik had drie namen maar geen verdere gegevens, en daardoor zat ik in geestelijk en praktisch opzicht klem. Ik besloot mijn moeder om hulp te vragen. Zij stelde voor om haar moeder op te bellen. Toen ik mijn grootmoeder opbelde, wilde ze maar wat graag helpen. Ze gaf me zelfs toestemming om plaatsvervangend werk te doen voor de mensen over wie we hadden gepraat. Ik was dolgelukkig en dankbaar.

De tempelreis kwam dichterbij, maar ik had nog steeds geen namen van vaderskant. Enkele uren voor ons vertrek had ik het gevoel dat ik naar de begraafplaats moest gaan en mijn vader moest vragen of hij zijn tante uitnodigde om met ons mee te gaan. We gingen naar de begraafplaats en toen ik mijn vader en zijn tante zag rondlopen, werd ik naar het graf van enkele van mijn voorouders geleid. Ik voelde hun bereidheid om deel uit te maken van het evangelie. Met de hulp van de Heilige Geest en van mijn familieleden had ik mijn doel bereikt. Ik kon tempelwerk voor zestien voorouders doen!

In de tempel kon ik de geestdrift en de opwindning van mijn voorouders voelen, ze waren klaar en aan het wachten. Tijdens de dopen en bevestigingen voelde ik hoe hun ziel met vreugde en vrede werd vervuld. Het was een fantastisch gevoel en ik wilde dat ik hen kon bedanken omdat ze mij de kans gaven om van zoiets bijzonders deel uit te maken.

Hoe je eigen namen voor tempelwerk kunt vinden

Gebruik Descendancy view [nakomelingenoverzicht] op FamilySearch.org om op te zoeken voor welke voorouders je tempelwerk kunt doen. Ga dan in op de tempeluitdaging voor jongeren: zie pagina 54 van deze uitgave. ■

1 Korinthe 10:13

De apostel Paulus leert ons hoe wij verzoeken kunnen doorstaan.

VERZOEKING

‘De tegenstander [...] weet waar, wanneer en hoe hij ons moet verleiden.

Als we gehoor geven aan de influisteringen van de Heilige Geest, kunnen we de verleidingen van de tegenstander herkennen. [...]

‘Ons succes wordt nooit bepaald door de mate waarin we verleid worden, maar door de manier waarop we reageren. We moeten onze hemelse Vader om hulp vragen en kracht halen uit de verzoening van zijn Zoon, Jezus Christus.’

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen, algemene aprilconferentie 2009.

GOD IS GETROUW

Getrouw — betrouwbaar, loyaal. We kunnen op Gods beloften vertrouwen dat Hij ons zal helpen verzoeken te doorstaan en eraan te ontkomen.

DE UITKOMST

Er is altijd een uitweg — een andere keuze, een andere plek om heen te gaan, iets anders om te doen. Als niets anders meer helpt, volg dan het voorbeeld van Jozef in Egypte en maak je uit de voeten (zie Genesis 39:7–12).

BOVEN WAT U AANKUNT

We moeten verleidingen zien te vermijden. Soms maken we het moeilijker voor onszelf door verleidingen niet van de hand te wijzen zodra ze zich aandienen. Ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: ‘Natuurlijk merkte Jezus de enorme verleidingen die Hem werden voorgeschoteld wel op, maar Hij bleef er Zich niet mee bezighouden. Hij wees ze onmiddellijk van de hand. Als wij ons met verleidingen inlaten, laten ze ons binnen de kortste keren niet meer los!’ (Algemene aprilconferentie 1987.)

13 Meer dan een menselijke verzoeking is u niet overkomen. En God is getrouw: Hij zal niet toelaten dat u verzocht wordt boven wat u aankunt, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven om die te kunnen doorstaan.

MENSELIJK

We krijgen allemaal misschien met verschillende verleidingen te maken, maar iedereen wordt verzocht. Verzoeken zijn nodig, want ‘het moet zo zijn dat de duivel de mensenkinderen verzoekt, anders zouden zij niet naar eigen believen kunnen handelen’ (LV 29:39).

DIE TE KUNNEN DOORSTAAN

De Schriften geven ons enkele sleutels om verzoeken te vermijden zodat we die kunnen doorstaan:

- Waak en bid altijd (zie Mattheüs 26:41; Alma 13:28; 31:10; 34:39; 3 Nephi 18:18; LV 31:12).
- Vertrouw op Jezus Christus (zie Alma 37:33), want ‘waarin Hij Zelf geleden heeft, toen Hij verzocht werd, kan Hij hen die verzocht worden, te hulp komen’ (Hebreeën 2:18; zie ook Alma 7:11).
- Zorg dat je je ‘voor het aangezicht van de Heer verootmoedigt’ (Alma 13:28) en ‘hoed [je] voor hoogmoed’ (LV 23:1).
- We moeten naar het woord Gods luisteren en ons eraan vasthouden (zie 1 Nephi 15:24).

Noot van de redactie: deze pagina is niet bedoeld als allesomvattende uitleg van de gekozen tekst, maar als uitgangspunt voor persoonlijke studie.

**Ouderling
Jeffrey R. Holland**
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

HOE JE JEZELF VERANDERT

Als je gezondigd hebt en de ernst van je misstappen inziet, is je grootste uitdaging geloven dat je kunt veranderen, dat je anders kunt zijn. Daar niet in geloven is duidelijk een duivelse list om je te ontmoedigen en te verslaan. *Bekering* is geen onheilspellend woord. Na *geloof* is *bekering* het meest bemoedigende woord in het christelijk woordenboek. **Je kunt veranderen!** Je kunt alles zijn wat je maar wilt, in rechtschapenheid.

Als er één jammerklacht is die ik niet kan dulden, dan is dat wel de ellendige, zielige, beklagenswaardige uitroep ‘Zo ben ik nu eenmaal!’ Dat is een houding die mij ontmoedigt. Laat me dat excuus ‘Zo ben ik nu eenmaal’ nooit meer horen. Ik heb dat te veel mensen horen zeggen die zonde wilden begaan, en dat psychologie noemden. En met

zonde bedoel ik: een zeer groot aantal gewoonten die ontmoediging, twijfel en wanhoop teweegbrengen.

Je kunt alles veranderen wat je wilt veranderen, en dat kun je bovendien erg snel doen. Het is de zoveelste duivelse leugen dat *bekering* jaren en eeuwigheden in beslag neemt. *Bekering* duurt precies zo lang als je nodig hebt om ‘Ik ga mij veranderen’ te zeggen — en het te menen. Natuurlijk zijn er problemen te overwinnen en bepaalde zaken te herstellen. Misschien moet je wel **de rest van je leven** — en dat zou ik maar doen ook — **bewijzen dat je bekering permanent is.** Maar verandering, groei, vernieuwing en *bekering* kunnen voor jou net zo plotseling komen als dat voor Alma en de zoons van Mosiah het geval was.

Begrijp me niet verkeerd. **Bekering is niet makkelijk, pijnloos of aangenaam.** Het kan een helse bittere beker zijn. Maar alleen Satan wil je doen geloven dat een noodzakelijke en vereiste erkenning van zonde weerzinwekkender is dan er permanent in te verblijven. Alleen hij zal zeggen: ‘Je kunt niet veranderen. Je zult niet veranderen. Verandering duurt te lang en is te moeilijk. Geef het op. Geef aan zonde toe. Bekeer je niet. Zo ben je nu eenmaal.’ Dat, beste vrienden, is een wanhopige leugen. Trap er niet in. ■

Naar een toespraak gehouden in een devotional aan de Brigham Young University op 18 maart 1980.

TIENDE EN EEN ONVERWACHTE ZEGENING

Ik was pas één maand lid van de kerk toen ik mijn eerste volledige tiende betaalde. Ik was het enige lid in mijn familie en zij vonden tiende maar moeilijk te begrijpen. Mijn moeder raadde me af om tiende te betalen en wilde dat ik het geld aan haar gaf.

Op een dag vóór mijn werk merkte ik dat er geen eten in de koelkast lag en dat ik iets te eten zou moeten kopen. Ik had geen geld op zak, dus vroeg ik mijn moeder wat geld voor lunch te leen. Ze weigerde en zei dat ik zonder geld zat omdat ik mijn tiende betaald had.

Ik pakte mijn Boek van Mormon en zei tegen haar dat dit boek die dag in mijn voeding zou voorzien — geestelijke voeding. Ik opende het voor mijn moeders neus en vond er honderd peso (genoeg om lunch te kopen) in weggestopt. Het was een wonder — ik had dat geld niet in mijn Schriften gestopt. Ik leerde een belangrijke les: hoewel er overal moeilijkheden en verleidingen zijn, zal ik altijd gezegend worden als ik een volledige tiende betaal en de geboden onderhoud. ■

Montserrat L. (Federaal district, Mexico)

TIJD VOOR DE TEMPEL

Zodra ik twaalf werd, kreeg ik mijn eerste tempelaanbeveling. Ik zal die eerste tempelervaring nooit vergeten. De gemoedsrust die ik voelde was uniek. Hoewel ons huis in het zuiden van Taiwan vier uur van de tempel vandaan was, besloot ik om één keer per maand op onze ringtempeldag te gaan. Ik ging ook al kon er niemand met me mee.

Als snel begon ik mijn vrienden in de kerk uit te nodigen om mee te gaan. Hoewel ze eerst niet veel interesse toonden, gaan ze nu elke

maand. Veel mensen in de wijk gaan nu ook vaker naar de tempel. Nu is het zo dat hoe vaak onze wijk ook een tempelreis plant, er veel mensen meereizen — meer dan onze ring ooit eerder meegemaakt heeft.

Na mijn beslissing om maandelijks te gaan, besloot de rest van ons gezin al snel om ook elke maand te gaan. Zelfs als we de dag na onze tempeldag een toets op school hebben, bezoeken we als gezin geregeld de tempel. We gaan nu al zeven jaar geregeld naar de tempel als gezin.

De tempel is het huis van de Heer en we weten hoe belangrijk het is om naar de tempel te gaan. ■

Chi-Yun Liu (Tainan, Taiwan)

Stuur je favoriete Schrifttekst of geloofsversterkende ervaring in op liahona.lds.org of per e-mail naar liahona@ldschurch.org. Vermeld de naam van je wijk en ring plus toestemming van je ouders voor publicatie.

‘Hoe kan ik tijd vrijmaken voor kerkactiviteiten, de gezinsavond en Schriftstudie, als ik al zoveel tijd aan huiswerk moet besteden?’

Stel je voor dat je de hele dag alleen maar ijsjes eet. Dat klinkt geweldig ... totdat je je plots niet zo lekker meer voelt. Maar kun je gezond zijn door alleen maar broccoli te eten? Nee, om gezond te zijn, moet je een evenwichtig eetpatroon hebben.

Denk nu eens aan de vele bezigheden in ons leven. Onze spiritualiteit, relaties en opleiding zijn *allemaal* belangrijk voor onze groei. Maar hoe geef je dan prioriteit aan de belangrijke dingen?

Vraag je af wat momenteel belangrijk voor je is en bid om te weten waarop je je moet concentreren. Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen geeft ons de aansporing: ‘Houd bij het opstellen van je dagelijks schema vooral de heilige verbonden voor ogen die je met de Heer hebt gesloten.’¹ Alles komt goed als je de Heer op de eerste plaats zet.

Vergeet niet: ‘Sommige dingen zijn beter en andere zijn het beste.’² Streef naar de leiding van de Heilige Geest om je te helpen beslissen wat het belangrijkste is. Het is misschien belangrijker om een huilend broertje of zusje te troosten dan je huiswerk te maken. Een jongerenactiviteit van de kerk kan belangrijker zijn dan met je vrienden naar de bioscoop gaan. Misschien zul je ook de afleidingen in je leven ontdekken. Wat denk je ervan om Schriftstudie *meer prioriteit* te geven dan Facebook?

Vergeet vooral niet op de Heer te vertrouwen zodat je kunt ‘lopen en niet moe worden’ (zie Jesaja 40:31).

NOTEN

1. M. Russell Ballard, ‘Keeping Life’s Demands in Balance’, *Ensign*, mei 1987, 14.
2. Dallin H. Oaks, ‘Goed, beter, best’, *Liahona*, november 2007, 105.

Doe het gewoon

Als je zegt: ‘Ik zal het wel doen als het zover is’, zal Satan je verleiden om het nooit te doen. Maak tijd vrij om deze geestelijk opbouwende activiteiten te doen, zelfs als je daarvoor andere activiteiten moet laten vallen.

Allison R. (20), Utah (VS)

Maak tijd vrij voor belangrijke dingen

Als we geen tijd kunnen vrijmaken voor het evangelie, dan doen we te veel en moeten we wat zaken laten vallen. We moeten het evangelie en onze plichten de hoogste prioriteit geven en dan pas onze andere activiteiten doen. Zo hebben we tijd voor het evangelie en de dingen die echt belangrijk zijn.

Noah H. (13), Arizona (VS)

Bestudeer eerst de Schriften

Ik doe Schriftstudie voor ik aan mijn huiswerk begin. Als je Schriftstudie voor je huiswerk doet, ben je aandachtiger en zul je de informatie beter onthouden. Je moet de wekelijkse jongerenactiviteiten eerst inplannen en al het andere eromheen vastleggen.

Ouderling Clark (20), zendingsgebied Concepción-Zuid (Chili)

Plan je tijd

Als student is het niet makkelijk om mijn tijd te plannen. Maar ik heb

een schema gemaakt om mijn wekelijkse activiteiten te plannen, zoals lessen, opbouwende gedachten met mijn kamergenoten, persoonlijke Schriftstudie, instituutlessen enzovoort. Ik rangschik ze ook op belangrijkheid. Door mijn activiteiten te plannen, ben ik minder geneigd om dingen uit te stellen.

Daniel A. (19), Edo (Nigeria)

Denk aan de eeuwige dingen

Ik probeer de woorden van mijn moeder indachtig te zijn: we moeten

prioriteit geven aan eeuwige dingen die in tegenstelling tot tijdelijke dingen voor altijd blijven. Ik heb geleerd dat als ik God prioriteit geef, al het andere op zijn plaats valt. Ik ben er zeker van dat God ons helpt om ons werk te doen als wij zijn werk doen.

Vaishali K. (18), Andhra Pradesh (India)

Werk slim

Als ik na school thuiskom, doe ik mijn huiswerk zodat ik niet achterop raak en meer tijd voor kerkactiviteiten heb. Iets dat ook helpt, is het tijdschema dat mijn moeder maakt voor de dingen die ik dagelijks moet doen. Daardoor kan ik makkelijker deelnemen aan activiteiten, mijn huiswerk maken en de Schriften bestuderen.

Rachel O. (13), São Paulo (Brazilië)

Maak een planning

Als je wakker wordt, kun je in de Schriften lezen, ook al lees je maar een paar verzen. Je moet er misschien

vijf minuten vroeger voor opstaan. Maak als gezin tijd vrij om samen in de Schriften te lezen en al het andere even te laten vallen. De tijd voor jongerenactiviteiten ligt al vast, dus ga gewoon en smeed een band met de jongeren in je wijk.

Elena F. (15), Idaho (VS)

Stel de Heer op de eerste plaats

Als we prioriteiten leren stellen, hebben we tijd voor alles wat we

moeten doen, vooral dan voor de dingen van de Heer. Een van mijn hoogste prioriteiten was dagelijks het seminarie bijwonen. Als ik 's ochtends naar het seminarie en vervolgens naar school ging, leken

DE BRON VAN KRACHT

'U krijgt geen kracht uit verwoede activiteiten, maar wel als u gevestigd bent op een stevig fundament van waarheid en licht. U krijgt kracht als u uw aandacht en inspanningen op de fundamentele beginselen van het herstelde evangelie van Jezus Christus richt. U krijgt kracht als u aandacht besteedt aan de belangrijkste goddelijke zaken.'

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'De belangrijkste dingen', Liahona, november 2010, 22.

mijn dagen langer te zijn. Mijn huiswerk was makkelijker en ik las graag in mijn eentje en als gezin in de Schriften. Als we de Heer op de eerste plaats stellen, zien we al het andere vanuit een nieuw perspectief en kunnen we prioriteiten stellen en onze doelen bereiken.

Bianca S. (19), Paysandú (Uruguay)

VOLGENDE VRAAG

'Hoe vraag ik mijn vrienden om niet onaardig of ongepast over anderen te praten?'

Stuur je antwoord, eventueel vergezeld van een foto met hoge resolutie, vóór 15 maart 2017 in op liahona.lds.org (klik op 'Submit an Article') of per e-mail naar liahona@ldschurch.org.

Vermeld alsjeblieft de volgende gegevens: (1) volledige naam, (2) geboortedatum, (3) wijk of gemeente, (4) ring of district, (5) je schriftelijke toestemming en, als je jonger dan achttien bent, de schriftelijke toestemming van je ouders (dat mag per e-mail) om je reactie en foto te plaatsen.

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

TOEN HET PLAN
**WERKELIJKHEID
WERD**

Plotseling was het heilsplan meer dan een schematisch overzicht – het werd voor mij een bron van hoop en troost.

Alissa Holm

‘Schrijf op welke talenten je hebt en kies er eentje uit om over te vertellen’, zei zuster Jensen tegen onze lauwermeisjesklas. Ik legde trots uit dat volleybal mijn grootste talent was en dat het komende seizoen – mijn laatste volleybaljaar – het beste ooit zou worden.

‘Talent kent vele vormen. Soms gaat het om geestelijke gaven’, zei zuster Jensen. ‘Ik denk dat mijn hemelse Vader mij heeft gezegend met de gave om iedereen in mijn omgeving lief te hebben.’

Zuster Jensen straalde altijd liefde uit en gaf haar getuigenis in alledaagse gesprekken. Haar liefde was oprecht, mild en christelijk. Voor mij was ze meer dan een jongevrouwenleidster, het was alsof ze mijn tweede moeder, een zus of een beste vriendin was toen ik op de middelbare school zat. We gingen samen naar concerten, gingen samen winkelen en maakten samen aardbeienjam. Ze bracht mij zelfgemaakte pudding toen mijn verstandskiezen waren verwijderd en ze kwam vaak even langs bij het ijssalon waar ik werkte. Ze werkte bij mij op school en kwam naar al mijn volleybalwedstrijden.

Een paar maanden later, tegen het einde van de zomervakantie, werd ik om 3 uur ’s nachts gewekt door de telefoon. Mijn moeder nam op en kwam nadien naar mijn kamer. ‘Broeder en zuster Jensen hebben een auto-ongeluk gehad toen ze na een familiereünie naar huis reden’, zei ze. ‘De auto is van de weg geraakt en zuster Jensen heeft het niet overleefd.’

Mijn hart brak. Dit kan niet waar zijn, dacht ik. Ze heeft mij vandaag nog een sms’je gestuurd. Hoe kan ze dan nu dood zijn?

Ik was onthutst, verward en verdrietig tegelijk. Na enkele minuten kwamen de tranen. Mijn moeder hield me vast terwijl ik huilde. Slapen ging niet meer, ik lag de rest van de nacht na te denken en te huilen.

De daaropvolgende weken verviel ik in een droefheid die ik nooit tevoren had gevoeld. Volleybal was geen prioriteit meer en ik keek niet meer uit naar het begin van het schooljaar. Alles waar ik voordien enthousiast over was, ging onder een laag verdriet schuil. Op een avond schreef ik in

mijn dagboek: ‘Ik voel me helemaal overmand door verdriet. Ik doe niets anders dan huilen en ik ben altijd moe.’

Aan de vooravond van de eerste schooldag lag ik in bed huilend aan de dood van zuster Jensen te denken. Ik was het beu om verdrietig te zijn en ik besepte dat ik hulp nodig had om de pijn te overwinnen. Ik moest bidden.

‘Laat mij toch begrijpen waarom ze is gestorven en hoe ik hiermee om kan gaan’, bad ik.

Ik knielde in stilte neer en vroeg me af of Hij zou antwoorden. Na een paar minuten kwamen er in mijn hoofd gedachten op over alles wat er was gebeurd. Ik voelde mij warm van binnen en mijn verstand werd verlicht. Ik begreep dat deze gedachten niet van mij kwamen; het was de Geest die mij onderwees.

Het heilsplan — het schematische overzicht dat ik in het jeugdwerk had geleerd — was *waar*. Zuster Jensen werd geboren, ze ervoer geluk, doorstond beproevingen, betoonde liefde, en nu was ze in de geestenwereld. Haar geest bestond nog steeds en ik *zou* haar weerzien. Ik besepte dat dit plan, het plan van *geluk*, is bedoeld om ons te helpen terug te keren naar onze hemelse Vader, naar onze familie en vrienden. Op dat moment wilde ik vóór alles een rechtschapen leven leiden, zodat ik haar terug kon zien.

Tijdens de eerste schoolweken concentreerde ik mij op het ontwikkelen van zuster Jensens talent om iedereen lief te hebben. Door mij te concentreren op het liefhebben van andere mensen, begon mijn pijn weg te ebben en voelde ik mij gelukkiger. Ik leerde dat we onze liefde voor anderen op vele manieren kunnen tonen: door naar hen te luisteren, naar hen te glimlachen, hen een kleine attentie of een complimentje te geven. Dergelijke dingen deed zuster Jensen voor mij, dus de beste manier om haar te gedenken, was om haar voorbeeld van liefde na te volgen.

Hoewel zuster Jensen overleden is, zal ik altijd haar liefde voelen. Als ik er elke dag naar streef om meer liefde voor anderen te tonen, leef ik zoals zij — en ben ik weer een stapje dichterbij haar. ■

De auteur woont in Utah (VS).

Ik? Een pestkop?

Merillee Booren

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Wees ten opzichte van elkaar vriendelijk' (Efeze 4:32).

Het was een leuke dag op school geweest. Jeff had de hele pauze draakje met zijn beste vriend, Ben, gespeeld. Na twee jaar op zijn nieuwe school had Jeff eindelijk een beste vriend. Ben en Jeff vonden dezelfde dingen leuk en ze hadden elkaar altijd veel te vertellen.

Toen Jeff thuiskwam, stond mama op hem te wachten. Ze leek niet erg blij. Zijn glimlach verdween. 'Jeff,' zei mama, 'de directrice heeft me vandaag opgebeld. Ze zei dat je een klasgenootje gepest hebt.'

'Dat is niet waar!' zei Jeff. Hij wist dat pesten fout was. Pestkoppen maken anderen verdrietig en bang. Jeff had zoiets nog nooit gedaan.

'Weet je dat zeker?' vroeg mama. Ze maakte wat plaats vrij op de zitbank voor Jeff. 'De directrice zegt dat Ben en jij Sam wegsturen, dat hij er niet bijhoort, en dat hij niet met jullie mag meedoen, tenzij hij van de glijbaan springt.'

Jeff boog zijn hoofd. Sam vroeg bijna elke dag of hij mee mocht spelen. Maar *Ben* was zijn beste vriend en ze speelden graag met zijn tweeën. Dat betekende toch niet dat hij een pestkop was?

'Is het fout dat Ben en ik met z'n tweeën spelen?' vroeg Jeff. Het leek niet eerlijk dat iemand hem een pestkop noemde omdat hij met zijn beste vriend speelde.

'Jullie mogen nog steeds veel tijd met elkaar doorbrengen. Maar als Sam er ook is, mag je hem niet uitsluiten en eenzaam laten voelen. De directrice zei dat je onvriendelijke dingen tegen Sam gezegd hebt omdat hij niet van de glijbaan wilde springen.'

'Dat is niet waar!' zei Jeff. Maar dat was het wel. En *hij* had hem uitgelachen.

'Weet je nog hoe je je voelde toen we hierheen verhuisden?' vroeg mama.

Jeff knikte. Hij was toen erg eenzaam op school. Hij had veel gebeden om een goede vriend te vinden.

'Wat wou je dat de anderen toen deden?' vroeg mama.

'Ik wou dat ze me vroegen om tijdens de pauze met ze te spelen. Of tussen de middag bij ze te zitten.'

'Is het niet geweldig dat je nu zo'n goede vriend hebt?' zei mama. 'Je kunt anderen helpen die eenzaam zijn, zoals jij vroeger was. Ik ga je een uitdaging geven. Ik wil dat je morgen drie coole dingen over Sam te weten komt en ze me na school vertelt.'

'Dat lukt me wel', zei Jeff terwijl hij naar zijn voeten staarde. Hij wilde helemaal geen pestkop zijn. Hij wilde vriendelijk zijn zoals Jezus. Morgen zou hij tegen Sam zeggen dat het hem speet. En hij zou tegen Ben zeggen dat hij Sam wilde laten meespelen.

'Hé', zei mama. Ze tilde Jeffs kin omhoog. 'Je bent een brave, vriendelijke jongen. Sam zal erg blij zijn met jou als vriend. En weet je wat? Ik durf ervoor te wedden dat jij ook erg blij zult zijn met Sam als vriend.'

Jeff glimlachte. Ben kon nog steeds zijn beste vriend zijn. Het kon geen kwaad dat hij nóg een vriend had. ■

De auteur woont in Utah (VS).

UITDAGING OM VRIENDELIJK TE ZIJN

- Kom drie coole dingen over iemand die je niet goed kent te weten.
- Vraag je af wat Jezus zou doen. Neurie een jeugdwerkliedje zoals 'Met de Heiland altijd naast mij'.
- Je hoeft niet iedereen beste vriend te zijn, maar je kunt wel vriendelijk zijn. Doe eens iets liefs voor iemand die je niet zo ligt.

Liefde voor vrienden tonen

Devan Jensen, Utah (VS)

Hoi! Ik ben Rentalyn.

Ik woon op het eiland Weno in de Stille Oceaan. Dat is een van de Chuukeilanden. Ik toon mijn liefde voor mijn vriendinnen door met hen te dansen, te zingen en hen uit te nodigen voor de kerk.

ZINGEN MET LIEFDE

Mijn vriendinnen en ik zingen graag samen. Mijn lievelingsliedjes zijn: 'Ik wil zo graag lief zijn', 'Ik ben een kind van God' en 'Ik kijk graag naar de tempel'. Ik hou van mijn familie en ik wil graag naar de tempel gaan om aan hen te worden verzegeld.

VRIENDINNEN UITNODIGEN

Ik nodig mijn vriendinnen Demina en Sina uit om mee naar de kerk te komen, en soms gaan ze met mij mee. Ik hoop dat ze zich op een dag laten dopen.

ZO TOONT RENTALYN HAAR LIEFDE VOOR ANDEREN

- Nodig een vriendin uit om naar de kerk te komen.
- Maak plezier door samen te zingen en te dansen.
- Blijf dicht bij je familie.
- Sluit vriendschap met de zendelingen.

EEN BALLET OVER VRIENDEN

Mijn vriendinnen en ik krijgen balletles van zuster Hardy, een zendelingzuster. We studeren een ballet in over een meisje dat Lily heet. Ze is op een eiland verdwaald en haar vrienden wijzen haar de weg.

OP BEZOEK BIJ MIJN NEEFJES EN NICHTJES

Ik hou van mijn neefjes en nichtjes! Ik vaar naar het eiland Romanum om hen op te zoeken. Mijn oom en mijn neefjes besturen de boot. Zij brengen ook de zendelingen van het ene eiland naar het andere.

VUL DE WERELD MET LIEFDE!

Hoe kun je Jezus volgen door liefde te tonen? Stuur ons een hartje met jouw verhaal en een foto, en de goedkeuring van je ouders. Stuur dit in via liahona.lds.org (klik op 'Submit an Article') of per e-mail naar liahona@ldschurch.org.

Meester van vermenig- vuldiging

*De toets kwam eraan.
Maar Luca had een plan.*

Jessica Larsen

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Houd van God in vreugd' en smart.' (Kinderliedjes, 14.)

Negen maal zeven is 63. Zes maal acht is ... 42?
Nee, dat klopt niet!

Luca gonde zijn antwoord uit.

'De tijd is op!' riep Luca's leerkracht. 'Dien jullie toets in.'

O nee! dacht Luca. Ik ben nog helemaal niet klaar!
Luca zuchtte en diende zijn toets in. Hij moest minstens negentig procent op de toetsen halen om voor de tafels van vermenigvuldiging te slagen en een 'meester van vermenigvuldiging'

'Op een keer wilde ik op het klimrek klauteren, maar ik viel. Ik probeerde het nog eens en viel weer. Ik raakte maar tot de derde trede. Ik bad onze hemelse Vader om moed. Na mijn gebed voelde ik me klaar om het nog eens te proberen. Deze keer behaalde ik de vierde trede! En dan de vijfde! Het ging steeds beter! Ik wist dat mijn hemelse Vader me zou helpen om moedig genoeg te zijn om het te blijven proberen zodat ik vooruitgang kon maken.'

Lily S. (7), Arkansas (VS)

te worden. Maar hij had geen flauw idee hoe hij dat moest doen!

Die avond las papa tijdens de gezamenlijke Schriftstudie uit de Leer en Verbonden voor: 'Daarom, indien u Mij vraagt, zult u ontvangen; indien u klopt, zal u worden opengedaan' (LV 6:5).

Luca spitste zijn oren. Dat was de oplossing! Gebed!

Luca begon dagelijks te bidden om een goed resultaat op zijn vermenigvuldigingstoets. Dat zou lukken. Het *moest* lukken. Hij zou eindelijk een meester van vermenigvuldiging worden!

Op dinsdag kwam Luca na school thuis en pakte zijn basketbal.

'Heb je hulp nodig met leren?' vroeg mama.

'Nee! Dat komt helemaal goed!' zei Luca terwijl hij de deur uit rende. Hij had zoveel geloof in het gebed dat hij zelfs zijn oefenkaartjes niet bovenhaalde.

Op vrijdag was Luca ervan overtuigd dat hij voor de toets zou slagen. Maar toen hij aan de toets begon, kwamen de antwoorden niet en deed hij het nog slechter dan anders!

Luca liep verslagen van de bushalte naar huis. Hij had zo hard gebeden om een meester van vermenigvuldiging te worden. Waarom had zijn hemelse Vader zijn gebed niet beantwoord?

Toen hij thuiskwam, speelde hij basketbal totdat papa van zijn werk thuiskwam. Papa toeterde toen hij de oprit opreed.

'Hoe ging het op school?' vroeg papa.

'Niet zo goed', zei Luca met gebogen hoofd. 'Ik haal maar geen goed cijfer op mijn vermenigvuldigingstoets.'

'Dat is jammer', zei papa. Hij gebaarde dat hij de bal wilde hebben.

'Het had me moeten lukken!' zei Luca. 'Ik heb er zelfs om gebeden. Papa, je zei toch dat onze hemelse Vader

gebeden verhoort? Hij heeft het mijne vandaag zeker niet verhoord!'

'Heb je met je kaartjes geoefend?' vroeg papa.

'Nee.'

'Heb je geleerd?'

'Nee', zei Luca. 'Maar ik heb de hele week gebeden!'

Papa dribbelde en keek naar Luca. 'Vermenigvuldigen is een beetje zoals basketbal. Hoe ben je een goede basketballer geworden?'

'Door te oefenen', zei Luca.

'Klopt. Dus als we voor je wedstrijden tot onze hemelse Vader bidden en Hem vragen om je te helpen, vragen we niet dat Hij op magische wijze een sterbasketballer van je maakt. Waarom bidden we wél?'

'Opdat ik me zou herinneren wat ik geoefend heb', zei Luca.

'Dat klopt. Het gebed werkt het beste als we ons deel doen en onze hemelse Vader om hulp vragen', zei papa.

'Dus mijn deel is mijn kaartjes uit het hoofd leren?' vroeg Luca.

'Inderdaad', zei papa en paste de bal weer naar Luca.

Luca zuchtte diep en schoot. De bal botste tegen de ring. 'Oké. Het is veel werk. Maar ik denk wel dat ik hard kan studeren *en* onze hemelse Vader kan vragen om me te helpen.

'Goed zo!' zei papa. 'Dus, ben je klaar voor een wedstrijdje één tegen één?'

Luca grijnsde en pakte de bal af. 'Zeker! Als je me tegelijkertijd helpt leren.'

'Doe ik', zei papa. 'Zes maal acht is?'

'48!' zei Luca terwijl hij schoot. Deze keer ging de bal los door de ring.

Door te oefenen en te bidden, zou hij toch nog een meester van vermenigvuldiging worden. ■

De auteur woont in Texas (VS).

Ouderling Gary E. Stevenson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wat zijn priesterschapsleutels?

Priesterschapsleutels kun je niet aanraken of vasthouden zoals autosleutels. Een priesterschapsleutel is het gezag of de toestemming om in de naam van onze hemelse Vader te handelen. Dankzij priesterschapsleutels kunnen de leiders van de kerk het gebruik van het priesterschap op aarde besturen.

Jezus Christus bezit alle priesterschapsleutels. Toen de kerk hersteld werd, gaf Hij priesterschapsleutels aan Joseph Smith om als zijn profeet te handelen. Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen bezitten die sleutels in deze tijd.

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen besturen het gebruik van het priesterschap om de kinderen van onze hemelse Vader tot zegen te zijn. Ze delegeren, of geven, sommige priesterschapsleutels aan bisschoppen en gemeentepresidenten.

Omdat de priesterschapsleutels op aarde zijn, kunnen we ons laten dopen en bevestigen, een priesterschapszalving krijgen als we ziek zijn, en in de tempel aan elkaar verzegeld worden.

Buitengesloten!

Het was buiten ijskoud en de kille lucht beet in de wangen en neuzen van de familie Stevenson. Na een leuk dagje skiën, gingen ze door de sneeuw naar hun auto. Ze keken uit naar de warmte van de verwarming.

Maar toen ouderling Stevenson in zijn zak tastte, waren de autosleutels verdwenen! Waar zijn de sleutels? dacht hij. Iedereen wachtte ongeduldig tot hij de auto opende. Zonder sleutels waren ze buitengesloten! Ze konden de deur niet openen en de auto niet starten. Ze konden de verwarming niet aanzetten.

Ouderling Stevenson sprak eerst een gebed uit. Hij vroeg onze hemelse Vader om hulp bij het zoeken naar de autosleutels. Vervolgens dacht hij heel hard na over plekken waar hij ze misschien had laten vallen. Toen dacht hij aan de skischans waarvan hij die dag gesprongen was. Misschien liggen de sleutels daar in de sneeuw, dacht hij.

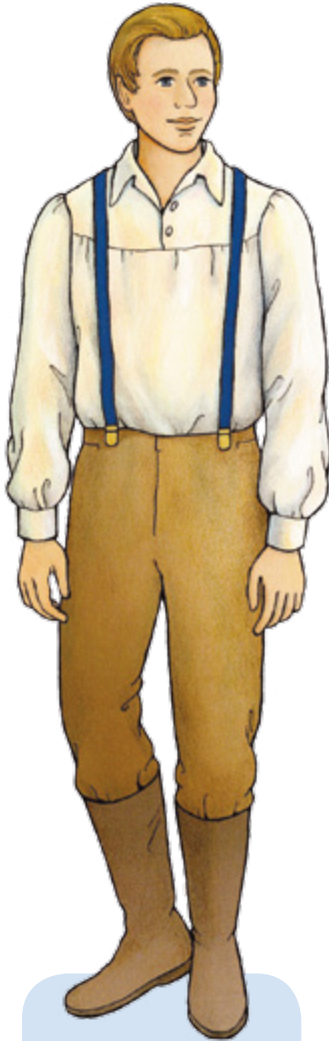
Enkele familieleden gingen met ouderling Stevenson mee naar de top van de skipiste en skieden naar beneden. Toen ze beneden aan de schans aangekomen waren, was de zon al aan het ondergaan. Ze zochten in de avondschemering naar de sleutels. Tot hun grote verbazing vonden ze de sleutels net voor het te donker werd!

Gebed en de vondst van de autosleutels herinnerden ouderling Stevenson eraan dat onze hemelse Vader ons niet in de kou laat staan. Hij geeft de leiders van de kerk priesterschapssleutels en -gezag om ons veilig naar Hem terug te leiden. ■

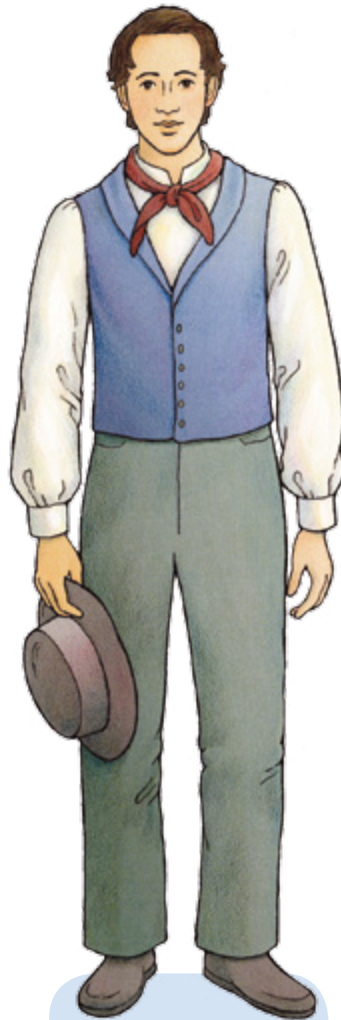

De doop en het priesterschap hersteld

Gebruik deze figuren uit de Schriften om verhalen uit de kerkgeschiedenis te vertellen!

Joseph Smith

Oliver Cowdery

Oliver Cowdery hielp Joseph Smith met de vertaling van het Boek van Mormon. Terwijl Joseph Smith de vertaling oplas, schreef Oliver die op. Toen ze over de doop lazen, vroegen ze aan God hoe de doop moest gebeuren. Als antwoord op hun gebed verscheen Johannes de Doper aan hen. Hij gaf hun het Aäronisch priesterschap en onderwees hen. Joseph doopte Oliver, waarna Oliver Joseph doopte. Later gaven Petrus, Jakobus en Johannes Joseph en Oliver het Melchizedeks priesterschap.

CONFERENTIECITATENKAARTJES

Hier zijn enkele van onze favoriete citaten uit de algemene oktoberconferentie!

'Onze hemelse Vader kent en heeft ieder van u lief. Hij staat ook altijd klaar om hulp te bieden.'

Ouderling Ronald A. Rasband

'Alles komt in orde. Alles zal goed zijn.'

President Dieter F. Uchtdorf

'Het gebed is een gave van God. Wij hoeven ons nooit verloren of alleen te voelen.'

Zuster Carol F. McConkie

'De enige mening over ons die belangrijk is, is die van onze hemelse Vader.'

Ouderling J. Devn Cornish

Toen Jezus jong was

Kim Webb Reid

Toen Jezus jong was, woonde Hij bij Maria, Jozef en zijn broers en zussen. Zijn familie en zijn hemelse Vader leerden Hem om wijs en sterk te zijn.

Elk jaar maakte Jezus de lange reis naar Jeruzalem met Jozef en Maria. Daar gingen ze naartoe om een feest te vieren dat Pascha werd genoemd.

Op een keer dachten Maria en Jozef dat Jezus op de terugweg bij zijn vrienden was. 's Avonds merkten ze dat Hij er niet was. Waar was Jezus gebleven?

Maria en Jozef haastten zich terug naar de stad om Jezus te zoeken. Ze vonden Hem bij de tempel. Hij onderwees mannen in de Schrift en beantwoordde hun vragen. De mannen waren verbaasd omdat Hij zo wijs was.

Jezus zei dat Hij in de tempel was gebleven om zijn hemelse Vader te dienen. Wij kunnen meer over de Schriften te weten komen en anderen over Jezus vertellen. Zo kunnen wij ook onze hemelse Vader dienen! ■

Uit Lukas 2:41-52

Ik kan lief zijn voor anderen

ILLUSTRATIE APRYL STOTT

Ouderling James E. Talmage (1862-1933)
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

DE GELIJKENIS VAN DE ONVER- STANDIGE BIJ

Wie van ons is verstandiger dan de onverstandige bij?

Soms moet ik in alle stilte en rust werken. [...] Ik ga dan ook het liefst naar de bovenkamer in de toren van een groot gebouw. [...] De kamer is moeilijk te bereiken en daarom word ik er niet snel gestoord. [...]

Soms krijg ik weleens bezoek, vooral in de zomer. Als ik met de ramen open zit te werken, vliegt er weleens een insect binnen. [...]

Een wilde bij uit de nabijgelegen heuvels vloog een keer de kamer in, en gedurende een uur of langer hoorde ik geregeld het gezoem. Het kleine schepsel realiseerde zich dat hij gevangen zat, en al zijn pogingen om een uitgang te vinden, mislukten. Toen ik op het punt stond om te vertrekken, deed ik het raam wijd open en probeerde ik de bij naar buiten te jagen. Ik wist dat als ik zou weggaan de bij dood zou gaan, net als de andere insecten die in deze droge kamer dood waren gegaan. Hoe meer ik hem naar buiten probeerde te jagen, hoe meer hij zich tegen mijn pogingen

verzette. Zijn eerst vredige gezoem was overgegaan in een boos bromgeluid. Hij werd vijandig en dreigend.

Toen ik even niet oplette stak hij me in de hand — de hand die hem naar de vrijheid had kunnen leiden. Uiteindelijk bleef hij buiten mijn bereik op een lamp aan het plafond zitten, waar ik hem niet kon helpen of kwetsen. De scherpe pijn van zijn steek stemde mij bedroefd in plaats van boos. Ik wist wat het gevolg van zijn verkeerde tegenstand en vijandigheid zou zijn en ik moest hem aan zijn lot overlaten. Toen ik drie dagen later terugkwam, vond ik het uitgedroogde, levenloze lichaam van de bij op de schrijftafel. Zijn halsstarrigheid had hem zijn leven gekost.

In het kortzichtige en zelfzuchtige onbegrip van de bij was ik een tegenstander, een hardnekkige vervolger, een vijand die hem wilde doden. Terwijl ik in feite zijn vriend was, die zijn leven wilde redden, hem voor de ondergang wilde behoeden en hem wilde vrijlaten uit deze gevangenis van de dood en hem zijn vrijheid in de buitenlucht wilde teruggeven.

Zijn wij verstandiger dan deze bij? En is er geen overeenkomst tussen zijn leven en het onze? Wij zijn geneigd, soms onstuimig en boos, om te strijden tegen de tegenspoed die uiteindelijk een uiting van buitengewone wijsheid en liefdevolle zorg kan zijn, maar die ons tijdelijke gemak verstoort om ons duurzame zegeningen te verschaffen. De beproevingen en het leed op aarde hebben een goddelijk doel dat alleen de goddelozen niet kunnen herkennen. Voor velen is het verlies van rijkdom een zegen, een wonderbaarlijk middel om hen uit de zelfzuchtige mateloosheid te leiden naar de zonneschijn en de openlucht, waar zij talrijke mogelijkheden zullen vinden. Teleurstelling, verdriet en tegenspoed kunnen de uitdrukking zijn van de liefde van een alwetende Vader.

Vergeet de les van de onverstandige bij niet! ■

Uit Improvement Era, september 1914, 1008-1009.

往前是人多許有必

我們望主的
殿 禱告的神
聖的 道 敬 拜 神
我們的 是
行的 的 務
因為 律法 必
出於 錫安
民國三十九年
九月
于台北
畫

VELE VOLKEN ZULLEN OPTREKKEN
(AFBEELDING VAN DE TAIPETEMPEL
IN TAIWAN), CHIN TAI CHENG

'En vele volken zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs; en Hij zal ons leren aangaande zijn wegen, en wij zullen in zijn paden wandelen; want uit Zion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem' (2 Nephi 12:3).

Ook in deze uitgave

VOOR JONGVOLWASSENEN

Gemoedsrust vinden in **ONVOLMAAKTHEID**

We hebben vaak het gevoel dat we niet goed genoeg zijn. Maar dankzij onze onvolmaaktheden kunnen we voor vreugde kiezen door te groeien, vooruitgang te maken en sterkte in zwakheden te vinden.

p.44

VOOR JONGEREN

p.54

OPZOEKEN, MEENEMEN, ONDERWIJZEN: DOE MEE AAN DE TEMPELUITDAGING

Je hebt erover nagedacht. Je hebt erover gehoord. Nu is het tijd om familiegeschiedenis en tempelwerk ter hand te nemen. Hier zijn enkele tips om je op weg te helpen.

VOOR KINDEREN

Wat zijn priesterschapssleutels?

Priesterschapssleutels zijn geen *echte* sleutels. Maar ze ontsluiten vele zegeningen, zoals de doop, voor ons! Lees hoe.

p.72

